edgar wallace
HANUL TEROAREI

EDGAR WALLACE

HANUL TEROAREI

EDITURA „TALI"

ISBN 973-95111-0-4

ISBN 973-95111-0-4

INTRODUCERE

Ca să fim cinstiți, găsim că e ceva nemaipomenit, ba chiar contra legilor, ca puținelor persoane care au posibilitatea de a putea intra și ieși cum vor, din ospiciul de nebuni al închisorii din Broadmoor, să li se atragă îndeosebi atenția asupra unuia sau altuia din internații mai renumiți ai acestui ospiciu. În cele mai multe cazuri nu putea fi vorba decît de un criminal celebru sau de unul, ale cărei crime ținuse încordată opinia publică, pînă ce medicii psihiatrii și tribunalul i-au exilat în acest lăcaș fără speranțe. În special se atrăgea atenția asupra lui John Flack, cînd se plimba prin curtea închisorii, cu mîinile la spate, cu bărbia aplecată pe piept; asupra individului acela bătrîn, lung și uscățiv, îmbrăcat prost în niște haine de culoare cenușie, care nu vorbea cu nimeni și căruia nimeni nu i se adresa vreodată.

— Acesta e John Flack... Flack pur și simplu... criminalul cel mai șiret din lume... care are pe conștiința sa nouă omoruri...

Asasinii ordinari închiși la Broadmoor, erau mîndri de tovarășul lor John. Paznicii, care îl închideau noaptea în celulă și-i supravegheau somnul, n-aveau ce să se plîngă de el. Nu dădea niciodată ocazie la

neplăceri şi n-avusese în tot timpul celor şase ani, cît stătuse închis, nici un acces de furie, atît de obişnuit la puşcăriaşii nebuni şi a cărui urmare este în general transportarea la spital a unui nenorocit spectator şi punerea în cămaşă de forţă a răufăcătorului.

John Flack îşi petrecea cea mai mare parte din timp scriind şi citind. Era un fel de geniu al scrisului. Scria cu o iuţeală extraordinară. Umpluse sute de caiete cu capitole din lucrarea sa „Criminologie". Directorul închisorii îl lăsa în pace. Îi permitea să-şi păstreze caietele, în aşteptarea justificată, că într-o bună zi va putea îngloba aceste elucubraţiuni, muzeului său, care începuse să devină interesant.

Bătrînul John îi dăduse odată să citească unul din acele caiete — un semn de extraordinară deferenţă. Directorul citi, reciti şi rămase cu respiraţia tăiată! Titlul lucrării era: „Cum se poate fura tezaurul unei bănci, cînd sînt numai doi paznici prezenţi." Directorul închisorii, un fost militar, citea şi recitea, se oprea din citit ca să-şi revină şi, citea din nou. Lucrarea aceea, scrisă citeţ, îi aducea aminte de dispoziţiile ordinului de atac al unei divizii. John Flack nu uitase nimic, prevăzuse totul. Nu numai că indicase compoziţia medicamentului soporific, cu care să adoarmă pe *paznicul, care făcea de serviciu afară"*, dar mai adăugase şi notă în josul paginii, notă care avea conţinutul următor:

„Dacă nu se poate obţine medicamentul soporific sfătuiesc să se viziteze un medic din cartier, căruia să i se indice următoarele simptome... medicul va

prescrie atunci somniferul dorit în soluție diluată Se vor procura șase sticle cu preparatul prescris, din care se va putea extrage somniferul necesar după metoda următoare...“

— Ai scris mai multe din acestea, Flack? îl întrebă directorul.

— Ca *asta*? John Flack ridică cu dispreț din umeri. Asemenea lucrări fac de plăcere, numai ca să-mi exersez memoria. Am scris pînă acum șaizeci și trei de volume asupra aceleiași teme. De altfel n-am putut realiza — în tot timpul acestor șase ani, de cînd sînt aici — nici măcar o singură îmbunătățire a vechiului meu sistem.

Glumea oare? Să fi fost asta produsul unui creier bolnav? Directorul nu-și putea forma o părere clară, orișicît era el de obișnuit cu „pacienții“ săi și cu felul lor de a fi.

— Doar n-ai vrea să spui că ai scris un lexicon al crimei? îl întrebă el neîncrezător. Unde este?

În loc de a răspunde, Flack zîmbi ironic.

Șaizeci și trei de volume scrise cu mîna, formau opera vieții lui Flack. Era unica producție cu care singur se mîndrea.

John îi explică directorului, care cu altă ocazie reluase firul convorbirii avute odată :

— Am dat unui om rutinat o avere pe mînă, — bineînțeles, dacă va fi un tip energic și dacă va primi în curînd lucrările mele. — În zilele acestea de invenții științifice, ceea ce a fost nou ieri, poate fi vechi azi sau mîine.

Directorul închisorii se îndoia de existența acestor lucruri. Trebui însă să-și schimbe părerea scurt timp după aceea. Scotland Yard, care alerga rar

după fantome, trimise pe inspectorul superior Simpson — un om lipsit de orice imaginație, ceea ce de altfel îi ajutase la avansare — să vorbească cu John. Convorbirea fu foarte scurtă.

— E vorba de lucrările tale, John. Ar fi regretabil dacă ar intra pe mîini rele. Ravini spune că ai ascuns pe undeva vreo sută de volume.

— Ravini ? Bătrînul John Flack rînji de i se văzură toți dinții. Ascultă, Simpson ! N-ai să crezi că mă veți putea ține închis toată viața în locul ăsta afurisit ? Da ?... Ai să te înșeli amar de tot ! Într-o noapte am s-o șterg pe tăcute. — Poți să i-o spui și directorului dacă vrei — și apoi am să vorbesc eu cu Ravini între patru ochi !

Vocea-i devenise tunătoare și în ochi îi apăruse iar licărirea nebună, pe care Simpson o mai văzuse odată.

— Visezi vreodată treaz, Simpson ?... Eu am trei visuri ! Am găsit o metodă nouă, ca să pot dispare, luînd cu mine un milion. Asta e unul din visurile mele. Dar nu e atît de important. Al doilea vis are de-a face cu Reeder. Din partea mea poți să-i povestești totul lui I. G. Visez să-l întîlnesc odată — singur — într-o noapte întunecoasă, cețoasă, cînd gardienii nu pot spune din ce parte se aud țipetele. Și visul al treilea se ocupă cu Ravini. George Ravini are o singură șansă : să moară înainte ca eu să scap de aici.

— Ești nebun, îl luă gura pe dinainte pe Simpson.

— Păi, de aia sînt aici ! îi răspunse John Flack.

Convorbirea cu Simpson și aceea cu directorul închisorii au fost cele mai lungi pe care le avusese John în interval de șase ani, cît a stat în Broad-

moor. Cînd nu scria, se plimba prin curtea închisorii cu capul înclinat pe piept și cu brațele încrucișate la spate. Cîteodată se apropia de un loc anumit al zidului împrejmuitor și se bănuia — cu toate că posibilitatea asta părea exclusă — că arunca scrisori peste zid —. Mai probabil era însă că a găsit un curier, care ducea în afară numeroasele sale scrisori cifrate și-i aducea răspunsurile. John era foarte bun prieten cu paznicul secției sale — și într-o bună zi, paznicul acesta fu găsit cu gîtul tăiat! Poarta secției era deschisă larg și John Flack plecase în lume ca să-și pună în aplicare „visurile sale".

CAPITOLUL I

În drum spre Selford (punctul de legătură al căii ferate vicinale care ducea la Siltbury), Margaret Belman, care ședea în expresul de Sud, se gîndea la două lucruri neplăcute. Primul privea bineînțeles schimbările fundamentale ce aveau să intervină în viața ei și celălalt la influența lor asupra lui I. G. Reeder, un bărbat de vîrstă mijlocie, atît de blînd... Cînd i-a comunicat că-și caută o slujbă la țară, ar fi fost normal să-i arate un mic semn de părere de rău, în tot cazul, ar fi fost indicată, o oarecare indispoziție ; cînd colo I. G. se arătase mulțumit.

— Mă tem că n-am să pot veni atît de des la oraș. îi spuse fata.

— Îmi pare foarte bine, răspunse Reeder, mai adăugînd cîteva cuvinte neînsemnate asupra importanței unor schimbări de aer și asupra avantajului ce-l aduce o apropiere de natură. Reeder devenise, într-adevăr, mult mai vesel de cum fusese în ultima săptămînă și această atitudine era ofensatoare.

Margaret se scutură, cînd își aduse aminte de decepția și necazul ce-l avusese. — Amintirea aceasta îi spulberă gîndul să refuze postul ce i se prezenta. Nu-și închipuia de altfel, deloc, că o slujbă plătită cu șase sute lire pe an, îi va mai cădea vreodată

plocon, așa cu una cu două. De fapt se simțea absolut incapabilă să ocupe un asemenea post de secretară, căci n-avea nici un fel de experiență în administrația unui hotel, așa încît speranțele de a fi angajată erau foarte mici.

Și italianul, care încercase de atîtea ori să facă cunoștință cu ea, era numai una din acele neplăceri zilnice, cu care este atît de obișnuită o fată silită să muncească ca să-și cîștige existența.

Azi dimineață însă, o urmărise pînă la gară și auzise desigur cînd ea spusese prietenei sale, că se va înapoia cu trenul de 6 și 15 seara. Dacă s-ar fi adresat unui gardian public, afacerea s-ar fi isprăvit imediat. Dar Margaret nu voia să se expună neplăcerilor unui scandal public și trebuia să caute să se „aranjeze“ singură. Dar asta nu era o perspectivă prea plăcută și era suficient ca să-i strice dispoziția unei după-amieze. Și în ceea ce privește pe d-l Reeder...

Margaret Belman încreți din nou fruntea. Ea avea douăzeci și trei de ani, deci se afla la o vîrstă, la care fetele nu mai au interes pentru bărbați tineri. — Pe de altă parte bărbații de la cincizeci de ani nu sînt prea atrăgători, și barbetele d-lui Reeder, care îl făceau să semene cu un pivnicer, îi erau cu totul nesuferite. Altfel Reeder era un om drăguț...

În momentul acela, trenul intră în stație și Margaret se afla pe peronul minusculei gări din Siltbury, mai înainte de a se fi lămurit, dacă era sau nu îndrăgostită de Reeder, sau dacă numai din amor propriu se supărase pe el,

Vizitiul trăsurii, pe care-l angajase în fața gării, își opri melancolic calul și arătă cu biciul.

— Asta e drumul cel mai scurt pentru d-ta, domnișoară! Biroul d-lui Daver se află la capătul șoselei!

Vizitiul era un bătrîn șiret, care dusese multe reflectante la postul de secretară din Larmes Keep și presupunea cu drept cuvînt că și aceasta, cea mai drăguță dintre toate de pînă acum, nu venise ca musafir. Mai întîi de toate nu avea bagaj cu ea și apoi văzuse, cum controlorul de bilete alergase după ea, să-i restituie biletul de înapoiere, pe care Margaret uitase să-l ia la ieșirea din gară.

— Nu e mai bine să te aștept, d-ră...?

— Ba da, răspunse Margaret coborînd din vehiculul acela slăbit de bătrînețe.

— Ai fost chemată?

Vizitiul era o personalitate cunoscută în orășel și pretindea oarecare drepturi...

— Te întreb, pentru că au mai venit o droaie de fete nechemate, pe care d-l Daver n-a vrut să le primească. Fetele acelea au citit anunțul și au venit. Dar în anunț scria lămurit „oferte scrise". Mi se pare că am dus vreo duzină de fete, care nu fuseseră chemate. Îți spun asta numai spre binele d-tale.

Margaret zîmbi.

— Trebuia să le-o spui mai înainte de a se fi urcat în trăsură. Le-ai fi scutit cel puțin de taxa birjei. — Dar fii liniștit. Eu sînt chemată.

De acolo, de unde stătea acum, Margaret putea vedea foarte bine toată proprietatea Larmes Keep, care nu semăna nici cu un hotel, nici cu o pensiune. Partea clădirii, care fusese pe vremuri închi-

soare se deosebea foarte bine de restul clădirii, deși era și ea acoperită cu iederă.

Margaret se uita la o pajiște frumoasă, pe care erau așezate cîteva scaune și mese de trestie ; de acolo privirea ei trecu la o grădină cu trandafiri, care acum în toamnă mai era o minune și o feerie de culori. În dosul grădinii se afla o pădurice de brazi, care se întindea pînă la poalele colinelor.

Margaret mai observă în zare o parte din mare și fumul, ce ieșea din coșul unui vaporaș invizibil. — O adiere de vînt purta mirosul florilor...

— Așa-i că e admirabil ? întrebă ea răsuflînd adînc...

Vizitiul își exprimă părerea, că „nu e rău“ și-i arătă iar cu biciul biroul d-lui Daver.

— Uite, căsuța aceea mică pătrată de acolo. — A fost clădită abia acum cîțiva ani. D-l Daver e scriitor.

Margaret Belman deschise poarta și sui drumul, care ducea spre lăcașul sfînt al proprietarului — literat. Pe ambele laturi ale drumului se aflau plantate flori. Îi făcea impresia că merge prin grădina unei case de țară.

Clădirea secundară avea o fereastră înaltă și o ușă îngustă, vopsită în verde. După toate probabilitățile Margaret fusese văzută dinăuntrul casei, căci ușa fu deschisă, în clipa în care ea voia să sune.

Persoana care-i deschise ușa, era d-l Daver în persoană. Un bărbat înalt și slab cam de vreo cincizeci de ani, cu o față palidă și cu un surîs pe buze, ce dădea mutrei sale o aparență comică de măscărici. Fetei îi venea să bufnească în rîs. Aparența

era într-adevăr comică. Buza superioară atîrna peste cea inferioară şi deşi avea obrazul îngust şi plin de zbîrcituri, făcea totuşi impresia figurinelor, care se vînd pe piaţă ca aducătoare de noroc.

Impresia comică de măscărici era sporită de ochii rotunzi şi hoîbaţi, de fruntea încreţită şi de un pămătuf de păr în vîrful capului.

— D-ra Belman ? întrebă el cu oarecare grabă.

Daver era puţin peltic şi avea şi obiceiul să-şi încrucişeze mîinile dînd impresia că-l preocupă mult gîndul ca să nu displacă.

— Poftim în văgăuna mea, spuse el accentuînd ultimul cuvînt atît de mult încît ei îi veni să rîdă.

„Văgăuna" era o cameră de lucru foarte comod şi bine mobilată. Unul din pereţi era acoperit cu rafturi pline de cărţi. Daver închise uşa şi-i arătă un scaun.

— Mă bucur că aţi venit. Cum a fost voiajul ? Bun bineînţeles, nu-i aşa? Dar Londra ?... cald şi... apăsător din păcate — pot să-mi închipui asta. Doriţi o ceaşcă cu ceai? — Dar, ce mai întreb !

Daver punea întrebările şi răspundea la ele atît de repede, încît Margaret n-avea posibilitatea să scoată o vorbă şi înainte ca ea să-şi fi exprimat dorinţa Daver şi comandase ceaiul.

— D-ta eşti tînără... foarte tînără, spuse el clătinînd trist din cap. Douăzeci şi patru — nu-i aşa? Ştii să scrii la maşina de scris ? Dar ce întrebare stupidă ! Bineînţeles că ştii...!

— Sînteţi foarte amabil că m-aţi primit, d-le Daver. Nu cred să pot însă corespunde cerinţelor d-vs... N-am nici un fel de experienţă în hoteluri şi, avînd în vedere salariul, ce vreţi să-l plătiţi.

trebuie să presupun...

— Nu vă grăbiți. Tocmai asta-mi trebuie. De lucru avem foarte puțin, dar și ceea ce e, mi-e prea mult. Lucrările mele particulare cer toată activitatea mea. Am nevoie de o doamnă, care să-mi țină registrele... care să-mi apere interesele. Cineva în care să mă pot încrede. Eu mă bazez pe impresia ce mi-o face fața cuiva. Și d-ta? Cred că corespunzi. De asemenea mă uit și la scrisul cuiva. D-ta nu? Am publicat trei luni de-a rîndul. Am fost nevoit să stau de vorbă cu treizeci și cinci de aspirante la postul acesta. Imposibil așa ceva... Și vocile lor!... Dumnezeule! Groaznic de auzit! Eu judec oamenii și după vocea lor... Și d-ta faci desigur la fel. Cînd ai telefonat lunea trecută mi-am zis : vocea asta-mi place.

Daver își împreunase mîinile cu atîta putere încît se albiseră încheieturile degetelor. De data asta d-ra Belman trebui să rîdă.

— Dar, d-le Daver, eu n-am idee de meseria asta. Cred că aș putea-o învăța și aș dori să capăt slujba — salariul e teribil de atrăgător!

— Teribil de atrăgător, mormăi Daver. Ce ciudat sună ambele cuvinte unul lîngă altul!... Menajera mea. Foarte amabil din partea d-tale d-na Burton, că ne aduci singură ceaiul.

Prin ușa, care se deschisese intrase o femeie, care purta o tavă de argint ; era îmbrăcată cochet în negru și nu se uita deloc la Margaret, ci aștepta cu o mutră supusă ordinelor d-lui Daver.

— D-nă Burton... d-ra este noua noastră secretară. Trebuie să-i pregătești cea mai frumoasă cameră din toată casa... să zicem odaia albastră. Dar

— stai puțin — poate că nici nu-ți place culoarea, d-ră Belman ?

Margaret rîse.

— Mie îmi place orice culoare... însă nu m-am decis încă...

— Du-te cu d-na Burton. Vizitează casa, biroul d-tale de lucru... odaia d-tale... D-nă Burton, condu pe d-ra !

Daver arătă spre ușă și mai înainte ca tînăra fată să-și fi dat seama, ce face, ieșise din camera lui Daver împreună cu menajera. — Biroul particular al d-lui Daver era unit cu restul casei printr-un coridor îngust. Prima încăpere în care intrară ambele femei era o sală mare, care ocupa întreaga lățime a casei.

— Asta e sala banchetelor, explică d-na Burton cu o voce subțire, monotonă. Acum servește drept salon. Avem numai trei musafiri. D-l Daver e foarte ciudat. Iarna avem o mulțime de musafiri.

— Trei musafiri numai? Rentează ?

D-na Burton respiră cu putere pe nas.

— D-l Daver nici nu vrea să-i renteze. Pe el îl interesează numai societatea. A făcut din Larmes Keep o pensiune, numai pentru că-i place să vadă cum vine și pleacă lumea, fără ca să fie nevoit să vorbească cu ea. Asta e meteahna lui.

— Cam scumpă meteahnă, răspunse Margaret și d-na Burton trase iar aerul pe nas.

Pe partea cealaltă a holului se afla un salon mai mic, dar mult mai agreabil, care avea ferestre mari cu canaturi, ce dădeau spre grădină. În fața ferestrelor, la o masă, ședeau trei persoane și beau ceai.

Una din ele era un preot mai în vîrstă, cu o față serioasă și aspră. Mînca pîine prăjită, citind într-un ziar clerical. Părea că uitase că șade cu cineva la masă. A doua persoană era o fată tînără, cam de vîrsta d-rei Belman, a cărei față, deși extrem de palidă, era totuși de o rară frumusețe. — Se uită la vizitatoarea străină numai o clipă, cu ochii ei mari negri. — În fața ei luase loc un domn cu aparență de ostaș.

D-na Burton începu cu descrierea celor trei persoane abia după ce suiră scara care ducea la etajul de sus.

— Preotul e din Africa de Sud, tînăra fată e d-ra Olga, Crewe, celălalt domn e colonelul Hothling — aceștia sînt pensionarii noștri. — Iată și odaia d-tale, d-șoară.

Camera era într-adevăr un giuvaer. Margaret își dorise totdeauna să aibă o astfel de cameră. — Încăperea mobilată cu un gust ales, avea ca de altfel toate încăperile în Larmes Keep, o odaie de baie proprie. Pereții camerei de dormit erau căptușiți cu placaje de lemn. Tavanul era prevăzut cu garnituri masive, iar sub parchetul, care acoperea podeaua, se putea presupune că se află pardoseală de ciment.

Margaret aruncă o privire circulară și oftă. O să-i fie foarte greu să respingă oferta. Dar, orișicît se căznea, nu putea să dea de motivul sentimentului ce căuta să o oprească să accepte slujba.

— Ce splendidă încăpere ! spuse Margaret, în timp ce d-na Burton se uita cu nepăsare în jurul ei.

— E veche ca toată casa. Mie nu-mi plac casele vechi, Mai înainte locuiam în Brixton... spuse d-na Burton.

Se opri însă brusc din vorbă, respiră iar pe nas și zornăi cheile pe care le ținea în mînă.

— Așadar, camera îți place?

— Mă mai întrebi dacă-mi place? Crezi deci că accept slujba? Nu știu încă.

D-na Burton se uită iar prin cameră. Tînăra fată avea impresia, că voia să spună ceva. La urmă murmură:

— Mîncarea e bună, și Margaret trebui să rîdă.

Revenind în hol, zări din nou pe cei trei pensionari, pe care îi mai văzuse. Colonelul se plimba singur, fata și cu preotul însă stăteau de vorbă în grădină. — D-l Daver ședea la masa sa de lucru cu capul rezemat în palmă și mușca lemnul tocului. Așa-l găsiră d-na Burton și Margaret.

— Vasăzică, odaia-ți place?... Bineînțeles că accepți... cînd intri în serviciu? Cred că de luni în opt zile. Pentru mine e o salvare! Ai vorbit cu d-na Burton? O amenință șugubăț cu degetul. Aha! acum înțelegi, că e imposibil să o las pe dînsa să primească pe o ducesă sau să asiste la plecarea unui prinț? Pot să-i încredințez d-nei Burton să aplaneze micile certuri, care survin între musafiri? Ai toată dreptatea... așa ceva nu se poate. Am nevoie de cineva prezentabil. Trebuie! Și dădu din cap apăsat, uitîndu-se cu un surîs extaziat la Margaret...

— După cum vezi, suferea și lucrarea mea din cauza asta. E ceva insuportabil să fi nevoit să-ți părăsești ocupația, ca să îngrijești și să aranjezi

lucruri mici ca de exemplu să întinzi o plasă de tenis și alte... absolut insuportabil !

— Scrieți mult după cum se vede, reuși Margaret să spună în șuvoiul acesta de vorbe. Ea avea impresia că ar fi bine să amîne decizia pînă-n ultimul moment.

— Scriu foarte mult. Criminalistică. Văd că te interesează. Lucrez acum la o enciclopedie a crimei, spuse el aproape patetic.

— A crimei ?

— Da. Asta e una din pasiunile mele. Sînt un om bogat și-mi pot permite pasiuni. Și casa asta e un fel de pasiune. Pierd la ea vreo patru mii de lire anual, dar nu-mi pasă. Eu îmi caut și-mi aleg musafirii. Dacă mă plictisește vreunul din ei. atunci îi spun, că trebuie să părăsească casa, — că am dat odaia altcuiva. Te întreb, aș putea face așa ceva cu prietenii sau cunoscuții mei ? Sigur că nu. Oamenii mă interesează, îmi fac plăcere, îmi țin de urît. Cînd vii să-ți ocupi postul ?

Margaret ezită... „cred..."

— De luni într-o săptămînă. Excelent ! Îi luă mîna și i-o scutură cu putere. Nu ai să te simți singură la noi. Dacă te plictisesc musafirii mei, atunci poți să-ți inviți prietenii d-tale. Pot să vină oricînd ca musafiri. Așadar pe lunea viitoare !

Margaret coborî poteca și ajunse zăpăcită la trăsura care o aștepta, mai puțin decisă ca oricînd.

— Ai fost angajată, d-ră ? o întrebă vizitiul.

— Cred că da, răspunse Margaret, uitîndu-se înapoi spre Larmes Keep. Pajiștea era părăsită, dar în imediata lor apropiere se zări o clipă figura unei femei, care dispăru însă imediat în dosul unui rînd

de boschete de lauri care ducea paralel cu zidul împrejmuitor. Probabil că acolo se afla și o cărăruie îngustă, pe care mergea d-na Burton, cu fața ascunsă în mîini și plîngînd.

— Asta e menajera — e puțin cam sucită, spuse flegmatic vizitiul.

CAPITOLUL II

George Ravini era un bărbat drăguț, după părerea sa proprie chiar un bărbat extrem de atrăgător. Avea părul buclat, de culoare închisă, cu trăsături napoleoniene ale feței, cu statura zveltă și prestanță. Și dacă adăugăm la toate calitățile acestea, hainele elegante, croite de Saville Row, pălăria cenușie, bastonașul de trestie, ghetele de lac și cei mai fini ciorapi de mătase, atunci avem imaginea fidelă a acestui cavaler fără pereche. Dar cel mai frumos giuvaer erau inelele sale celebre, „inelele norocoase." Ravini era superstițios și avea o mare predilecție pentru amulete. Pe degetul cel mic al mîinii sale drepte tronau 3 inele de aur și fiecare inel avea 3 diamante. Inelele norocoase ale lui George deveniseră proverbiale în Saffron Hill.

De obicei avea pe buze surîsul plictisit al unuia, căruia viața nu-i mai ascundea nici un fel de secret și căruia viața nu-i putea aduce nimic nou. Surîsul acesta era, de altfel, justificat în parte, căci George știa tot ce se petrece în Londra, sau ce se va întîmpla. Lumina zilei o văzuse într-o locuință mică,— mai bine zis o cămăruță — în Saffron Hill ; își lărgise apoi orizontul, care împrejmuia copilăria sa și

devenise încetul cu încetul „cineva“ în lumea borfașilor. Din copilul de oameni săraci, care împărțea patul de odihnă cu maimuțele dresate ale tatălui său, se dezvoltase un cavaler elegant, locatarul unei locuințe nobile în Half Moon Street. Dar nu era numai locatarul locuinței ci și proprietarul casei, în care se afla locuința. Contul său la banca Continentală era mulțumitor ; investise bani în ipoteci, care îi aduceau un venit mai mare decît avea nevoie ; un venit și mai mare îi aduceau cluburile de noapte și cluburile de joc de cărți pe care le conducea el și mai avea și alte multe venituri lăturalnice, care-i „curgeau“ din multe surse deosebite. Vorba lui Ravini era lege în regiunea dintre Leyton și Clerkenwell, ordinele sale erau executate fără murmur în Fitzroy Square și nici un alt șef de bandă din Londra, nu și-ar fi permis să ridice capul fără voia lui George, căci ar fi riscat să se deștepte într-o bună dimineață bandajat în spitalul de urgență din Middlesex.

George Ravini astepta răbdător în sala gării Waterloo, se uita din cînd în cînd la ceas și privea cu ochi binevoitori mișcarea din gară.

Ceasul de pe peron arăta șase și un sfert ; se uită din nou la ceasul său propriu și scrută mulțimea, care cobora de pe peronul numărul șapte. După cîteva clipe zări pe tînăra fată, pe care o căuta. Își aranjă cravata, își puse pălăria puțin mai pe sprînceană și se îndreptă încet spre ea.

Margaret era mult prea mult ocupată cu gîndurile ei proprii, ca să se gîndească la tînărul acela elegant, care încercase de atîtea ori — sub pretextul comun că „trebuie să ne mai fi întîlnit noi vreo-

dată" — să intre cu ea în vorbă. Uitase cu adevărat, în iritația ce-i procurase vizita la Larmes Keep, de existența acestui admirator încăpățînat și nu-i trecea prin minte că acesta ar putea s-o aștepte la gară.

Ravini se opri în loc și așteptă pînă ce Margaret se apropie de el. — Lui Ravini îi plăceau fete de felul d-rei Belman : fete, care se îmbrăcau simplu. Își scoase pălăria, cu care ocazie inelele norocoase luciră...

— Oh ! exclamă Margaret oprindu-se surprinsă.

— Bună seara, d-ră Belman ! spuse George rînjind, de i se vedeau toți dinții. Ce întîmplare fericită că te întîlnesc !

Văzînd că Margaret vrea să treacă pe lîngă el, o porni și el alături de ea.

— Îmi pare rău că n-am automobilul aici. Aș fi putut să te conduc acasă, începu el să converseze. Am un Rolls nou de tot — zău, o mașină tare drăguță. O întrebuințez numai rar, — prefer să merg pe jos de la Half Moon Street.

— Te duci acum acolo ? îl întrebă ea.

— Drumul d-tale e și al meu.

Margaret se opri în drum.

— Cum te cheamă ?

— Smith — Anderson Smith. De ce ?

— Pentru că vreau s-o spun primului gardian pe care-l vom întîlni, răspunse Margaret. Ravini însă, pentru care asemenea amenințări erau ceva obișnuit, surîse.

— Te faci de rîs, fetițo ! Nu-ți fac nici un rău și nu cred că vrei să-ți vezi numele tîrît prin ziare.

Afară de asta, o să spun că m-ai rugat să merg cu d-ta şi că sîntem prieteni buni...

Margaret se uită atent la el.

— Probabil că am să mă întîlnesc acum cu un prieten, care nu o să se convingă cu una cu două de susţinerile d-tale. Te rog lasă-mă în pace.

George însă declară că preferă societatea ei şi adăugă :

— Ce copilă eşti, d-ră, eu nu fac altceva decît să-ţi spun lucruri obişnuite...

Dar, o mînă îi apucă braţul şi i-l întoarse încetişor — şi unde ? În gara Waterloo, ziua în amiaza mare, sub privirea a cel puţin doi din tovarăşii săi. Ochii lui Ravini aruncau fulgere.

Şi totuşi, agresorul său părea să fie un om simplu. Era zvelt şi se uita melancolic. Îmbrăcat cu un veston pe care-l închisese pînă sus, avea pe cap o pălărie înaltă de fetru. Pe nasul cam groscior purta ochelari — aşezaţi cam oblic — ochelari simpli de oţel. Faţa era ornamentată cu barbete gălbui. Pe braţ îi atîrna o umbrelă. Amănuntele acestea nu-l interesau însă pe George, care le cunoştea, căci d-l I. G. Reeder, detectiv pe lîngă parchetul general, îi era foarte bine cunoscut... Dorinţa de luptă îi dispăru ca prin minune.

— Aaah ! Domnul Reeder ! spuse el cu o expresie atît de prietenoasă în voce, că părea că e sinceră Ce surpriză plăcută ! Îmi dai voie să-ţi prezint pe d-ra Belman ? — voiam tocmai să mergem împreună la...

— Doar nu la ceai la Flotsam Club ? murmură Reeder cu durere în voce. Şi nici la restaurantul

Harraby? Numai asta să nu-mi spui, Georgică! Dumnezeule bun! Ce interesant putea să fie!

Se uită încîntat la italian.

— În clubul Flotsam ai fi putut arăta d-rei odaia în care prietenii d-tale l-au jupuit alaltăieri pe tînărul lord Fallon de trei mii de lire — așa mi s-a povestit. Iar la Harraby ai fi putut arăta cămăruța aceea interesantă — unde poliția poate să intre pe ușa din dos, atunci cînd consideri util să denunți pe vreun prieten de al d-tale. — Sigur că d-șoara a pierdut mult!

Surîsul de pe buzele lui Ravini nu era în concordanță cu paloarea feței lui.

— Ascultă, d-le Reeder...

— Îmi pare rău, Georgică. D-l Reeder clătină trist din cap. Timpul meu e prețios. Am numai un minut disponibil pentru d-ta ca să-ți comunic, că d-ra Belman e o prietenă specială a mea. Dacă întîmplarea de azi se va repeta, — cine știe ce s-ar putea întîmpla! După cum știi, sînt un om răutăcios! Se uită gînditor la italian și continuă. Aș dori să știu, dacă într-adevăr răutatea mă oprește să-ți spun ceva interesant, care-mi stă pe limbă. Sufletul omului e lucru ciudat și complicat, d-le Ravini. În fine, n-am timp mai mult. Trebuie să plec. Complimente colegilor d-tale și dacă bagi de seamă, că cineva de la Scotland Yard se ia după d-ta, nu te supăra pe el. Bietul om nu-și face decît datoria. Și nu uita ceea ce ți-am spus referitor la tînăra d-ră!

— N-am spus nimic d-rei, ce orice cavaler n-ar putea spune.

Reeder se uită chiorîș la Ravini.

— Dacă ai fi făcut altfel, te puteai aştepta să mă revezi astă-seară şi atunci n-aş fi fost singur. În cazul acela — vorbea foarte confidenţial — voi aduce cu mine destui bărbaţi voinici care vor fi în stare să-ţi ia cu forţa cheile de la safe-ul de la banca Fetter Lane.

Mai mult nu-i spuse Reeder lui Ravini, care se clătină ca un om beat, cînd auzi ameninţarea asta. Mai înainte ca să-şi fi revenit, I. G. Reeder şi însoţitoarea sa dispărură în mulţime.

CAPITOLUL III

— Un bărbat foarte interesant! spuse Reeder d-rei Margaret, în automobilul, care tocmai trecea peste podul Westminster. E într-adevăr omul cel mai interesant pe care-l cunosc în momentul de faţă. Aş dori însă să nu poarte inelele cu diamante.

Se uită chiorîş la însoţitoarea lui...

— Ei bine... ţi-a plăcut casa?

— E splendid acolo, spuse Margaret, fără a fi însă, prea încîntată. Dar e prea departe de Londra.

Reeder se întristă deodată.

— N-ai acceptat postul? întrebă el îngrijorat.

Margaret se întoarse spre el şi-i spuse cu reproş:

— Îmi vine să cred, că ţi-ar părea mai bine să mă vezi plecînd decît venind.

Spre surprinderea sa, Reeder se roşi ca focul.

— Cum?... bineînţeles că... n-aş dori asta... Dar îmi pare să fie o slujbă bună, chiar de ar fi numai temporară. Clipind din ochi, continuă: Ai să-mi lipseşti, ai să-mi lipseşti mult, d-ră... hm... Margaret.

Am devenit... (înghiți în sec) atît de buni prieteni, dar asta... însă o anumită chestiune mă obsedează, — vreau să zic, sînt cam neliniștit...

Reeder se uită de la o fereastră a automobilului la cealaltă, ca și cînd ar fi presupus că pe scara mașinii s-ar afla un spion și continuă cu voce înceată :

— N-am vorbit niciodată cu d-ta, dragă... hm... d-ră Margaret, asupra amănuntelor neplăcute ale meseriei mele. Există, mai bine zis a existat un anumit domn cu numele de Flack, F-l-a-c-k silabisi el. Nu-ți amintești ? o întrebă el cu asiduitate. Dar ea clătină din cap în sens de negare. Speram că ai să-ți aduci aminte de numele acesta. Citim doar atît de multe în ziare despre asemenea lucruri... Dar, acum cinci ani erai încă un copil.

— Foarte amabil, surîse Margaret, dar acum cinci ani eram deja mare, aveam optsprezece ani.

— Într-adevăr ? se miră Reeder. Mă surprinde. Ei bine, d-l Flack, era una din acele persoane, despre care se citește atît de mult în romanele senzaționale, ai căror autori nu prea au în vedere posibilitățile și faptele precise ale vieții omenești. Flack era un maestru al crimei, întemeietorul unei... hm... societăți sau, cum s-ar spune în limbajul comun, unei bande de criminali.

Reeder oftă și închise ochii, ceea ce făcu pe Margaret să creadă că se roagă lui Dumnezeu pentru salvarea sufletului criminalului.

— Un criminal strălucit... e groaznic, dar trebuie s-o admit, că am o admirație involuntară pentru el. După cum vezi și după cum ți-am spus-o deseori,

și eu am o predispoziție criminală. Dar Flack era nebun!

— Toți criminalii sînt nebuni. Asta mi-ai spus-o de asemenea de multe ori, răspunse Margaret aspru, căci nu-i plăcea deloc că discuția deviase de la propriile ei chestiuni.

— Dar Flack era într-adevăr nebun, spuse Reeder foarte serios și duse degetul la frunte. Tocmai nebunia sa a fost salvarea lui. A comis faptele cele mai nebunești însă cu șiretlicul nebunului. A ucis doi polițiști ziua în amiaza mare, într-una din străzile cele mai animate din City, și a scăpat. La urma urmei tot l-am prins... bineînțeles. Noi prindem totdeauna asemenea oameni... hm... eu am dat ajutor. M-am gîndit la Flack deoarece Ravini a fost acela care ni l-a trădat, în schimbul sumei de două mii de lire. Eu am mijlocit afacerea. Ravini, ce-i drept, este și el un criminal, și...

Margaret se uita cu gura căscată la Reeder.

— Italianul? Imposibil!

— Da. Da., Ravini era în legătură cu banda lui Flack și a aflat din întîmplare unde stă ascuns bătrînul John Flack. L-am prins pe bătrînul John pe cînd dormea... Reeder oftă din nou. John s-a exprimat foarte urît despre mine. Oamenii care sînt arestați exagerează totdeauna greșelile acelora care... hm — îi arestează.

— A fost judecat?

— A fost dat în judecată pentru omor. Dar bine înțeles... era nebun. Vinovat, însă nebun sună sentința. Și l-au dus atunci la închisoarea de nebuni din Broadmoor.

Reeder dus pe gînduri, se căută prin buzunare, scoase un pacheţel de ţigarete, luă una şi ceru voie să şi-o aprindă. Margaret se uită la ţigareta, care atîrna tristă, în colţul gurii lui Reeder. Privirea lui sobră era îndreptată prin fereastra maşinii spre verdeaţa din parc şi părea aprofundat în contemplarea naturii.

— Dar ce legătură e între toate astea şi mine, sau noua mea slujbă ?

Reeder se întoarse spre ea.

— D-l Flack e un om foarte răzbunător. Un om într-adevăr excelent, — îmi pare rău că trebuie să admit acest lucru. Şi acum are ceva contra mea, şi aşa cum e el, va afla în curînd, că eu... hm... că... d-ta îmi eşti foarte dragă, d-ră Margaret.

Acum înţelese d-ra Belman. Totul i se lămuri. Purtarea ei faţă de el se schimbă brusc şi-l apucă de braţ.

— Înţeleg ! Vrei să plec din Londra. Vrei să fiu departe, dacă se va întîmpla ceva. Dar ce se poate întîmpla ? E doar închis în Broadmoor?

Reeder se scărpină pe bărbie şi se uită cu atenţie la plafonul automobilului :

— A fugit de acolo acum o săptămînă. Cred că acum e în Londra.

Margaret Belman simţi cum i se taie respiraţia

— Ştie italianul.. vreau să zic Ravini... de asta ?

— Nu încă. Cred însă că o s-o afle curînd. Da, da, o s-o afle în curînd.

O săptămînă mai tîrziu — Margaret Belman plecase între timp la Larmes Keep, ca să-şi ia slujba

in primire — dispăruseră toate îndoielile lui Reeder referitor la locul unde s-ar putea afla John Flack.

Margaret Belman se cam certase cu Reeder, chiar în preziua plecării ei din Londra, pe cînd dejunau împreună. Cearta începu mai întîi cu o glumă — deși Reeder numai pentru glumă nu era dispus în ziua aceea — și anume cu propunerea pe care o făcuse d-ra Belman. Reeder se opuse. De unde luase Margaret curajul să-i spună că el — Reeder — e de modă veche, n-ar fi putut spune. De spus, i-a spus-o însă.

— Natural că ai putea să-ți razi barbetele, spuse fata cu ironie, ai arăta cu cel puțin zece ani mai tînăr.

— Nu cred, draga mea... d-șoară... hm... Margaret, că aș arăta cu zece ani mai tînăr, răspunse Reeder.

O încordare oarecare rămase între ei și d-ra Belman plecă cam indispusă la Siltbury. Totuși, sufletul ei era și mai plin de el, mai ales cînd i se lămuri că dorința lui, ca ea să părăsească Londra era dictată de grija ce-o purta pentru siguranța ei. Abia cînd se apropiase de locul de destinație îi veni în minte, că și Reeder se găsea într-un mare pericol. Trebuia neapărat să-i scrie imediat și să-i spună că-i pare rău de scena petrecută între ei. Se gîndea, cine ar putea să fie acel Flack. Numele îi era cunoscut, deși, pe timpul cînd banda lui Flack ținea lumea în agitație, ea nu se interesa de asemenea lucruri.

D-l Daver, care arăta azi mult mai sanchiu ca altă dată discuta cu ea, scurt timp după sosirea ei la hotel, ce avea de făcut. Munca ce trebuia s-o

depună nu era nici grea, nici prea încîlcită, şi Margaret constată uşurată, că de fapt n-avea să se ocupe de conducerea pensiunii. Conducerea o avea d-na Burton.

Personalul hotelului locuia în două căsuţe clădite cam la vreun sfert de milă departe de casa principală. Numai d-na Burton locuia în hotel.

— Sîntem între noi, spuse d-l Daver. Servitorii sînt o plagă aşa-i că-mi dai dreptate?... Ştiu asta... Dacă am avea nevoie noaptea de vreun servitor, îl putem chema prin telefon. Grainger, portarul, are o cheie de la uşa din afară. Nu-i aşa că e excelent ? Bineînţeles că eşti de aceeaşi părere cu mine.

Convorbirea cu Daver era cam unilaterală, căci răspundea singur la întrebările ce le punea tot el. Voia tocmai să părăsească biroul d-rei Belman, cînd aceasta îşi aminti de marea lui lucrare.

— D-le Daver, ştii ceva despre cazul Flack ?

Daver încreţi din frunte.

— Flackhs ?... Stai puţin ; ce vrei să spui cu asta? Margaret îi silabisi atunci numele.

— Un prieten mi-a povestit de el, zise fata. „Am crezut că cunoşti numele. Flack e o bandă de criminali...

— Flack !... Desigur că cunosc numele ăsta !... Ce interesant ! Şi d-ta te ocupi cu criminologia ?... John Flack. George Flack, August Flack !... Daver vorbea extrem de iute, numărînd numele fiecăruia pe degetele sale îngălbenite de tutun. John Flack e în închisoare, secţia de nebuni, fraţii lui au fugit în Argentina. Nişte tipi groaznici groaznici de tot ! Ce organizaţie splendidă e poliţia noastră ! Şi mai

ales Scotland Yard!... Dar bineînțeles... Flack! Îmi dai dreptate, nu-i așa?

Încreți iar din frunte și clătină din cap.

— Credeam că mă voi putea mulțumi numai cu cîteva fraze la descrierea acestei „societăți", dar materialul meu e din păcate incomplet. Îl cunoști?

Margaret clătină surîzînd din cap.

— Nu. N-am avut plăcerea!

— Niște oameni groaznici! Niște creaturi teribile! Dar cine e prietenul d-tale, d-ră Belman?... Mă voi bucura să-i fac cunoștința. Poate că-mi va povesti el mai multe despre acești oameni.

Margaret auzi vorbele astea cu spaimă.

— Nu cred. E foarte puțin probabil că te vei întîlni cu el, spuse ea în pripă, și nici nu cred, că prietenul meu va vorbi despre asemenea lucruri. dacă te vei întîlni cu el, — a fost o greșeală din partea mea să-l aduc în discuție.

Convorbirea asta i-a dat de gîndit d-lui Daver, căci seara, tocmai cînd se pregătea să părăsească biroul, ca să se ducă să se culce, d-l Daver îi mai făcu o vizită.

— Am recitit rapoartele în privința chestiunii Flack și mă mir că există atît de puțin material. Am la mine o notiță dintr-un ziar, care scrie că John Flack e mort. Acesta a fost individul, pe care l-au trimis la Broadmoor. E într-adevăr mort?

— N-aș putea să-ți spun, răspunse ea nu tocmai conform adevărului. Mi s-a povestit de el, numai ocazional.

— Credeam, spuse Daver scărpinîndu-se pe bărbie, că ți s-ar fi spus ceva amănunte, care...

d-tale... poate să ți se pară fără importanță, dar care pentru mine...

Daver ezită așteptînd.

— Ce ți-am spus, e tot ce știu, d-le Daver.

Margaret dormi foarte bine în noaptea aceea. Foșnetul îndepărtat al pomilor și zgomotul valurilor o legănau în somn.

Lucrul ce avea să-l facă, începea pentru ea abia după dejunul pe care-l lua în birou și consta în controlarea facturilor. După toate aparențele, d-na Burton, care îngrijise, pînă acum și de lucrările acestea, ținuse totul în bună regulă. Margaret se aștepta ca lucrul să devină mai intens abia pe la finele lunii cînd facturile trebuiau plătite. Corespondența însă îi lua cea mai mare parte a timpului. Trebuia să răspundă la vreo sută patruzeci de reflectante la postul pe care-l ocupa ea acum, că slujba era dată. Apoi trebuia să scrie mai multor inși, care vroiau să vină să locuiască la Larmes Keep. Scrisorile care conțineau dorința de a locui la Larmes Keep, trebuiau prezentate d-lui Daver, care era foarte ciudat în privința asta. Așa de exemplu :

— Sfinția Sa John Quinton ?. Nu. Nu. Avem deja un popă în casă. Asta ne ajunge. Scrie-i că ne pare rău, dar sîntem ocupați complet. D-na Bragley ar dori să-și aducă fata aici ? În nici un caz ! Nu vreau să fiu deranjat de copii mici; așa-i că-mi dai dreptate ? Văd că și d-ta judeci tot așa. Cine e femeia asta?... Vrea să vie aici să se odihnească după cură ; adică, e bolnavă ? Nu pot să fac din Larmes Keep un sanatoriu ; regret. — Poți scrie tuturor că

n-avem loc pînă după Crăciun. După Crăciun poate să vină cine vrea căci atunci plec eu în voiaj.

Serile îi aparţineau ei. Putea să se ducă, dacă ar fi vroit, la Siltbury, care avea două cinematografe, cu care se mîndrea. D-l Daver îi punea în acest scop automobilul hotelului la dispoziţie. Margaret prefera însă să se plimbe prin împrejurimi. Proprietatea era mai întinsă, decît crezuse ea la început. În partea de sud, terenul se întindea jumătate de milă. Granița spre vest o formau colinele, de-a lungul cărora se ridicase un perete din pietre de vreun metru înălţime. Peretele acesta era necesar, căci colinele cădeau prăpăstios vreo două sute de picioare drept în jos pe nişte stînci. Pe teren se începuse amenajarea unui loc pentru golf. Dar se pare că d-l Daver se plictisise înainte de terminarea amenajării.

Cam la o sută de yarzi departe de casă, pe partea dinspre sud-vest se afla un tufiș de rododendron. Examinîndu-l mai de aproape dădu peste o mică potecă, care o duse pe neaşteptate la un puț țărănesc. Zidăria puțului era distrusă, iar gaura era acoperită cu scînduri. Lîngă puț se afla o tăbliță de lemn, pe care era scris :

„Puțul acesta a servit între anii 935 pînă la 1794. Puțul a fost astupat de către actualul proprietar în anul 1914 luna mai. Astuparea a necesitat o cantitate de una sută treizeci și cinci căruțe, cu nisip și pămînt.“

Pentru Margaret era o plăcere să stea lîngă puţ și să-și imagineze ţăranii care s-au perindat sute de ani prin locul unde stătea ea acum. Ieșind din

tufiş, dădu peste Olga Crewe, fata cu obrazul palid.

Margaret nu vorbise încă nici cu preotul şi nici cu colonelul. Ea nu-i evitase pe ei şi nici ei pe ea. Pe Olga nu o mai văzuse de atunci şi ar fi evitat-o acum, dacă aceasta n-ar fi venit spre ea.

— D-ta eşti secretara cea nouă, nu-i aşa ?

Vocea d-rei Olga era muzicală, atrăgătoare „dulceagă“ se gîndea Margaret.

— Da. Eu sînt Margaret Belman.

— Presupun că ştii cum mă cheamă pe mine. N-o să te plictiseşti aici ?

— Nu cred, răspunse Margaret zîmbind. Găsesc că e un locşor admirabil!

Privirea Olgăi zbură scrutătoare asupra priveliştii.

— Ai dreptate. E splendid. Foarte frumos... Dar şi frumuseţea te plictiseşte cu timpul.

Margaret se miră.

— Eşti de mult aici ?

— De fapt sînt aici de cînd eram copilă. Credeam că Joe ţi-a povestit asta, căci e un vorbăreţ sadea.

— Joe?

— Vizitiul care adună noutăţi şi le vinde mai departe.

Olga se uită la casă şi încreţi fruntea.

— Ştii cum i se spunea casei înainte vreme ? „Casa lacrimilor ! Le château des Larmes !“

— De ce ?

Olga ridică din umeri.

— Presupun că e o tradiţie, încă de pe timpul baronului Augernvert, care a clădit casa. Localnicii

i-au schimbat numele în Larmes Keep — locaşul lacrimilor... — Ar trebui să vizitezi odată celulele subterane.

— Există aşa ceva ?

— Dacă ai vedea celulele, lanţurile şi inelele din pereţi, precum şi urmele picioarelor goale pe pardoseala netezită, atunci ai putea ghici cum s-a ajuns la numele ăsta.

Margaret se uită spre Larmes Keep. Soarele coborîse în dosul zidurilor şi grămada aceea de piatră, făcea în coloritul roşu al razelor de soare, o impresie sobră, plină de mistere.

— Într-adevăr sinistru... exclamă Margaret cutremurîndu-se.

Olga Crewe rîse.

— Ai văzut stîncile ? o întrebă ea pe Margaret conducînd-o pînă la parapetul de cărămidă. Rămaseră acolo cam un sfert de oră, cu braţele rezemate pe zid şi contemplînd prăpastia de sub ele.

— Angajează ocazional pe cineva, care să te ducă cu barca în jurul fiordului. Stîncile par găurite: cîtea peşteri au. Una din aceste peşteri începe la capătul stîncii şi duce pînă sub celule. La reflux, peştera aia e sub apă. Mă miră, că Daver nu scrie carte despre asta.

În vocea ei răsuna un ton de batjocură fină, care surprinse pe Margaret.

— Uite, colo trebuie să fie intrarea, strigă ea arătînd spre un vîrtej de apă care se întindea pînă la stîncă.

— Da, răspunse Olga. Dacă apa ar fi umflată, ai observa vîrtejul. Întorcîndu-se apoi subit spre Margaret, o întrebă dacă a văzut deja strandul şi

baia. Locul acela era împrejmuit cu pomi și pavat cu plăci de faianță albastră.

— Nimeni nu se scaldă aici, afară de mine. Daver ar muri numai la gîndul, că ar trebui să sară în apă.

Ori de cîte ori amintea numele lui Daver, se simțea în tonul vocii ei o expresie de dispreț. Dar această expresie se simțea și atunci, cînd pomenea de ceilalți musafiri. În timp ce se apropiau de casă, Olga exclamă fără tranziție :

— În locul d-tale nu i-aș povesti lui Daver prea multe, lasă-l mai bine pe el să vorbească.

— Ce vrei să spui cu asta ? întrebă Margaret liniștită ; dar Olga o părăsi, fără să mai scoată o vorbă și se îndreptă spre colonelul care le aștepta fumînd o țigară.

Casa lacrimilor !

Margaret se gîndea la numele acesta pe cînd se pregătea să se culce și cu toată prezența de spirit ce o avea, o trecu un fior rece.

CAPITOLUL IV

Gardianul care făcea serviciul pe Bennet Street, colț cu Hyde Lane, era stăpîn pe porțiunea aceea de loc. Era cam pe la trei dimineața ; aerul era liniștit, dar apăsător. Undeva prin sudul Londrei se descărcă o vijelie; se auzea zgomotul tunetelor și al descărcărilor atmosferice. Toți — atît cei buni, cît și cei răi, dormeau în Mayfair — cu excepția lui I.G. Reeder, păzitorul legilor și spaima criminalilor. Gardianul Drye zări lumină în dosul perdelei și surîse cu bunăvoință.

Liniştea era atît de mare, încît auzind zgomotul produs de o cheie introdusă în broască, întoarse capul, deoarece credea că zgomotul provenea de lîngă dînsul. Dar uşa casei din imediata sa apropiere rămase închisă. Zări însă, pe treptele unei case mai îndepărtate o femeie sumar îmbrăcată.

— Gardist !

Vocea suna înceată dar foarte insistent. Drye se grăbi într-acolo, mai iute decît sîntem obişnuiţi cu „graba“ poliţiştilor.

— S-a întîmplat ceva, d-ră ?

Obrazul d-şoarei era „aranjat“. Drye avea experienţă în asemenea lucruri. Obrajii erau fardaţi, ca şi buzele, care luceau de roşii ce erau ; luciu surprinzător mai ales la un om căruia îi e frică. Drye presupunea că în împrejurări normale, fata era drăguţă, dar nu-şi putu forma nici o părere asupra vîrstei ei. Era îmbrăcată cu un capot negru şi lung, care era încheiat pînă sub bărbie. Afară de aceasta, Drye mai băgă de seamă, că mîna cu care se ţinea de clanţă, strălucea în bătaia luminii felinarelor de pe stradă.

— Nu ştiu... precis. Sînt singură în casă... şi mi s-a părut... că am auzit ceva.

Toate acestea le spuse într-un suflet. După toate aparenţele îi era o frică groaznică.

— Nu aveţi servitori în casă ?

Gardianul fu surprins şi cam neliniştit.

— Nu. Am venit abia pe la miezul nopţii din Paris — am închiriat casa cu mobilă cu tot — şi mă tem că servitorii au uitat data venirii mele. Eu sînt Lady Granville Fornese.

Drye își amintea că mai auzise numele acesta, — un nume cu răsunet, ca numele unei personalități de marcă. Bennet Street era un cartier în care loiau „asemenea“ personalități.

Polițistul se uită atent în holul întunecos.

— Dacă vreți să aprindeți lumina, am să cercetez eu cauza zgomotului.

„Lady“ clătină din cap. Drye simțea cum tremură.

— Lumina e deranjată... tocmai acest fapt m-a speriat atîta. La ora unu cînd m-am culcat, lumina funcționa încă. Ceva m-a deșteptat din somn... nu știu ce... am vrut să aprind lampa de pe noptieră... dar n-a mers. Aveam din fericire în geantă o lampă electrică și am putut face lumină.

Se opri din vorbă și surîse. Drye văzu cum se uita cu frică...

— Am văzut... nu știu ce era... o umbră neagră, ca și cînd cineva se tîra de-a lungul peretelui. Deodată a dispărut... Ușa camerei mele era dată de perete... Și eu am încuiat-o înainte de a mă culca...

Gardianul deschise larg ușa și lumină tot holul cu lampa sa electrică. Lîngă perete era o măsuță mică, pe care se afla un aparat telefonic. Drye ridică receptorul dar telefonul nu funcționa.

— E... dar se opri și ascultă.

Undeva sus, se auzea un zgomot slab — scîrțîitul unei plăci de parchet, d-na Fornese stătea încă în ușă.

— Aveți cheia ușii de la intrare ? o întrebă gardianul revenind la ea. D-na Fornese clătină din cap negativ.

Drye puse atunci zăvorul.

— Trebuie să telefonez din altă parte. E mai bine pentru d-vs.

Dar ce era mai bine pentru ea? Drye era un simplu gardian şi nu ştia ce să facă faţă de situaţia delicată în care se afla...

— Nu vă puteţi duce deocamdată în altă parte, la cunoscuţi?

— Nu, răspunse d-na Fornese cu tărie. Dar nu locuieşte peste drum d-l Reeder? Mi s-a povestit că...

În casa de peste drum ardea lumină... Drye se uită cam îndoielnic într-acolo. Se știa că acolo se află locuinţa elegantă a unui domn, care era superior în rang colonelului de poliţie. Casa din Bennet Street numărul șapte fusese împărțită de curînd în mai multe locuințe și într-una din ele se mutase d-l Reeder. Nimeni nu ştia de ce se mutase Reeder în cartierul acela nobil şi elegant. Criminalii, ce-i drept, îl considerau ca fiind extrem de bogat; fără îndoială că era bine situat.

Gardianul ezită o clipă. Căută apoi prin buzunare o monedă de valoarea cea mai mică și o aruncă în fereastra luminată a casei din Bennet Street numărul şapte; doamna rămăsese în pragul uşii aşteptînd. Fereastra luminată fu deschisă imediat.

— Scuzaţi-mă, d-le Reeder, n-aș putea să vă vorbesc o clipă?

Capul și umerii d-lui Reeder, care apăruseră în pervazul ferestrei dispărură şi Reeder se arătă în stradă imediat după aceea, îmbrăcat complet, aşa că se putea crede că a aşteptat invitaţia gardianului. Haina îi era încheiată la toți nasturii, pălăria tare

se mutase spre ceafă iar pe nas se legănau o pereche de ochelari, prin care nu se uita de altfel niciodată.

— S-a întîmplat ceva ?

— Îmi dați voie să telefonez de la dvs. ? Acolo peste drum locuiește o doamnă... Fornese... singură... a auzit pe cineva mergînd prin casă... și eu am auzit..

Fu întrerupt de un țipăt înăbușit, urmat de pocnitura ușii casei de la numărul patru care fu închisă cu violență. D-na Fornese dispăruse.

D-l Reeder „zbură" peste stradă. Ajuns la ușă se apleacă, deschise clapa cutiei cu scrisori și trase cu urechea. Nu se auzea decît tic-tac-ul îndepărtat al unui ceasornic.

— Hm ! făcu Reeder scărpinîndu-și gînditor bărbia. Hm, povestește-mi... te rog... încă o dată ce s-a petrecut...

Gardianul repetă totul ceva mai precis.

— D-ta ai pus zăvorul ca să nu poată fi închisă ușa ? Foarte bine.

D-l Reeder încreți din frunte. Fără a scoate o vorbă, trecu din nou strada, se urcă în locuința sa, deschise un sertar lateral al biroului său și scoase de acolo o geantă de piele care conținea mai multe instrumente și unelte. Reeder alese trei instrumente de oțel, care arătau ca niște cîrlige ; băgă unul dintre ele într-un mîner de lemn și reveni la gardian.

— Mă tem... că asta e... nu vreau să zic „contra legii" căci cineva în situația mea nu e în stare să comită o faptă nelegală... să zicem „neobișnuit" !

Vorbind așa cu voce înceată, ca și cînd și-ar cere scuze, lucra la broasca ușii învîrtind instrumentul

cînd la dreapta, cînd la stînga, reuşind în cele din urmă să deschidă uşa.

Luă lampa electrică din mîna poliţistului şi lumină holul de jur împrejur. Nu se mişcă nimic. Lumină scara şi ascultă cu capul plecat. Neauzind nimic se apropie fără zgomot.

Gangul mergea de la piciorul scării la o uşă care ducea probabil spre încăperile servitorilor. — Gardianul se miră, că d-l Reeder cercetă mai întîi această uşă. Ea era încuiată. Reeder se aplecă şi privi prin gaura cheii.

— A fost cineva... sus ? începu să vorbească gardianul cu ezitare.

— Da. A fost cineva sus, repetă d-l Reeder, care se gîndea la altceva. Ai auzit troznind parchetul, mi se pare.

Se înapoie la scară şi se uită în sus. Lumină apoi podeaua.

— Nu e rumeguş pe jos. Vasăzică n-a întrebuinţat metoda asta.

— Să mă duc sus, domnule? întrebă Drye şi ridică piciorul, dar fu tras înapoi de Reeder, cu o putere pe care nimeni n-ar fi bănuit-o în omul acela cu aparenţa obosită.

— Mai bine nu, amice. Dacă „doamna" e sus, atunci ne va auzi vocea. Dar nu e sus.

— Poate e în bucătărie ? întrebă uluit poliţistul.

D-l Reeder clătină cu tristeţe din cap.

— Din nefericire, femeile moderne nu-şi pierd timpul prin bucătărie, spuse el însoţind vorbele cu un gest de nerăbdare. Era însă greu de spus, dacă gestul acela era în legătură cu părerea lui asupra

calităților casnice ale femeilor moderne. Reeder era complet adîncit în gînduri.

Îndreptă iar lumina lămpii spre ușă.

— Îmi închipuiam eu asta spuse el ușurat. Dă-mi te rog unul din bastoanele de acolo.

Gardianul îi îndeplini porunca și-i aduse un baston lung din lemn de nuc cu mînerul îndoit. — După ce-l examină cîtva timp, continuă :

— Bastonul e plin de praf și a rămas de la fostul proprietar. Bastonul a fost cumpărat din Elveția. — Probabil că nu te interesezi de povești detective și n-ai auzit de acela ale cărui metode le imit eu acum.

— Nu domnule, răspunse Drye, care nu înțelegea nimic din toate astea.

Reeder examină bastonul încă o dată.

— Păcat că nu e o undiță. Rămîi aici și nu te mișca !

Se furișă apoi în genunchi pe scară în sus, gesticulînd cu bastonul ca un caraghios. Ținea bastonul cu mîna întinsă. Se tîrî din ce în ce mai sus...

— N-aș putea... începu gardianul, dar fu întrerupt de o explozie asurzitoare. Aerul se umplu deodată cu praf și fum ; se auzi troznet de lemn și se împrăștia un miros de praf de pușcă. Zăpăcit și incapabil să se miște, gardianul se uită la Reeder, care ședea pe scară și își curăța haina de bucățele de lemn și praf.

— Poți să vii acum la mine, spuse Reeder liniștit.

— Ce... ce a fost asta ? bîlbîi gardianul.

Dușmanul jurat al tuturor criminalilor își șterse pălăria cu multă îngrijire. Drye nu-l putea vedea însă, din cauza întunericului.

— Vino încoace.

Drye se repezi în sus pe scară și îl urmă pe Reeder pe coridorul larg pînă ce acesta se opri în fața unui instrument curios care nu era altceva, decît o armă construită și așezată în așa fel că glontele tras din ea, trebuia să nimerească pe acela care urcă scara.

— Perpendicular pe scară, explică d-l Reeder, era întins un șnur negru. Oricine ar fi rupt sau ar fi atins acest șnur, ar fi făcut ca arma să se descarce.

— Dar... însă... femeia aceea ?

Reeder tuși.

— Nu cred că se mai găsește pe aici. Presupun că a șters-o prin ușa din dos. De fapt, îmi pare rău de ea — aventura aceasta s-a petrecut cam tîrziu așa că nu mai poate să apară în ziarele de dimineață știrea că n-am murit... Astfel că dama aceea va aștepta pînă la apariția ediției a doua ca să aibă această decepție.

Gardianul răsuflă adînc.

— Mi se pare că trebuie să raportez cele întîmplate, domnule.

— Și eu cred asta, oftă d-l Reeder. Și încă ceva, cheamă-l pe inspectorul Simpson la telefon și spune-i să vină aici, căci vreau să-i vorbesc.

Gardianul ezita încă.

— N-ar fi mai bine, dacă am percheziționa mai întîi casa? Poate că femeia a fost îndepărtată de hoți.

Reeder clătină însă din cap.

— Nici o femeie n-a fost îndepărtată, spuse el cu tărie. Singurul lucru ce a fost îndepărtat cu adevărat, este una din teoriile de predilecție ale lui Simpson.

— Dar... d-le Reeder, pentru ce a venit femeia aceea la ușă ?

D-l Reeder îl mîngîie pe braț — așa cum o mamă își mîngîie copilașul care i-a pus o întrebare năstrușnică.

— Femeia aceea a așteptat o jumătate de ceas la ușă; o jumătate de ceas încheiată, dragul meu, și spera — contra oricărei logici — că îmi va atrage atenția. Am observat-o de la una din ferestre, care... hm... nu era luminată. N-am vrut să mă vadă pentru că... hm... am dorința vie să mai trăiesc încă un timp oarecare.

Și Reeder se retrase în locuința sa.

CAPITOLUL V

Reeder explică inspectorului Simpson, care-l vizită îndată, motivele unor anumite prezumpții.

Reeder își scosese ghetele și îmbrăcase o pereche de pantofi de catifea curios pictată. În colțul buzei îi atîrna o țigaretă.

— Nu admit o clipă măcar, că prietenul meu Ravini are vreun amestec în atentatul acesta. Ravini nu lucrează așa de... hm... fin, afară de asta n-are decît foarte puțină imaginație și nu e deloc inteligent. Vei afla odată, că atentatul acesta a fost plănuit de mult timp, cu toate că a fost pus în aplicare abia azi. Casa cu numărul 307 din Bennet Street aparține unui domn bătrîn care trăiește mai ales în Italia. Casa asta se închiriază mobilată de mulți ani. E nelocuită abia de o lună.

— Presupui deci, că indivizii aceia oricare ar fi ei, au închiriat locuința...

Reeder clătină din cap în sens negativ.

— Mă îndoiesc și de aceasta. Probabil că au avut permisiunea să viziteze locuința și au scăpat într-un fel sau altul de administratorul ei. Ei știau că am să fiu astă-seară acasă. Căci stau totdeauna acasă, de cînd..., d-l Reeder tuși jenat..., o prietenă bună a mea, a părăsit Londra. Nu mă duc singur nicăieri. Nu-mi place.

Pe obrazul lui flutură un surîs și spre spaima lui Simpson... Reeder se roși.

— Acum cîteva săptămîni, continuă el încercînd în zadar să apară indiferent, luam masa în oraș, mă duceam la vreun concert sau la vreun teatru să văd o melodramă pentru care am o predilecție atît de mare.

— Pe cine bănuiești ? îl întrebă Simpson, care nu fusese chemat cu noaptea în cap ca să discute calitățile unei melodrame. Pe cine bănuiești ? Pe Gregory, sau pe Donovan ? Aceștia erau capii a două bande care aveau destule motive să nu fie mulțumiți nici de Reeder și nici de metodele lui.

Reeder clătină iar din cap.

— Pe nici unul din ei. Cred, mai bine zis sînt sigur, că în cazul de față, trebuie să revenim la „afaceri" vechi de tot !

Simpson holbă ochii.

— Doar nu vrei să spui că Flack...? întrebă el neîncrezător. Flack se ține la adăpost... ăsta nu începe atît de curînd ceva...

Reeder dădu din cap.

— John Flack. Cine altul ar fi putut concepe un astfel de plan ? Și cine altul l-ar fi putut pune în aplicare, decît el? Un plan detaliat atît de artistic !

Şi apoi d-le Simpson, — Reeder se aplecă spre el şi-l atinse cu degetul pe piept — de cînd Flack a fost internat la Broadmoor, nu s-a mai petrecut în Londra nici o crimă mai de seamă. Într-o săptămînă o să avem cea mai mare crimă din cîte s-au întîmplat pînă acum! Creierul său nebun o şi pregăteşte !

— Flack şi-a terminat cariera, spuse Simpson încreţind fruntea.

Reeder zîmbi.

— Să avem răbdare. Mica aventură de astă noapte e numai un foc orb. O nimica toată. Dar... sînt foarte mulţumit că nu mănînc zilele astea... hm.. în oraş. Pe de altă parte însă, se ştie că prietenul nostru Georgică Ravini, ia masa cu predilecţie în oraş... Te-ar deranja să întrebi secţia din Vine Street, dacă li s-au raportat oarecari nenorociri ?

Circumscripţia din Vine Street, unde se cunoaşte în amănunt felul de trai al unor anumiţi oameni, făcu imediat cunoscut că George Ravini părăsise Londra. Se zicea că a plecat la Paris.

— Drăguţul de el, spuse Reeder în felul său neglijent şi indiferent. E foarte cuminte din partea lui Georgică şi ar fi şi mai cuminte dacă ar rămîne definitiv acolo.

Simpson se sculă de pe scaun şi se scutură. Inspectorul era un om voinic şi curajos, care avea obiceiul acesta curios.

— Mă duc la prefectură să raportez cele petrecute. Poate că totuşi n-a fost Flack. John e şeful unei bande de tîlhari şi nu poate începe nimic fără ea. Oamenii săi sînt împrăştiaţi în toată lumea. Cei mai mulţi sînt în Argentina...

— Ha ! ha ! rîse Reeder. Rîsul acesta n-avea nici urmă de veselie în el.

— De ce rîzi ?

Reeder se scuză imediat.

— A fost un rîs mai mult... sceptic. Argentina ? Parcă tîlharii se duc într-adevăr în Argentina !... exceptînd bineînţeles tîlharii descrişi în romanele acelea splendide pe care lumea le citeşte în tren ! Presupunerea aceasta e o tradiţie încă de pe timpul cînd între ambele ţări nu existau tratate de extrădare. Răspîndiţi în toată lumea ?!... Posibil ! Aştept cu nerăbdare ziua cînd îi voi avea pe toţi sub un singur acoperiş. Dimineaţa aceea o să fie tare plăcută pentru sufletul meu, d-le Simpson, cînd voi putea să alerg prin galeriile închisorii şi să mă uit prin pătrăţelele mici ale uşilor şi să-i văd pe iubiţii mei cum cos saci poştali !... Nu există ocupaţie mai liniştitoare pentru nervi, decît cusutul ! Între timp ia însă seama la băncile d-tale ! — Bătrînul John Flack are deja şaptezeci de ani şi nu mai are timp de pierdut. — Zilele ce vin ne vor arăta cum se scrie istoria în City. Aş vrea să ştiu unde l-aş putea găsi pe d-l Ravini !

*

* *

George Ravini nu aparţinea acelui fel de oameni, a căror fericire atîrnă de părerea pe care o aveau semenii săi despre el ; altfel şi-ar fi petrecut toată viaţa în tristeţe. Acum tocmai, în locuinţa sa din Half Moon Street, discuta despre interesanta personalitate a lui Reeder, la un pahar cu vin şi fumînd

o țigară excelentă. Locuința sa era un mic cămin, însă încărcat cu de toate. Deviza de predilecție a lui Ravini era : cel mai bun dintre cele bune, și din aceasta cît mai mult posibil ! Salonul său reamintea ceasornicele cele mari franceze, supraîncărcate cu aur și email. Peste tot aur și email, dacă nu era mătase sau pluș. — Tocmai explica lui Lew Steyne,— un fel de „locotenent" al său :

— Dacă bătrînul ăla cum naiba-i zice, ar ști într-adevăr numai jumătate din ce spune că știe, atunci aș pleca imediat cu trenul la Bordighera. Dar Reeder blufează. E șiret el, nu e vorba, dar tot așa e mai mult sau mai puțin oricare copoi pe care-l întîlnești !

— Reeder poate să mai învețe ceva de la tine, răspunse Lew lingușitor. Ravini surîse plin de mîndrie răsucindu-și mustăcioara...

— Nu m-aș mira deloc dacă acest cavaler bătrîn s-ar prăpădi după fată. Mai și decembrie — poți să-ți imaginezi o astfel de împerechere ?

— Cum arată fata ? întrebă Lew. N-am văzut-o încă.

Ravini își sărută transportat vîrful degetelor.

— Pe mine nu poate în nici un caz să mă sperie d-l Reeder — tu, Lew, știi cum sînt eu. Dacă vreau să am ceva, nu mă las pînă ce nu îl am. N-am văzut încă așa o fată. „Doamnă" din cap pînă-n picioare și așa mai departe. Nu pot înțelege ce a găsit în paraliticul ăla !

— Femeile sînt curioase, opină gînditor Lew, nici nu-ți vine să crezi că o dactilografă să te trateze pe tine cu un refuz.

— Refuz ? Prostie ! Nu i-am fost prezentat, asta-i totul. Dar n-avea grijă, o să vină și asta. Unde e acum ?

— În Siltbury, răspunse Lew.

Scoase din buzunar o bucată de hîrtie, o desfăcu și citi cuvintele scrise cu creionul.

— Larmes Keep, Siltbury — în sudul Angliei. — Am urmărit-o cînd a plecat din Londra. Bătrînul Reeder a condus-o la gară și făcea o mutră tot așa de veselă, ca și o pisică pe care o scalzi.

— Într-o pensiune ? Ciudată ocupație !

— E secretară, repetă Lew pentru cel puțin a patra oară, căci Ravini era dintr-acei oameni cărora le place să li se repete de nenumărate ori unul și același lucru.

— Casa nu e o pensiune obișnuită — e numai pentru oamenii bogați. O cameră costă douăzeci de lire pe săptămînă și zici bogdaproste dacă te primește.

Ravini se scărpină pe bărbie și reflectă.

— Anglia este o țară liberală — cine mă poate împiedica să locuiesc în... cum naiba-i zice ? Larmes Keep ? Nu m-am mulțumit sau resemnat vreodată cu un „nu" spus de o femeie. De cele mai multe ori femeile nici nu o cred prea în serios. În tot cazul trebuie să-mi dea o odaie, dacă sînt în stare să plătesc.

— Și dacă-i scrie lui Reeder ?

— Las-o să scrie ! Ravini vorbea pe un ton provocator, orișicare i-ar fi fost părerea intimă. Ce-mi pasă mie ? Doar nu e o crimă să-ți plătești chiria într-o pensiune ?

— Încearcă-ţi norocul cu unul din inelele tale, rînji Lew.

Ravini se uită cu admiraţie la inelele norocoase.

— Nu pot să le scot de pe deget şi nici nu mă gîndesc să mă despart de unul din ele pentru atîta lucru. O să-mi cadă în mreajă, n-avea grijă, las-o mai întîi să mă cunoască ceva mai bine.

O coincidenţă ciudată făcu să se întîlnească a doua zi de dimineaţă, tocmai cînd ieşea din Half Moon Street, cu singurul om din lume, pe care n-ar fi voit să-l vadă. Din fericire, Lew îi dusese geamantanul la gară, aşa că nu se putea deduce nimic din înfăţişarea lui Ravini, că e în drum spre o aventură galantă.

Privirea lui Reeder se îndreptă spre „inelele norocoase“, care luceau în lumină. Păreau că exercită o atracţie deosebită asupra detectivului.

— Ei Georgică, ce face norocul ? George surîse mulţumit de sine. Şi încotro-ţi îndrepţi paşii în dimineaţa aceasta splendidă de toamnă ? Sau te duci să-ţi procuri la iuţeală o viză pe paşaport ?

— Mă duc să mă plimb puţin, răspunse Ravini, pentru sănătatea mea. Şi continuă ceva cam ironic:

— Dar ce s-a întîmplat cu copoiul d-tale, pe care l-ai trimis să mă urmărească ? Nu l-am mai văzut de mult.

Reeder se uită în zare.

— N-a fost niciodată prea departe de d-ta, Georgică, îi răspunse el prietenos. Noaptea trecută s-a luat după d-ta de la Flotsam şi pînă la serata aceea ciudată la care ai luat parte în Maida Vale şi de acolo te-a condus acasă la două şi un sfert.

Georgică îşi pierdu puţin cumpătul.

— Doar n-ai să mă faci să cred, că... Se uită în jurul său, dar nu zări decît pe un domn bine îmbrăcat cu joben.

— Doar n-o fi ăsta ?

— Nu.

Ravini părăsi Londra ceva mai tîrziu, căci abia pe la două reuși să se debaraseze de urmăritorul său și să se urce în expresul care ducea spre sudul Angliei.

Și pe el îl duse tot vizitiul acela bătrîn, care o dusese și pe d-șoara Belman, pe drumul întortocheat printre coline și prin poarta de la Larmes Keep, depunîndu-l în fața hotelului. Un portar mai în vîrstă, îmbrăcat într-o elegantă uniformă îl întîmpină întrebîndu-l:

— Domnul...?

— Ravini. Nu sînt anunțat.

Portarul clătină din cap.

— Mă tem că ați venit degeaba. D-l Daver are un principiu; nu acceptă musafirii care nu și-au rezervat camere mai din vreme. Am să întreb pe secretară.

Ravini îl urmă în holul mare și elegant și se așeză comod într-unul din fotoliile splendide care se aflau acolo. Casa asta era — lucru ce-l constată Ravini imediat — cu totul altceva decît pensiunile obișnuite. Chiar și pentru un hotel era prea luxos mobilat. Nu zări alți musafiri. În fine auzi pași apropiindu-se și se sculă de pe scaun, ca să o aștepte pe Margaret Belman, care deși se uită neprietenoasă la el, totuși nu trădă cu nici un semn că-l recunoscuse.

— Proprietarul nu primeşte din principiu musafiri, fără să se fi înţeles în prealabil cu ei prin scris. — Regret, dar nu vă putem da camera dorită.

— Dar am scris proprietarului, răspunse Ravini, căruia nu-i lipsea niciodată o minciună, oricît de sfruntată ar fi fost. Fii drăguţă. duduie, lasă-te încîntată și ajută-mi să rămîn aici.

Margaret ezită. Ar fi preferat să dea ordin portarului să ducă geamantanul d-lui Ravini înapoi, în trăsura care aştepta. — Se gîndi însă, că ea nu era decît o roată în carul întreprinderii și că nu trebuia să se lase tîrîtă de prejudecăți în îndeplinirea îndatoririlor sale.

— Așteaptă, te rog, spuse ea lui Ravini și se duse să-l întrebe pe Daver.

Marele criminolog era adîncit într-o carte, cînd Margaret intră și-i spuse despre ce e vorba.

Daver se uită la ea peste ochelari.

— Ravini ? Un străin...? Bineînțeles că e străin. Un străin deci, în zidurile noastre ! E ceva neobișnuit, dar în împrejurările date, cred că putem face o excepţie.

— Ravini nu face parte din acei oameni, pe care i-ați putea primi, d-le Daver. Un cunoscut al meu, care cunoaște categoria aceasta de indivizi, mi-a povestit că Ravini aparţine unei bande de criminali.

— Criminal ! Ce ocazie strălucită să cunosc de aproape asemenea oameni ! Îmi dai dreptate, nu-i așa ? Știam asta ! Lasă-l să rămînă aici. Dacă mă plictisește, îl dau pur și simplu afară.

Margaret se înapoie indispusă, avînd impresia că e cam prostuţă. Pe Ravini îl găsi în hol. Își răsucea

mustăcioara și părea mai puțin sigur de sine, de cum îl lăsase ea.

— D-l Daver spune că poți rămîne aici. Am să trimit imediat menajera, spuse ea și se duse s-o caute pe d-na Burton, spre a-i da nenorocitei aceleia instrucțiunile necesare.

Îi era necaz pe sine însuși că nu-i vorbise lui Daver mai apăsat. Putea să-i spună că dacă Ravini rămîne, pleacă ea. Ar fi putut chiar să-i spună și motivul, de ce nu vrea ca italianul acela îngîmfat să rămînă la ei. Ce-i drept, spre mulțumirea ei, Margaret nu avea nimic de-a face cu musafirii, dacă aceștia nu aveau nevoie de ea. Ravini era însă prea șiret ca să abuzeze.

În seara aceea, după ce se retrase în camera ei se așeză la masă și îi scrise o scrisoare lui Reeder. Se răzgîndi însă și o rupse. Nu putea doar să se adreseze d-lui Reeder în toate ocaziile. Bietul om avea destul de furcă cu grijile lui și Margaret avea dreptate, căci în clipa aceea Reeder examina cu atenție cursa, ce i se pusese în casa din fața locuinței sale și care putea și trebuia să-l nimicească.

CAPITOLUL VI

Trebuie s-o recunoaștem, Ravini n-a încercat să se apropie de tînăra fată, deși o văzuse din depărtare. A doua zi după sosirea sa la Larmes Keep trecuse pe lîngă ea, salutînd-o scurt. Se părea că găsise o ocupație nouă sau că urmărea alt scop, căci mai tot timpul stătea cu Olga Crewe. Margaret îi văzu seara cum stăteau rezemați de parape-

tul stîncilor. Ravini părea să fie extraordinar de mulţumit de sine. Îi arăta d-şoarei Olga inelele sale norocoase. Margaret văzu cum Olga se uită atentă la inele şi făcea impresia că şi dînsa spusese ceva relativ la ele, căci Ravini izbucni într-un rîs zgomotos.

Abia a treia zi de la sosire, Ravini se adresă tinerei fete, cînd se întîlniră întîmplător în hol. Margaret ar fi trecut pe lîngă el, dar Ravini o opri în drum.

— Sper că nu eşti supărată pe mine, d-şoară Belman. N-am să te plictisesc în nici o direcţie. Iar pentru cele întîmplate în trecut, sînt cu plăcere dispus să-ţi cer scuze. Poate un cavaler să facă mai mult ?

— Dar, d-le Ravini, nici nu ştiu pentru ce ai avea să-mi ceri scuze, întîmpină Margaret politicoasă şi uşurată. Şi adăugă : Mi se pare că-ţi place aici, căci faci impresia că ai găsit cura care te interesează !

— Aici e pur şi simplu splendid, răspunse exaltat Ravini, căruia îi plăceau superlativele. Dar spune-mi, te rog, cine e tînăra d-şoară Olga Crewe ? E o fiinţă încîntătoare ! exclamă Ravini, şi „Lady" din cap pînă-n picioare ! Crede-mă. Acestea au ceva deosebit, sînt cu totul altfel decît dactilografele, vînzătoarele sau fetele de aceeaşi categorie. Şi pe d-ta te consider ca pe o doamnă, deşi scrii la maşină. Am de gînd să-mi aduc automobilul şi să fac excursii cu d-şoara Crewe. Sper că nu eşti geloasă ?

Umorul învinse în Margaret necazul. Şi în drum spre birou rîdea încet pentru sine însăşi. Îndată după aceea Ravini plecă cu Olga şi ambii reveniră pe la

unsprezece. Margaret văzu că tînăra fată arăta mai palidă ca de obicei. Olga trecu pe lîngă ea fără să scoată o vorbă și urcă în grabă scara. Ravini era roșu la față și-n ochii săi lucea o licărire ciudată.

— Mîine plec la Londra, cu primul tren. Nu e nevoie să-mi comanzi trăsura, pot să mă duc și pe jos la gară !

— Te-ai săturat de Larmes Keep ?

— Ce face? Să mă satur de Larmes Keep ? hm... din contra ! aici e bine de mine !

Își trecu cu mîna prin păr și Margaret observă că mîna-i tremură atît de tare, încît inelele norocoase luceau ca focul. Margaret așteptă pînă ce și Ravini dispăruse, urcă scara și bătu la ușa camerei d-șoarei Crewe a cărei odaie era lîngă a ei.

— Cine e ?

— D-șoara Belman.

Ușa fu deschisă. Camera era semiluminată de o singură lampă, așa că Margaret nu putea vedea trăsăturile feței celeilalte.

— Ce dorești ?

— Pot să intru ? Aș vrea să-ți spun ceva.

Olga ezită o clipă și-i spuse apoi :

— Poftim înăuntru. Am plîns. Sper că nu te deranjează.

Ochii Olgăi erau roșii și se vedeau încă urmele lacrimilor.

— Locul acesta blestemat mă indispune atît, se scuză Olga, ștergîndu-și obrazul cu o batistă. Ce vrei să-mi spui ?

— Ravini... nu știu... dacă-ți este cunoscut... e un criminal !

Olga se uită speriată la ea.

— Ravini ? răspunse ea încet. Dar de ce îmi povestești lucrul acesta ?

Margaret se găsea într-o situație neplăcută.

— Nu știu singură... am impresia că v-ați împrietenit... a fost foarte îndrăzneț din partea mea să-ți spun.

— Și eu găsesc asta, răspunse Olga rece și disprețul ce-l arăta, era atît de mare, încît Margaret se făcu roșie ca focul.

Margaret, cînd se duse la culcare, era supărată pe sine însăși și se știe că supărarea e un prieten rău al somnului. Se zvîrcolea în pat, căuta să uite că există pe lume oameni ca Olga Crewe și Ravini, încerca apoi toate mijloacele să adoarmă și mai că adormise, cînd...

Sări în sus. Auzi cum la ușa ei degete de om zgîriau lemnul. De fapt nu era nici zgîriat nici bătaie în ușă... Margaret se dădu jos din pat, aprinse lampa, se duse încet spre ușă și lipi urechea. Cineva se afla de partea cealaltă.

— Cine e acolo ?

— Deschide-mi ușa... lasă-mă înăuntru !

Era mai mult o șoaptă, plină de spaimă, dar Margaret recunoscu vocea. Ravini !

— Nu pot să te las înăuntru. Pleacă de aici, imediat, altfel chem portarul !

Apoi auzi un sunet, un sunet înnăbușit... un fel de plînset... ce rușine ! Un bărbat ! Și apoi tăcere. Inima Margaretei bătea să se spargă. Stătea la ușă cu urechea apăsată pe lemn și asculta, dar nu mai auzea nimic. Restul nopții îl petrecu șezînd în pat... cu urechea atentă, cu auzul încordat...

Ziua se ivi — soarele răsări... Margaret adormi în fine şi se deşteptă abia cînd servitoarea îi aduse ceaiul. Zări ceva la uşă, care-i atrase atenţia.

— Avem o dimineaţă splendidă, îi spusese dolofana servitoare.

Margaret aprobă dînd din cap. După ce plecă servitoarea deschise din nou uşa şi cercetă iar ceea ce-i atrăsese atenţia. Era o bucăţică de stofă, care rămăsese agăţată în uşă. Margaret o luă şi se uită la ea. Era o bucăţică de mătase roză de formă triunghiulară. Gînditoare o puse pe noptieră. Lucrurile acestea trebuiau să se isprăvească. Era decisă să plece înapoi la Londra, dacă Ravini nu părăsea singur pensiunea încă în ziua aceea, sau dacă d-l Daver nu-i va spune să plece.

Cînd ieşi din cameră, se întîlni cu servitoarea.

— Domnul de la numărul şapte a plecat, domnişoară. Dar şi-a uitat pijamaua aici.

— A plecat ?

— Probabil că a plecat încă de aseară. Patul său e neatins.

Margaret o urmă pe coridor pînă la camera lui Ravini. Geamantanele acestuia dispăruseră, pijamaua se afla aruncată pe pat. O pijama de mătase roz. Margaret se uită mai de aproape la pijamaua aceea şi observă că e ruptă la piept. O bucăţică de mătase triunghiulară lipsea...

CAPITOLUL VII

În noaptea în care un bătrîn agil sărea peste zidul împrejmuitor al închisorii, oprindu-se numai o clipă, ca să-şi şteargă cu iarbă sîngele de pe mîini

— (se întîlnise în curtea închisorii cu un gardian) — și în timp ce pornea vesel în direcția Londrei, căutînd la fiecare cotitură a drumului automobilul care trebuia să-l aștepte, în noaptea aceea viața mai multor oameni fu tulburată și pentru cel puțin trei oameni, ziua morții fu înregistrată în cartea destinului.

Prefectura Poliției din Londra nu ezita de obicei să comunice publicului, dorințele sale cu ajutorul presei. Evadarea unui criminal nebun, nu este însă o chestiune a cărei comunicare publică să fie atît de grabnică. Nu o dată se ceruse ajutorul publicului pentru prinderea bătrînului John Flack — însă zadarnic. Atît descrierea persoanei lui, cît și locurile unde se ascundea, erau comunicate publicului. fără ca această publicitate intensă să fi avut vreun rezultat.

La o conferință la Scotland Yard luase parte și d-l Reeder ; în jurul mesei ședeau cinci bărbați serioși. Subiectul discuției era în primul rînd : „aur nebătut în monede“ și „spioni“ cu care expresie elegantă erau desemnați copoii poliției.

„John“ fusese prins în sfîrșit prin trădare. Ravini, care era unul din cei mai activi capi de bandă, fusese angajat să „acopere“ spargerea la banca Leadenhall. Aur în lingouri era specialitatea lui John Flack, — dar prezenta interes și pentru Ravini.

Încercarea fu încoronată de succes. Într-o duminică dimineața două automobile ieșeau din curtea băncii Leadenhall. Lîngă șoferul fiecărui camion ședea cîte un gardian în uniformă — în interiorul fiecăruia se afla alt gardian. Un gardian adevărat care văzuse camioanele ieșind din curtea băncii, nu

se miră deloc, căci prezența gardienilor lîngă șoferi îl liniștise. Afară de asta, lucrul acesta nu era ceva neobișnuit. Se întîmplase deseori ca să se transporte duminică dimineața aur și hîrtii de valoare. Însă, în cazurile acestea, poliția se anunța din vreme. Gardianul adevărat telefonă cele văzute secției polițienești din Old Jewry ; dar... John Flack era deja departe.

Ravini, care fusese tras pe sfoară la împărțeală, l-a denunțat pe bătrînul Flack, de necaz... Aurul furat nu s-a mai găsit însă niciodată.

Ascunzătoarea lui John Flack de asemenea n-a putut fi găsită cu toate cercetările. Nici un hotel, nici o pensiune n-a rămas fără să fi primit fotografia lui John, — dar nici un om nu s-a găsit care să-l fi recunoscut !

Nici cercetările care au urmat arestării sale, n-au adus nimic nou la iveală. S-a dat, ce-i drept, de locuința lui, — o cameră mobilată în Bloomsbury. Dar nu s-a găsit nimic care să fi dat cea mai mică îndrumare asupra locului unde își avea cartierul general. Probabil că nici nu avea așa ceva. Membrii bandei sale erau angajați și concediați, după necesitate. Era însă limpede, că bătrînul John avea un fel de stat major în jurul său, care-l ajuta.

— Fie și așa sau altfel, spunea grăsunul Bill Gordon, capul celor cinci, acum n-o să se mai atingă de aur în lingouri, — are destul de furcă să găsească o cale s-o șteargă din țară.

Reeder clătină din cap.

— Natura unui criminal poate să sufere o schimbare. Mîndria sa însă, nu spuse el în felul său bombastic de a vorbi, Flack nu e deloc mîndru cu

crimele comise de el ci cu tîlhăriile, care i-au reușit. Revenirea la libertate o va face cunoscută ca de obicei.

— Banda sa e împrăștiată în toată lumea..., începu să vorbească Simpson. I. G. Reeder îl făcu însă să tacă, cu un surîs trist și dulceag. Avem destule dovezi, d-le Simpson, că banda iar s-a adunat laolaltă. Evadarea lui Flack dintr-o instituție... hm... folositoare, în care fusese internat, dă dovada unei conlucrări excelente. Frînghia, cuțitul cu care l-a ucis pe nenorocitul acela de gardian, uneltele ce le-a avut, siguranța absolută că-l va aștepta un automobil, toate acestea sînt semne ale unei conlucrări în bandă. Și ce a făcut d-l Flack...

— Pentru Dumnezeu, nu-l mai numi d-l Flack, exclamă Bill Gordon.

I. G. Reeder clipi din ochi.

— Am un respect de neînlăturat față de bătrînețe, răspunse el cu vocea înceată, dar un respect și mai mare față de moarte. Sper să-mi pot arăta în scurt timp stima față de Flack, într-o măsură și mai mare.

— Dacă e vorba de o bandă, îi întrerupse Simpson perorația, cine sînt ajutoarele sale ? Cei vechi sînt prin închisori, sau sînt fugiți în străinătate. Știu la ce te gîndești, d-le Reeder. Te gîndești la ceea ce s-a petrecut noaptea trecută. Și eu am reflectat asupra faptului. Cred că pistolul acela n-a fost montat de John Flack, ci de un membru al altei bande. Știi doar că Donovan a ieșit din închisoare. Tocmai el n-are prea multe motive să te îndrăgească !

Reeder ridică mîna în semn de protest.

— Din contra, dragă Simpson. Joe Donovan, pe care l-am întîlnit azi dimineaţă, era foarte comunicativ şi regreta cuvintele neprietenoase, pe care le spusese despre mine, cînd a părăsit judecătoria din Old Bailey. Donovan locuieşte în Kilburn şi a fost aseară, cu nevasta şi fiica sa, la un cinematograf din cartier, — nu, n-a fost Donovan. De altfel e prea prost pentru aşa ceva. Numai John Flack, cu pasiunea sa pentru dramatism, putea să înscenezе comedia aceea care era cît pe aici să devină o dramă.

— Mi s-a spus că era cît pe aici să te omoare, observă Bill.

Reeder clătină din cap.

— Nu m-am gîndit la tragedia aceasta specială. Aveam de gînd să sparg uşa de la bucătarie, înainte de a sui scara. Dacă o făceam, cred că l-aş fi putut împuşca pe Flack şi cu asta s-ar fi terminat toate reflecţiile şi grijile.

Simpson examină cîteva acte, pe care le avea pe masă în faţa sa.

— Dacă Flack vrea să pună mîna pe lingouri de aur, atunci are puţine şanse. Singurul transport mai mare este acela în valoare de una sută douăzeci mii de lire, care se expediază mîine sau poimîine la Tilbury de către Banca Angliei. E exclus ca Flack să poată organiza într-un timp atît de scurt un furt atît de important.

Reeder se trezi subit şi deveni foarte atent.

— O sută douăzeci mii de lire, spuse el, frecîndu-se nervos pe bărbie. Zece tone. Se expediază cu trenul ?

— Nu. Cu camioanele. Transportul e însoţit de zece oameni înarmaţi. Unul de fiecare tonă. Cred că nu e nevoie să te îngrijeşti de data aceasta.

Buzele d-lui I. G. Reeder se ascuţiră ca şi cum ar fi vrut să fluiere. Dar spuse numai :

— Flack e de meserie chimist. Nu cred să mai găsim în toată Anglia un chimist-criminal mai bun decît Flack.

— De ce spui asta ? întrebă Simpson încreţind din frunte.

Reeder ridică din umeri.

— Eu am un fel de al şaselea simţ — parcă se scuză *de infirmitatea asta — şi fac o legătură între orice* bărbat sau femeie, pe care îi întîlnesc, şi am o particularitate deosebită. Dacă mă gîndesc de pildă de d-ta, d-le Simpson, fără să vreau am impresia vizionară a unei lupte de box, la care am avut plăcerea să te văd pentru prima dată. (Simpson, care era amator-boxeur categoria grea, rînji mulţumit). Şi cînd gîndurile mele sînt ocupate cu Flack, nu-l văd altfel decît într-un laborator, înconjurat de aparate şi instrumente, cum le au chimiştii. — În ceea ce priveşte mica afacere de aseară, ţin să spun că mă aşteptam la aşa ceva. Presupuneam o cursă, — în adevăratul sens al cuvîntului. Odată s-a mai încercat un asemenea truc cu mine. Cineva a tăiat cu fierăstrăul o treaptă a scării, aşa că ar fi trebuit neapărat să cad pe cuiele ascuţite aflate dedesubt, dacă aş fi călcat pe treapta aceea. Primul lucru ce l-am făcut, cînd am intrat în casă, a fost să caut rumeguş de lemn şi cînd nu l-am găsit, m-am gîndit la pistolul care se descarcă singur.

— Dar de unde ți-a venit ideea, că e ceva în neregulă acolo? întrebă Bill Gordon curios.

— Am predispoziții criminale, răspunse I. G. Reeder.

În drum spre locuința sa, gîndurile îi erau ocupate pe de o parte cu Margaret Belman, care se afla în siguranță acolo în Sussex, pe de altă parte cu aptitudinile unui campion de a putea transporta una sută douăzeci mii de lire. Pe I. G. Reeder îl interesau întotdeauna amănuntele acestea mici. — Primul lucru ce-l făcu sosind acasă, fu să intre în legătură telefonică cu o casă de transporturi, ca să afle dacă asemenea camioane erau uzitate. Avea intuiția, că dacă Flack pusese ochii pe transportul acesta, atunci el se efectua numai într-un singur camion. Nici el singur nu-și dădea seama de ce presupunea lucrul acesta. Dar... Reeder avea doar o predispoziție criminală, cum spunea el singur.

După amiaza și-o petrecu cu ceva nou pentru el; dar ocupația aceasta nu-i era deloc neplăcută. Era vorba de o scrisoare — prima pe care o scria el d-șoarei Belman — și scrisoarea aceasta era o raritate în felul ei.

„*Draga mea d-șoară Belman,*" începea epistola, „*sper că nu mi-o vei lua în nume de rău că îți scriu, dar anumite întîmplări, care poate că au aruncat o umbră asupra despărțirii noastre și care poate că ți-au procurat durere (îți cunosc doar bunătatea sufletului) mă fac să scriu prezenta...*"

D-l Reeder făcu aici o pauză, ca să găsească posibilitatea de a-și exprima părerea de rău că nu o poate vedea, fără însă a-și dezvălui sufletul și gîndul său. La cinci, cînd servitorul îi aduse ceaiul,

Reeder ședea tot înaintea scrisorii neterminate. D-l Reeder luă ceașca, o puse pe birou și se uită la ea, ca și cînd s-ar fi așteptat să primească de acolo ideea salvatoare.

Și deodată observă la suprafața lichidului o formație de spumă, ca niște fîșii cu un luciu metalic. Introduse degetul arătător în spumă și apoi cu băgare de seamă în gură.

— Hm... hm ! murmură el și sună.

Servitorul apăru imediat.

— Doriți ceva, domnule ? Servitorul aștepta respectuos cu capul plecat. Reeder răspunse tîrziu...

— Bineînțeles, laptele !

— Laptele, domnule ? întrebă servitorul mirat. Laptele e proaspăt de tot.

— Desigur că nu d-ta l-ai luat în primire de la lăptar. Sticla cu lapte se afla în fața ușii ?

— Da, domnule.

— Bine. Bine, spuse d-l Reeder aproape vesel. Pentru viitor, aranjează-te așa ca să iei d-ta laptele direct de la lăptar. D-ta n-ai luat lapte ?

— Nu, domnule. Eu am luat numai ceaiul, afară de asta nu torn niciodată lapte în ceai, răspunse servitorul și d-l Reeder îi dărui unul din surîsurile sale atît de rare.

— Apoi acesta e motivul, Peters, că mai trăiești încă și ești sănătos. Adu-mi restul de lapte și o ceașcă proaspătă cu ceai. Și eu am să renunț pe viitor la orice lichid... lăptos.

— Nu vă place laptele, domnule ?

— Ba da. Beau cu plăcere lapte. Prefer însă lapte fără... hm... stricnină. Mi se pare, Peters, că ne pu-

tem aştepta la o săptămînă foarte agitată şi interesantă. Ai rude ?

— Numai pe mama, domnule, răspunse servitorul care înţelegea din ce în ce mai puţin.

— Atunci îţi merge mai bine ca mie. Da, da... avem o săptămînă interesantă înaintea noastră.

Şi presupunerea aceasta a d-lui Reeder era pe deplin justificată.

CAPITOLUL VIII

Evadarea lui John Flack începu să fie cunoscută în Londra. Fiecare din acei care o aflau, primea vestea după temperamentul său, mai cu frică, mai cu supărare. În mijlocul populaţiei londoneze trăia deci un criminal, un individ, ale cărui fapte impresionaseră pe toată lumea. Pentru cetăţeanul liniştit, ştirea aceasta nu constituia un sentiment prea plăcut. Evadase mai de mult, de peste o săptămînă. De ce nu anunţase Scotland Yard publicul mai înainte ? De ce se ascundeau ştiri de natura aceasta, ştiri care prezentau atîta interes ? Întrebările acestea se puneau de către ziarele senzaţionale cu titlurile de o şchioapă. Raportul asupra celor întîmplate în Bennet Street devenise de notorietate publică şi Reeder se văzu deodată, spre marea sa nemulţumire, în mijlocul interesului general.

Reder avea obiceiul să şadă singur în biroul său de la parchetul general şi să nu facă ceasuri întregi nimic altceva, decît să-şi învîrtească degetele mari şi să se uite în continuu la hîrtia sugativă din faţa sa.

Aceia care intrau la el şi-l vedeau cum tresare parcă din vis, nu puteau ştii dacă aceste visuri treze priveau averi fabuloase şi întrebuinţarea lor, sau se învîrteau în jurul unei fete tinere şi frumoase, sau... dacă se gîndea în general la ceva...

În momentul de faţă, gîndurile sale erau într-adevăr ocupate cu duşmanul său cel mai aprig şi cel mai vechi.

Banda lui Flack se compunea la început din trei membrii — John, George şi August, care îşi începuseră activitatea într-un timp, în care spargerea unei case de bani era ceva nu numai extraordinar, dar şi ştiinţific imposibil de explicat.

August Flack fu ucis de paznicul de noapte al băncii Carrs din Lombard Street, pe cînd încerca să spargă bolta băncii în care se găsea aurul. George Flack, cel mai mic dintre fraţi, fu prins la o spargere în Bond Street şi osîndit la zece ani puşcărie, în care timp muri. Numai John, geniul nebun al familiei, nu putea fi prins şi arestat.

John Flack a fost acela care l-a primit în bandă pe O. Schweizer „Americanul". Tot el l-a adus pe Adolf Victoire, şi după ei pe alţii, ca să conlucreze la această operă. John Flack a avut marele avantaj să fi unit în jurul său, într-un timp atît de scurt, capetele criminale cele mai întreprinzătoare. Chiar dacă restul familiei Flack murise, sau era în închisoare, organizaţia devenise puternică, ba se întărea din zi în zi, pentru că undeva zăcea ascuns creierul acesta dezordonat.

Aşa stăteau lucrurile cînd Reeder preluă cazul spre cercetare. Cazul i-a fost predat, nu pentru că poliţia londoneză era incapabilă să-l rezolve, ci

pentru că distrugerea bandei cerea mult timp și necesita, după părerea procurorului general, atenția încordată a unui om cu răbdare.

A fost ușor să se taie aripile bandei.

Reeder îl prinse pe O. Schweizer, pe americanul acela voinic, în momentul cînd, împreună cu un străin, era ocupat într-o duminică dimineața să golească casa de bani a oficiului poștal din Bedford Street. Schweizer voi să se opună, dar Reeder îl apucase prea iute.

— Dă-mi drumul ! urlă Schweizer pe italienește, dă-mi drumul, mă sufoci !

D-l Reeder îl întoarse cu fața în jos și-i puse cătușele. Îl apucă apoi de guler, îl ridică în picioare și alergă în ajutorul colegilor săi, ocupați cu celălalt hoț.

Pe Victoire îl arestă într-o seară la Carlton cînd lua masa cu un prieten. Victoire nu se opuse arestării, căci poliția îi arestase în baza unei acuzații inventate, pe care putea foarte lesne să o risipească.

— Dragul meu Reeder, spunea Victoire în felul său elegant și blazat, comiți o eroare ridiculă, dar nu vreau să mă opun. Pot să fac dovada că mă aflam în Nisa în seara în care s-au furat perlele din Hertford Street.

Asta o spunea în drum spre secție.

Acolo fiind vizitat și interogat, s-au găsit la el diferite arme foarte iscusit ascunse. Dar Victoire rîse la toate acestea. Rîsul îi trecu însă, cînd auzi că e acuzat pentru furtul de la banca din Lens, pentru tentativa de asasinare a paznicului de noapte și pentru încă alte cîteva lucruri mai mici, a căror enumerare nu e nevoie să o facem aici.

Victoire fu tîrît într-o celulă — căci se opunea ca un disperat — şi d-l Reeder îi dădu — amabil — sfatul prietenesc, să spună că a fost pe timpul acela în „Nisa“, ceea ce Victoire refuză însă cu furie.

Poliția arestă apoi într-o bună zi pe un individ în Somers Town, sub acuzarea cu totul prozaică că și-a bătut nevasta în public. La percheziția corporală se găsi la el un petec dintr-o scrisoare, care fu trimis imediat d-lui Reeder și care avea următorul conținut :

„Într-o noapte oarecare, unsprezece. Whitehall Avenue. Reeder e de statură mijlocie, are părul cărunt, barbete și poartă totdeauna o umbrelă cu el. Te sfătuiesc să porți ghete cu talpă de cauciuc și să iei cu tine o bucată de fier. Poți afla ușor cine e şi cum arată. Aşteaptă un moment prielnic... cincizeci avans... restul cînd ai „terminat afacerea“.

Acesta a fost primul semn pentru Reeder, că persoana sa era un ghimpe pentru misteriosul John Flack.

Ziua în care John Flack a fost transportat în închisoarea din Broadmoor, i-a procurat lui I. G. Reeder sentimentul unei oarecare mulțumiri. Nu era nici prea încîntat și nici prea ușurat ; avea sentimentul unui contabil, care încheie un bilanț mulțumitor, sau sentimentul unui arhitect, care privește o clădire terminată. Mai existau însă bilanțuri de încheiat, și clădiri de terminat...

Un singur lucru era cert : orișicare ar fi fost planurile lui Flack, o bună parte din gîndurile sale erau destinate lui I. G. Reeder. — Detectivul putea numai să presupună natura acestor gînduri și ocupația lui

de predilecţie era să se gîndească la cursele ce i s-ar putea întinde, pentru a le preveni.

Auzind sunînd telefonul, Reeder, cu o faţă melancolică, ridică receptorul. Centrala telefonică îl înştiinţă că-l cheamă cineva din Horsham. Reeder luă un carnet şi aşteptă. Apoi auzi o voce pe care o recunoscu imediat. D-l Reeder recunoştea orice voce pe care a mai auzit-o vreodată.

— D-ta eşti, Reeder ?... Ştii cine sînt ? Era aceeaşi voce subţire, care-l ameninţase de pe banca acuzaţilor în Old Bailey, acelaşi rîs sarcastic...

D-l Reeder apăsă pe un buton electric şi începu să scrie pe carnet.

— Ştii cine sînt ? Fac pariu că ştii ! Ai crezut că ai scăpat de mine, aşa-i ?... Pînă acum încă nu ! Ascultă, Reeder, poţi să le spui ălora de la Yard, că am multe în gînd... am să le pregătesc o surpriză, pe care n-au mai avut-o în viaţa lor... Nebun ?... eu nebun ? Am să vă arăt eu, dacă sînt nebun sau nu... Şi pe d-ta Reeder, pe d-ta pun eu mîna !

Curierului, care tocmai intra pe uşă, Reeder îi întinse foaia pe care scrisese.

— D-ta eşti, d-le Flack ? vorbi el cu blîndeţe la telefon.

— Vrei să ştii dacă e d-l Flack, vulpoiule ?... Ai primit pachetul ?... Vreau să ştiu dacă l-ai primit... Ce spui de asta ?

— Pachetul ? întrebă Reeder, mai amabil ca oricînd şi continuă înainte ce celălalt să-i fi putut răspunde : ai să ai mari neplăceri dacă vei încerca să ne duci de nas, pe noi ăştia din biroul parchetului general, spuse el cu un ton de reproş. D-ta nu eşti John Flack ! Îi cunosc vocea ! D-l Flack are un

accent deosebit în voce, pe care nu-l poate imita oricine și afară de asta, d-l Flack se află actualmente în mîinile poliției.

Reeder calculase reacția, ce această afirmație trebuia s-o provoace celuilalt și nu se înșelă :

— Spui prostii ! scîrții vocea, știi foarte bine că eu sînt Flack... nebunul de Flack... nebun, eu ?... M-ați dus în iadul de pe pămînt și am să te fac s-o simți, mai mult încă decît afurisitul acela de itali...

Vocea se întrerupse brusc. Se auzi un zgomot, cînd receptorul fu depus pe furcă. Reeder ascultă cîtva timp, apoi chemă iar curierul, care-i spuse :

— Am căpătat imediat legătura cu poliția din Horsham. Inspectorul trimite imediat trei gardieni cu automobilul la poștă.

— Mi-e frică că au să ajungă prea tîrziu. Stimatul domn bandit o fi șters de mult putina.

Un sfert de ceas mai tîrziu se confirmă această presupunere. Cînd poliția ajunse la poștă, pasărea zburase deja de acolo. Funcționarul de la poștă nu-și amintea să fi zărit un individ cu aparență sălbatică, care să fi cerut o convorbire interurbană și presupunea că această convorbire avusese loc dintr-una din cabinele din afară.

D-l Reeder se duse la procurorul general ca să raporteze. Dar nu îl găsi nici pe el și nici pe asistentul său. Telefonă apoi la Scotland Yard și povesti lui Simpson cele întîmplate.

— Îmi permit respectuos să propun să cereți poliției franceze să afle unde se află acum Ravini, Poate că nici nu e în Paris,

— Dar unde crezi că e ?

— Asta e o întrebare asupra căreia nu sînt încă dumirit. Nu vreau să spun că e în cer, căci nu mi-l pot închipui pe Georgică cu inelele sale norocoase...

— Presupui că e mort ? întrebă Simpson pripit.

— Probabil. Foarte probabil chiar.

Urmă o tăcere lungă la capătul celălalt al liniei telefonice.

— Ai primit pachetul ?

— Îl aștept cu multă nerăbdare, îi răspunse Reeder înapoindu-se în camera sa, spre a-și continua ocupația de predilecție și anume învîrtirea degetelor mari și să se uite țintă la hîrtia sugativă de pe masă.

Pachetul sosi la trei după amiază, tocmai cînd Reeder se înapoia de la dejunul, pe care-l luase într-un mare și foarte frecventat restaurant din apropiere.

Pachetul era foarte mic, trimis recomandat și dat în Londra la poștă. Reeder îl cîntări cu îngrijire în mînă, îl clătină, ascultă, dar greutatea extrem de mică a pachetului excludea posibilitatea ca el să conțină vreo bombă. Reeder desfăcu pachetul și găsi o bucată de vată... în mijlocul căruia se găseau trei inele, fiecare cu cîte trei diamante lucitoare. Puse inelele pe o hîrtie și se uită îndelung la ele.

Erau „inelele norocoase" ale lui Ravini.

Reeder rămase timp de zece minute adîncit în gînduri. Știa că George Ravini era mort. Nu era nevoie de cartea de vizită, care se afla lîngă inele, ca să știe cine era responsabil de moartea violentă și desigur îngrozitoare a lui Ravini. „J. F", pe cartea aceea de vizită era scris cu mîna lui Flack și cele patru vorbe : „D-ta vii la rînd" spuneau destul, cu

toate că nu prea se speriase Reeder, cum fusese intenția.

O jumătate de oră mai tîrziu, Reeder se întîlni, conform înțelegerii, cu Simpson la Scotland Yard. Simpson examină inelele și-i arătă o pată de culoare roșie închisă la marginea unuia din ele.

— Nu mă îndoiesc că Ravini e mort. Trebuie să aflăm acum unde s-a dus de fapt, atunci cînd a spus că se duce la Paris.

Aflarea acestui lucru întîmpină mai puține greutăți de cum se așteptase Simpson. Își aminti de Lew Steyne și de legăturile acestuia cu Ravini. În cinci minute se știa unde se afla Lew.

— Aduceți-l imediat încoace, ordonă Simpson.

— Întrebarea e, ce are de gînd să facă Flack? Omoruri în masă sau numai tîlhărie romantică?

— Cred că tîlhărie, răspunse Reeder gînditor. Omorul pentru Flack este numai... circumstanță însoțitoare... la afacerile mult mai importante... de a pune mîna pe aur...

Și sugîndu-și buza inferioară, continuă:

— Iartă-mă dacă-ți face impresia că mă repet în continuu, dar vreau să-ți amintesc încă o dată, că specialitatea lui Flack — dacă-mi aduc bine aminte — e aurul, în monedă sau în lingouri. Tot el a spart tezaurul de pe „Megantic" ca să fure aurul băgat acolo. Aur!... hm! și se scărpină pe bărbie uitîndu-se la Simpson peste ochelari.

Inspectorul clătină din cap.

— Aș dori ca John Flack să fie atît de nebun încît să încerce să scape pe un vapor, — dar asta nu o face! — Stupida spargere de la banca din Leaden-

hall nu se mai poate repeta acum. Nu ! Nu ! Furtul de aur n-are perspective de reușită.

D-l Reeder nu era tocmai convins de aceasta.

— N-ai vrea să întrebi la Banca Angliei, dacă a plecat transportul de aur pentru Australia ?

Simpson îi făcu pe plac. Ceru un număr și se căzni cinci minute prin diverse secții ale băncii pînă ce ajunse la acela care să-i poată da relațiile dorite. D-l Reeder își împreunase mîinile pe mînerul umbrelei ; fața sa exprima durere, ochii îi ținea închiși. Se părea că a uitat cu totul ce-l înconjoară. Simpson atîrnînd receptorul îi spuse :

— Transportul trebuia să plece azi dimineață, dar „Olanic" și-a amînat plecarea... hamalii s-au pus în grevă... vaporul pleacă mîine. Aurul se va transporta cu automobile la Tilbury. Acolo se preia și se bagă imediat în tezaurul vaporului, care e cel mai modern tezaur din lume și cel mai sigur. Nu-mi vine să cred John va încerca să lucreze și acolo.

— De ce nu ? Vocea lui I. G. Reeder suna aproape lingușitoare, fața sa se strîmba ca și cînd ar fi surîs. Din contra ! Cum ți-am mai spus, tocmai transportul acesta e acela pe care-l urmărește John.

— Să dea Dumnezeu să fii profet bun, spuse Simpson furios. Nu mi-aș dori nimic mai bun.

Mai discutară una alta despre Flack și pasiunea lui pentru aur, pînă ce Lew Steyne sosi, adus de unul din detectivii cartierului său. Nu există criminal, orișicît ar fi fost el de experimentat, care să nu simtă un fior cînd trebuie să treacă pe sub bolta sumbră a porților Scotland Yardului și încercarea lui Lew Steyne de a părea indiferent, îți producea aproape milă.

— Ce înseamnă asta, d-le Simpson ? întrebă el cu un ton mîhnit. N-am făcut nimic !

Se uită posomorît la Reeder, pe care îl cunoștea și pe care îl considera, cu drept cuvînt, responsabil că a trebuit să fie adus în locul acela nesuferit.

Simpson îi puse o întrebare la care Lew ridică numai din umeri.

— Spune-mi, te rog, d-le Simpson, sînt eu gardianul lui Ravini ? Nu știu nimic de banda italianului și pe Ravini nu-l cunosc decît superficial.

— Joia trecută ai fost două ceasuri împreună cu el, spuse d-l Reeder clătinînd din cap, ceea ce îl făcu pe Lew să-și piardă puțin cumpătul.

— Admit că am avut de discutat cu el o afacere, pentru o casă ce vreau să închiriez...

Privirea sa deveni deodată fixă ; zărise inelele pe masă. Reeder îl văzu cum încrețește fruntea.

— Ce e asta ? întrebă Lew, răgușit. Doar nu sînt inelele lui Georgică ?

Simpson dădu din cap și-i întinse hîrtia cu inelele.

— Le cunoști ?

Lew luă unul din inele în mînă și se uită fix la el.

— Ce înseamnă asta ? Ravini mi-a spus doar singur că nu le poate scoate de pe deget.

Și apoi, cînd i se lămuri încetul cu încetul ce însemna prezența inelelor acolo, începu să țipe :

— Ce i s-a întîmplat ?... A fost... ?

— Mă tem, răspunse Reeder calm, că Georgică e pe lumea cealaltă.

— Mort ? zbieră Lew, făcîndu-se alb ca varul. Unde... cine... ?

— Tocmai asta voiam să aflăm, vorbi Simpson. Haide, Lew spune ce știi. Unde e Ravini ? Știm că a spus că se duce la Paris. Dar unde a plecat într-adevăr ?

Ochii escrocului se îndreptară spre Reeder.

— E în urmărirea „păsăricii" ; asta e tot ce știu.

— Ce fel de păsărică ? întrebă Simpson, dar Reeder nu avea nevoie de altă explicație.

— Era pe urma d-șoarei Belman ?

— Da. O fată pe care o cunoștea. E plecată la țară, ca secretară sau directoare la un hotel... Am văzut-o cînd a plecat. Ravini voia să se înprietenească mai bine cu ea și a plecat după ea la același hotel.

În timp ce Lew vorbea încă, Reeder pusese mîna pe receptor și spusese o vorbă de recunoaștere, care nu era decît un ordin ca liniile telefonice să fie libere...

O voce subțire îi răspunse.

— Aici e d-l Daver, proprietarul... d-șoara Belman ? Mi-e teamă că a ieșit tocmai acum. Vine peste cîteva minute înapoi... Dar cine e acolo ?

D-l Reeder răspunse prevăzător, că are mult interes să vorbească cu d-l Ravini și îi lăsă lui Daver două minute timp să-și exprime indignarea asupra lui Ravini.

— A dispărut azi dimineață, fără să plătească nota și...

— Vin eu acolo și o plătesc, îi spuse d-l Reeder.

CAPITOLUL IX

— Pentru noi singurul lucru important în toată afacerea asta, spuse d-l Daver, singurul lucru care prezintă vreun interes pentru noi, — şi presupun că îmi dai dreptate — e faptul că d-l Ravini a plecat fără să-şi plătească nota. Asta am spus-o apăsat unui prieten al său, care a telefonat azi dimineaţă. Pentru mine enigma cea mai mare a dispariţiei lui este faptul că a plecat fără să-şi achite nota...

Daver se rezemă de speteaza scaunului în care şedea şi se uita sclipitor, la fata care-i stătea în faţă, cu mutra unui om care a rezolvat o problemă grea. Îşi împreunase degetele de la mînă — întreaga lui aparenţă era mai mult decît ciudată.

— Faptul că a uitat aici o pijama, care nu are nici o valoare, înseamnă că a plecat în grabă. Îmi dai dreptate, nu-i aşa ? Eram convins de asta... Nu înţeleg de ce a plecat aşa de grăbit... D-ta spui că Ravini e un escroc... posibil că a primit ştiri, că s-a aflat unde se găseşte.

— Cît a stat aici nu l-a chemat nimeni la telefon şi nici scrisori n-a primit, spuse Margaret apăsat,

D-l Daver clătină din cap.

— Asta nu înseamnă nimic. Un asemenea tip are complici, care îl ajută. Îmi pare rău că a plecat. Sperasem să am ocazia să studiez felul acesta de oameni. De altfel am aflat ceva despre John Flack — despre celebrul John Flack —. Ştiai că a evadat din închisoarea de nebuni ? Din sperie-

tura d-tale conchid că n-ai ştiut nimic. Eu sînt un observator bun, d-şoară Belman. Studiul aprofundat şi prelungit al acestui subiect atrăgător, a dezvoltat în mine un fel de simţ, simţul al şaselea, — simţul observaţiei, care le lipseşte cu totul, sau e foarte puţin dezvoltat la oamenii comuni.

Dintr-un sertar al biroului său Daver scoase un plic lung, din care extrase un pachet de articole tăiate din ziare. Le aranjă pe masă şi desfăcu unul din ziare, pe care se afla fotografia unui bărbat mai în vîrstă. Fotografia aceasta i-o arătă el Margaretei spunîndu-i scurt :

— Flack !

Margaret fu surprinsă să vadă cît de bătrîn era Flack. Faţa slabă, barba căruntă, ochii înfundaţi în orbite, cu privire inteligentă, lăsă să se deducă orişice, afară de faptul că fotografia ar reprezenta un criminal periculos.

— Fotografia mi-a trimis-o biroul meu de informaţii. — Aici am o altă fotografie, care te interesează poate. Primirea fotografiei acesteia e o coincidenţă ciudată şi desigur că-mi vei da dreptate, cînd am să-ţi spun de ce. Fotografia reprezintă pe un oarecare Reeder.

D-l Daver nu-şi ridică privirea în sus, altfel ar fi văzut că tînăra fată se roşise.

— Un cap inteligent, dar bătrîn. Reeder lucrează în biroul procurorului general şi...

— Dar nici nu e atît de bătrîn, îi spuse Margaret rece.

— Pare însă să fie, răspunse Daver, şi Margaret trebui să admită că fotografia nu era prea inteligentă.

— Asta e bărbatul, care a fost cauza adevărată a arestării lui Flack şi coincidenţa ciudată de care vorbisem adineauri... ei bine, ce crezi că e?

Margaret clătină din cap.

— Vine azi aici!

Margaret rămase surprinsă.

— Am primit azi după amiază o telegramă de la el, în care-mi comunică sosirea sa pentru astă seară şi mă întreba, dacă poate să locuiască la noi. Dacă nu m-aş fi interesat, din întîmplare, de cazul acesta, n-aş fi ştiut nimic de el şi probabil că nu l-aş fi primit să locuiască aici.

Deodată se uită la fată:

— Ai spus că nu e atît de bătrîn. Îl cunoşti? Bine, bine, văd că-l cunoşti... Aştept cu cea mai mare plăcere vizita lui, ca să mă pot întreţine cu el asupra temei mele de predilecţie. O să fie pentru mine ceva extraordinar de interesant.

— Mă îndoiesc că d-l Reeder va discuta despre criminologie. E foarte rezervat în ce priveşte acest subiect.

— Să aşteptăm, spuse d-l Daver. Margaret conchise după atitudinea lui, că nu se îndoia deloc, că un funcţionar al parchetului general va începe imediat o conversaţie în direcţia aceasta, cu o persoană versată în materie.

D-l Reeder sosi pe la şapte seara. Spre marea surprindere a d-şoarei Margaret renunţase la haina şi pălăria sa curioasă. Era îmbrăcat cu haine cenuşii şi arăta aproape „întreprinzător". Avea cu sine două geamantane grele.

Întîlnirea dintre ei nu fu lipsită de oarecare jenă.

— Sper d-şoară... hm... Margaret, că nu mă vei considera drept pisălog. Ca să-ţi spun adevărul... am nevoie de ceva odihnă.

Dar Reeder nu-i făcuse niciodată impresia că are nevoie de mai puţină odihnă, ca acum. În comparaţie cu Reeder pe care îl cunoştea, cel care-i stătea acum în faţă, făcea o impresie foarte frumoasă.

— Vino te rog, în biroul meu.

Ajunşi în faţa camerei ei de lucru, d-l Reeder îi deschise uşa cu mult respect. Margaret avea impresia că Reeder îşi ţine respiraţia... şi mai... mai să izbucnească într-un rîs infernal. Se stăpîni însă şi i-o luă înainte în sanctuarul unde lucra ea. După ce închise uşa, Margaret începu să vorbească pe nerăsuflate :

— M-am purtat mizerabil cu d-ta, d-le Reeder. Ar fi trebuit să-ţi scriu... toată chestia era doar ridicolă... vreau să spun... cearta dintre noi.

— Diferenţa între părerile noastre, o corectă d-l Reeder. Admit că nu sînt modern, dar un om bătrîn...

— Patruzeci şi opt nu e bătrîneţe, spuse ea în glumă. Şi la urma urmei, de ce n-ai purta barbete ?... A fost ceva nedemn, nedrept şi de neiertat din partea mea... dar curiozitatea feminină... aş fi voit să te văd cum arăţi fără barbete...

D-l Reeder ridică mîna şi spuse aproape vesel :

— Greşeala e de partea mea, d-şoară Margaret. Eu nu sînt modern, şi basta ! Sper că n-ai să găseşti necuviincios, că am venit la Larmes Keep ?

Se uita spre uşă şi continuă aproape pe şoptite :

— Cînd a plecat Ravini ?

Margaret se uită mirată la el.

— Pentru asta ai venit?

— Da. Am aflat că e aici. Cineva mi-a spus-o. Cînd a plecat?

Margaret îi povesti pe scurt aventura nocturnă. Reeder ascultă atent și pe cînd ea vorbea, obrazul lui se lungea din ce în ce mai mult. După ce termină povestea, o întrebă:

— Dar mai înainte? Nu-ți amintești ce s-a întîmplat înainte? L-ai văzut în seara dinaintea plecării lui?

Margaret încreți din frunte și încercă să-și amintească cele petrecute.

— Da, îmi aduc aminte că s-a plimbat cu d-șoara Crewe prin parc. Au venit tîrziu înapoi...

— D-șoara Crewe? o întrerupse Reeder. D-șoara Crewe? Nu e tînăra aceea interesantă, pe care am văzut-o jucînd cu un preot?

Margaret se uită surprinsă la el.

— Dar pe unde ai venit? Prin grădină? Am crezut că ai venit prin față...

— M-am dat jos din trăsură la vîrful colinei, răspunse Reeder pripit. La vîrsta mea exercițiile fizice sînt foarte necesare. Drumurile, care duc spre hotel, sînt adorabile. O tînără cam palidă, ochi negri... hm!

Se uită scrutător la Margaret, cu capul plecat într-o parte.

— Așadar, tînăra se plimbase cu Ravini. Erau cunoscuți unul cu altul?

— Cred că nu. Și îi povesti apoi iritarea lui Ravini și cum o găsise pe Olga plîngînd.

— A plîns... hm! Reeder își mîngîie nasul. Ai mai văzut-o de atunci?

Şi cum tînăra fată îi răspunse că nu, el continuă :

— S-a sculat tîrziu a doua zi, nu-i aşa ? A avut şi dureri de cap ?

Margaret privi mirată :

— Desigur. Dar de unde ştii asta ?

Dar d-l Reeder nu era dispus să răspundă la această întrebare.

— Numărul camerei d-tale este... ?

— Numărul 4. D-ra Crewe are Nr. 5.

— Bine. Ravini are Nr. 7, deci două uşi mai departe. Apoi întrebă în grabă : Ce cameră mi-ai dat mie ?

Margaret ezită :

— Nr. 7. D-l Daver a dat dispoziţia. E una din cele mai bune camere, pe care le avem. Dar îţi atrag atenţia, d-le Reeder, că d-l Daver, proprietarul, e un criminalist, care nu ştie altceva mai plăcut, decît să discute despre această pasiune a lui.

— Foarte plăcut de auzit, murmură d-l Reeder, ale cărui gînduri erau departe. Pot vorbi cu el ?

Margaret îl conduse în biroul d-lui Daver. Masa de scris a acestuia era ordonată, spre surpriza fetei. Daver controla un registru.

— D-l Reeder, spuse Margaret, intrînd cu acesta în cameră.

O clipă, privirile ambilor bărbaţi se întîlniră : detectivul şi proprietarul cu obrazul pitic. D-l Daver făcu apoi semn cu mîna, invitîndu-l să ia loc.

— Sînt mîndru, d-le Reeder, că pot face cunoştinţa d-tale spuse el, închizînd registrul. Ca umil elev al marilor scriitori, ale căror opere îţi sînt desigur cunoscute, am onoarea şi marele avantaj să fac cunoştinţa unui bărbat, pe care aş dori să-l

numesc, Lombroso modern. Îmi dai dreptate ?... Eram convins de aceasta !

D-l Reeder se uită în tavan.

— Lombroso ? repetă el încet. Un... hm... italian mi se pare ? Numele nu îmi e necunoscut.

D-şoara Margaret nu închisese complet uşa, cînd părăsise camera. D-l Daver se sculă, se duse s-o închidă, se înapoie cu mîna întinsă şi se aşeză din nou pe scaun.

— Sînt vesel că ai venit. Venirea d-tale îmi este într-adevăr o mare uşurare. M-am gîndit tot timpul de ieri dimineaţă dacă să telefonez sau nu instituţiei aceleia admirabile — Scotland Yard — şi să o rog să-mi trimită un funcţionar care să rezolve problema aceea curioasă şi poate chiar groaznică.

Se opri din vorbă, ca să dea cuvintelor ce urmau o mai mare prestanţă :

— Vorbesc de dispariţia d-lui George Ravini, un musafir al meu, care a părăsit casa ieri dimineaţă la cinci şi a fost zărit mergînd spre Siltbury ?

— Cine l-a văzut ? întrebă Reeder.

— Un locuitor din Siltbury, al cărui nume l-am uitat. Sau, mai bine zis, nici nu am ştiut cum îl cheamă. L-am întîlnit cînd m-am dus în oraş.

Se aplecă peste masa de scris şi se uită la Reeder ca o cucuvea :

— Aşa-i că ai venit pentru Ravini ? Nu e nevoie să-mi răspunzi : ştiu că ai venit pentru asta !... Nu ne putem aştepta, bineînţeles, ca d-ta să fii indiscret. Aşa-i că am dreptate ?... Ştiu că aşa e.

D-l Reeder nu era de aceeaşi părere. Făcea impresia că nu era dispus să vorbească. În alte împrejurări d-l Daver ar fi observat mai bine şi ar fi

ținut seama de această rezervă a d-lui Reeder, dar acum continuă :

— N-aș dori ca Larmers Keep să fie amestecat într-un scandal, spuse el, și sper că pot conta pe discreția d-tale. Singurul lucru, care mă lovește pe mine direct, e faptul că Ravini a plecat, fără să-și plătească datoria. Asta poate să fie o latură mică și neimportantă a chestiunii, care poate să se dezvolte și să devină un caz extraordinar. Înțelegi punctul meu de vedere... ? Bineînțeles că mă pricepi.

Făcu o mică pauză. Și acum începu d-l Reeder să vorbească.

— Cinci fără un sfert, spuse el gînditor, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși, era încă întuneric, nu-i așa ?

— Se poate să fi început să se lumineze de ziuă.

— Ravini s-a dus la Siltbury ?... Cu bagajul ?

— Da.

— Pot să vizitez camera lui ?

D-l Daver sări de pe scaun.

— M-am așteptat la aceasta. E natural să vrei să vezi camera. Vrei să vii cu mine ?

D-l Reeder îl urmă prin holul hotelului, în care nu se găsea decît musafirul cu aspect milităresc și care îi aruncă o privire piezișă, cînd trecu pe lîngă el. Daver o luase înainte pe scara lată, pe cînd Reeder rămase la capătul scării și se uita la un perete.

— Foarte interesant !

Pe Reeder îl interesau lucrurile cele mai imposibile. În cazul de față, obiectul ce-l interesa atît de

mult era o casă de bani mare, — mai mare de cum văzuse el vreodată la o întreprindere particulară. Casa de bani avea o înălţime de şase picioare şi lată de trei picioare. Era montată sub prima treaptă a scării.

— Ce ? întrebă Daver, întorcîndu-se cu faţa spre el. Văzînd obiectul interesului lui Reeder surîse...

— Ah... casa mea de bani ? Am o mulţime de documente rare şi de valoare, pe care le păstrez aici. După cum vezi e un model francez... vrei să spui că e prea mare pentru căsuţa mea ? Trebuie să-ţi dau dreptate. Cîteodată însă avem musafiri bogaţi... păstrăm giuvaericale şi altele... trebuie ca cineva să fie foarte iscusit, ca să deschidă casa asta de bani, şi totuşi, cu o cheiţă mică pot...

Scoase din buzunar un lanţ, de care atîrnau mai multe chei, băgă una din chei într-o deschizătură foarte îngustă, învîrti mînerul şi deschise încet uşa grea a casei de bani.

D-l Reeder se uită curios în interiorul ei. Numai pe marginile de oţel ale peretelui dinapoi ale casei se găseau trei despărţituri de oţel. Încolo casa era goală. Uşile erau extraordinar de groase. Partea dinăuntru a uşilor era netedă. O pîrghie de oţel avea probabil menirea să susţină şi să întărească broasca. Reeder observă toate acestea cu o singură privire. Dar mai observă şi altceva. Pardoseala emailată în alb era de culoare mai deschisă decît pereţii. Numai un om cu spiritul de observaţie atît de dezvoltat ca al lui I. G. Reeder putea să bage în seamă nimicul acela. Dar pîrghia de oţel dinapoia broaştei ?... D-l Reeder ştia o grămadă de lucruri despre case de bani...

— O păstrătoare de comori !... îţi dă impresia că eşti om bogat ! exclamă d-l Daver, după ce încuiase iar tezaurul. Din punct de vedere psihologic, uşor de înţeles, nu-i aşa, d-le Reeder ?

Scara ducea într-un coridor larg. D-l Daver se opri în faţa uşii cu Nr. 7 şi o deschise.

— Aceasta e odaia d-tale, explică el. Am avut impresia, care era aproape certitudine, că vizita d-tale e întrucîtva în legătură cu dispariţia d-lui Ravini, care ne-a părăsit fără să-şi plătească datoria. Rîse pe înfundate, se scuză însă imediat. Iartă-mă, te rog, că revin tot mereu asupra acestui lucru, dar tocmai asta m-a indispus mai mult.

D-l Reeder îşi urmă gazda în cameră. Încăperea avea pereţii tapisaţi de sus pînă jos şi era foarte luxos mobilată. Fiecare bucată de mobilă ar fi provocat admiraţia orişicui ar fi văzut-o. — Patul cu baldachin era de pe timpul regelui Iacob, covorul era un Teheran veritabil, iar măsuţa de toaletă cu scaunul ei erau de asemenea din timpul lui Iacob.

— Pe patul acesta a fost găsită pijamaua lui Ravini ?

— Da, răspunse Daver cu un gest dramatic. Dar Reeder se uita la ferestre, din care una era deschisă.

Se aplecă în afară, se uită în jos şi făcu cunoştinţă cu împrejurimile... Putea zări în depărtare oraşelul Siltbury, ale cărui lumini tocmai începeau să se aprindă ; vederea către drumul spre Siltbury era împiedicată de o cunună de pomi. La stînga putea să vadă şoseaua pe care venise el.

D-l Reeder părăsi camera şi-şi plimbă privirea în susul şi în josul coridorului.

— Ai o casă splendidă, d-le Daver.

— Îți place ? Și eu m-am gîndit la asta, întîmpină d-l Daver extaziat. Da. E o proprietate foarte frumoasă. D-tale poate să ți se pară că am înjosit-o făcînd din ea o pensiune, dar presupun că tînăra noastră prietenă ți-a povestit, că aceasta e una din pasiunile mele. Urăsc singurătatea, dar îmi este foarte neplăcut să leg prietenii noi. Situația mea aici e ciudată și sui generis : pot să-mi aleg musafirii cum vreau.

D-l Reeder se uita în vid.

— Ai avut vreodată un musafir cu numele de Holden ?

D-l Daver răspunse că nu.

— Sau pe unul Willington ? Doi prieteni de ai mei, care au fost acum vreo opt luni pe aici ?

— Nu, răspunse d-l Daver fără să ezite. Eu nu uit niciodată numele cuiva. Poți cerceta registrul de vizitatori din ultimii doisprezece ani — orișicînd îți convine. Jena d-lui Daver era comică. Nu s-ar putea ca acești doi domni să fi venit aici sub un alt nume decît al lor ? Nu ? Sînt convins că n-a fost cazul ! În timp ce Daver vorbea, o ușă la capătul celălalt al coridorului se descuiase și se închisese subit. D-l Reeder însă, care vedea totul, zărise umbra unei figuri, înainte ca ușa să se fi închis.

— A cui e camera aceea ?

De data asta, d-l Daver se jena într-adevăr.

— Sînt încăperile mele spuse el cu voce răgușită. Persoana, care a deschis ușa, era d-na Burton, care a suferit mult în viața ei.

— Toată viața e plină de necazuri și griji, fu răspunsul cam uzat al d-lui Reeder, răspuns căruia d-l Daver îi acordă un clătinat trist din cap.

Reeder avea însă ochi foarte buni și deși nu văzuse pînă acum pe d-na Burton, era totuși absolut sigur, că fața aceea drăguță, pe care o zărise numai o clipă, nu aparținea unui „suflet amărît", care suferise deja multe necazuri. În timp ce se îmbrăca pentru masa de seară, nu-și putea ascunde mirarea, de ce Olga Crewe nu voia să fie văzută și de ce ieșise din camerele proprietarului. Cu siguranță că era o rezervă lesne de înțeles și justă în același timp. Și rezerve de acestea erau o calitate pe care le aprecia Reeder, mai ales, la femei.

Se căznea să-și înnoade cravata, cînd d-l Daver, care-și luase singur rolul unui adjutant personal al lui Reeder bătu în ușă și îl întrebă dacă poate să intre. Era cam fără suflu, și ținea în mînă mai multe extrase din ziare.

— Pomenise-și adineauri de doi domni, Willington și Holden, numele acestea mi se păreau cunoscute. Aveam sentimentul chinuitor, că îi cunosc, fără totuși a-i cunoaște. Înțelegi ce vreau să spun, dragă d-le Reeder ? Și apoi mi-am amintit de una... alta. Citisem numele lor în ziare, spuse el agitînd hîrtiile.

D-l Reeder se uită la imaginea din oglindă și-și aranjă cravata.

— Aici ? În ziare ? repetă el mecanic, întorcîndu-se cu fața spre Daver și luîndu-i fițuicile de ziare din mînă.

— După cum probabil știi, d-le Reeder, sînt puțintel un elev al marelui Lombroso și al celorlalți criminaliști celebrii, care au ridicat studiul anormalului, la o știință. Fără să vrea, d-șoara Belman mi-a îndrumat gîndurile spre banda lui Flack și așa am putut aduna în ultimele două zile o mulțime de

amănunte asupra acestor răufăcători. Între aceştia se pomeneşte şi numele lui Holden şi al lui Willington. Aceştia erau doi detectivi care îl căutau pe Flack şi care au dispărut. — Acum cînd chestiunea aceasta îmi revine din ce în ce mai mult în memorie, îmi amintesc foarte bine amănuntul dispariţiei lor. A mai fost şi un al treilea, care de asemenea a dispărut fără urmă.

D-l Reeder dădu din cap în semn de aprobare.

— Ah, îţi aminteşti aşadar ! strigă Daver triumfînd. Bineînţeles că îţi aminteşti !... Era unul numit Biggerthorpe, un avocat, care într-o zi a fost chemat undeva şi n-a mai dat semn de viaţă. Îmi dai voie să adaug — şi surîse bine dispus — că d-l Biggerthorpe nu a locuit niciodată aici ? De ce ai presupune că a locuit aici ?

— Dar nici nu mi-a trecut prin gînd aşa ceva. D-l Reeder vindea blîndeţe pentru bunătate. Biggerthorpe ? Îl uitasem cu totul. El ar fi fost un martor important contra lui Flack, dacă l-am fi prins... hm ! D-ta studiezi criminologia şi pe criminali, d-le Daver ?

— Cu modestie, răspunse d-l Daver şi toată ţinuta sa arăta aceasta.

Şi apoi, coborînd vocea la un şoptit :

— Pot să-ţi spun ceva, d-le Reeder ?

— Poţi să-mi povesteşti ce vrei, îi răspunse Reeder, încheindu-şi vesta. Azi am tocmai dispoziţie bună pentru basme. În această atmosferă admirabilă, în mijlocul acestor împrejurimi încîntătoare, aş prefera... hm... basme, sau mai bine poveşti cu

stafii... Spune-mi, te rog, aici în Larmes Keep nu aveţi vreo stafie ? Stafiile sînt o specialitate deosebită... hm... mai mulţi strigoi, ca oricare alt reprezentant al legii. Am intenţia să scriu, ocazional, o capodoperă cu privire la acest subiect. „Strigoi pe care i-am văzut" sau „Vademecum prin lumea strigoilor" în șaizeci și trei de volume. — Ce voiai să spui ?

— Voiam să spun, răspunse d-l Daver, că, după mine unul, Flack în persoană a locuit odată aici. N-am amintit acest fapt faţă de d-șoara Belman, dar sînt însă ferm convins, că nu mă înșel. Acum șapte ani, într-o seară pe la zece, a sosit un bărbat, cu barba căruntă, cu faţa suptă și ceru o cameră. Avea multe parale la el, dar nu lucrul acesta m-a impresionat. În alte împrejurări i-aș fi cerut să se anunţe prin scris. Era însă tîrziu, ningea și era frig, astfel că n-am avut sufletul să gonesc un bătrîn din faţa ușii mele.

— Cît timp a locuit aici ? Și de ce crezi că a fost Flack ?

— Pentru că — d-l Daver coborî într-atît vocea, încît abia se mai auzea ce spune — a dispărut la fel ca și d-l Ravini ; în zorii zilei fără să-și fi plătit nota — și lăsîndu-și aici pijamaua !

Reeder întoarse încet de tot capul și-l scrută pe Daver de sus pînă jos.

— Ceea ce îmi povestești acum intră în categoria poveștilor umoristice și mie îmi este prea tare foame, ca să rîd, îi spuse el liniștit. La ce oră se ia masa ?

Chiar în momentul acela sună gongul, chemînd pe locatari la masă.

De obicei, d-şoara Belman lua masa în acelaşi timp cu ceilalţi, însă la o măsuţă aparte. Se roşi ca focul şi păru foarte jenată, cînd îl văzu pe Reeder apropiindu-se de masa ei, luîndu-şi un scaun şi dînd ordin ca să i se servească acolo mîncarea. Ceilalţi trei musafiri şedeau fiecare la cîte o masă separată.

— Nişte oameni amărîţi ! se exprimă d-l Reeder desfăcîndu-şi şervetul şi privind prin sală.

— Ce părere ai despre d-l Daver ?

I. G. Reeder surîse cu blîndeţe.

— E un tip glumeţ ! Margaret rîse.

— Ai aflat ceva despre Ravini ?

Reeder clătină din cap.

— Am vorbit cu portarul, care îmi face impresia unui om cinstit şi sincer. Mi-a povestit că în dimineaţa cînd a dispărut Ravini a găsit uşa de la intrare neîncuiată şi zăvorul dat înapoi. — Portarul are spirit de observaţie. Cine e d-na Burton ? întrebă el apoi pe neaşteptate.

— Menajera. Margaret surîse şi clătină din cap. E o femeie simplă, care-şi petrece timpul cu lamentări, asupra timpurilor bune, pe care ar trebui să le petreacă acum, în loc să fie „îngropată de vie" aici. — Astea sînt propriile ei vorbe.

D-l Reeder depuse cuţitul şi furculiţa.

— Doamne Sfinte ! exclamă el compătimitor. E probabil o femeie care a văzut şi timpuri mai bune.

Margaret rîse din nou.

— După mine una n-a avut niciodată aşa un trai ca acum. Femeia asta e cam ordinară şi foarte incultă. Deconturile ei sînt lucruri groaznice ! Dar serios vorbind — trebuie că a trăit odată bine. Prima

seară, cînd am venit, m-am dus în camera ei ca s-o întreb ceva despre o factură, pe care nu o înțelegem — bineînțeles timp pierdut, căci pentru ea registrele sînt mistere — și am găsit-o șezînd la masă și contemplîndu-și mîinile.

— Mîinile ?

— Da, răspunse Margaret. Purta niște inele splendide cum nu ți le poți închipui. Margaret era pe deplin mulțumită de impresia pe care vorbele ei o făcu asupra d-lui Reeder, căruia îi scăpă cuțitul și furculița din mînă, de mirat ce era.

— Inele ?

— Diamante și smaralde enorme. Mi se tăiase respirația. În momentul în care a văzut surpriza mea, și-a ascuns mîinile la spate și mi-a povestit a doua zi un basm, că giuvaericalele acelea erau niște cadouri ale unei actrițe, care locuise odată aici și că nu aveau nici o valoare.

— Așadar... fleacuri ? opină d-l Reeder clătinînd din cap într-un mod special, care însemna la el dispoziție bună și veselie.

După masă trimise să-l cheme pe d-l Daver spre a-i spune că are o grămadă de lucruri de scris și că îi trebuie o masă de scris și alte lucruri. Margaret se miră că îl cheamă pe Daver pentru acest lucru, căci procurarea celor necesare era una din atribuțiile ei. Nu putea decît să presupună că Reeder nu știa aceasta.

— D-ta, d-le Reeder, ești un mare scriitor ! exclamă d-l Daver, izbucnind în rîs de propria sa glumă. Și eu nu sînt fericit, decît atunci cînd țin un toc în mînă. Povestește-mi te rog — asta mă in-

teresează enorm — cînd poți lucra mai bine : dimineața sau seara ? Personal n-am rezolvat încă problema asta spre deplina mea mulțumire.

— Eu scriu începînd de acum și pînă la ora două, răspunse Reeder uitîndu-se la ceas. E un obicei pe care îl am de mulți ani. De la nouă la două ; sînt orele mele de lucru. Fumez o țigară, beau un pahar cu lapte — nu vrei să fii atît de amabil și să dai ordin să mi se aducă un pahar cu lapte sus în cameră ? — și de la două mă culc și dorm pînă la nouă dimineața.

Margaret ascultă cu gura căscată. Nu era obișnuită să-l audă pe Reeder vorbind despre afacerile și obiceiurile sale particulare. Nu întîlnise încă om mai rezervat ca Reeder în ceea ce privea chestiuni personale. Poate că îl cuprinsese o stare de spirit de vacanță... În tot cazul găsea că arată astă seară mult mai tînăr ca altădată.

Margaret se duse să-i comunice d-nei Burton dorințele musafirului. Aceasta ascultă strîmbînd din nas.

— Lapte ? Are dreptate să ceară lapte ! arată ca unul care bea lapte ! Dar nu trebuie să-i fie frică.

— Dar de ce să-i fie frică ? întrebă Margaret cu un ton înțepat. Tonul acesta era însă de prisos față de d-na Burton.

— Nimănui nu-i sînt dragi detectivii, care cotrobăiesc prin toată casa — nu-i așa, d-șoară Belman ? Și ăsta mai ales nici nu seamănă cu detectivii, așa cum mi-i închipuiam eu.

— Dar cine ți-a spus că e detectiv ?

D-na Burton se uită o clipă pe sub pleoapele grele la tînăra fată și întoarse apoi capul în direcția camerei d-lui Daver.

— El mi-a spus-o. Detectiv ! Și eu trebuie să stau aici și să muncesc de dimineața pînă seara, în loc să stau la Paris și să joc acolo un rol important, sau în altă parte, unde se trăiește bine, cu servitori, care să mă servească pe mine, în loc ca eu să servesc pe alții. Îți vine să înnebunești !

A doua oară de cînd se afla la Larmes Keep, Margaret era martoră unei izbucniri de nemulțumire și supărare a d-nei Burton. Margaret avea impresia, că femeia aceea trecută căuta o ocazie să i se destăinuie. Nu căuta însă pretextul și nici nu fu găsit. Margaret nu avea nimic comun cu femeia aceea de rînd și mărginită la spirit. Afară de aceasta, nici una nu avea interesul să niveleze diferența ce exista între ele. D-na Burton era o ființă slabă de suflet și de caracter. Totdeauna avea lacrimi în ochi și în voce. Dispoziția ei sufletească era în continuu influențată de plîngerile ei ciudate contra lumii întregi.

— Mă tratează aici ca și cînd aș fi gunoi, se plînse cu vocea reținută și tremurînd de necaz, și mai rău mă tratează ea. Am întrebat-o acum de curînd dacă nu vrea să bea un ceai la mine în cameră. Ce crezi că mi-a răspuns ?

— De cine vorbești ? întrebă Margaret curioasă. Nu-i venea în minte că d-na Burton o credea pe Olga Crewe — era într-adevăr necesară o imaginație extraordinară, ca să-ți poți închipui pe d-șoara aceea elegantă și mîndră, bînd ceai în intimitatea d-nei Burton, și discutînd cu aceasta. Și totuși pe

Olga o credea d-na Burton cu cuvîntul „ea". Dar la întrebarea pusă de Margaret, se retrase ca un melc în căscioara lui.

— Nu vorbesc de nimeni... în particular. — Ai spus că vrea lapte? Am să-i duc singură un pahar sus.

Reeder se lupta tocmai cu haina de casă, pe care voia s-o îmbrace, cînd d-na Burton îi aduse laptele. Un servitor pregătise deja toc, cerneală și hîrtie. Pe masă se mai aflau apoi două volume manuscrise care documentau vădit activitatea literară a d-lui Reeder.

Luînd din mîna d-nei Burton tava cu paharul de lapte, începu o conversaţie :

— Locuiţi foarte plăcut aici. O casă splendidă. Sînteţi de mult aici ?

— De cîţiva ani.

— Se îndreptă apoi spre uşă, ca să plece, ezită însă. D-l Reeder cunoştea aceste simptome. Chiar dacă era discretă, tot îi plăcea să vorbească şi dorea să aibă pe cineva cu care se poate discuta banalităţile, care formau partea principală a conversaţiilor ei.

— Hm. Domnule, nu avem niciodată mulţi musafiri, d-l Daver îi alege pe sprînceană.

— Foarte cuminte din partea d-lui Daver. Dar unde e camera sa ?

D-na Burton ieşi în coridor şi îi arătă uşa.

— Ah, da, spuse Reeder, îmi amintesc acum că mi-a arătat-o. De altfel te-am văzut astă seară ieşind de acolo.

— Vă înşelaţi, eu nu intru niciodată în camera lui.

Poate că aţi... dar se opri, şi după o mică pauză, adăugă : văzut pe altcineva. Lucraţi tîrziu ?

D-l Reeder repetă în amănunt planurile sale de noapte.

— Mi-aţi face un serviciu, dacă aţi spune d-lui Daver că nu vreau să fiu deranjat. Munca mea intelectuală progresează încet şi orice deviere de la gîndurile mele... e extrem de neplăcută pentru puterea mea de producţie, îi spuse el, închizînd uşa după ea. Aşteptă apoi cîtva timp, pînă ce d-na Burton coborî scara, şi încuie uşa, trăgînd şi zăvorul.

Trase perdelele, împinse biroul spre fereastră, deschise ambele volume şi le aşeză astfel, încît formau un fel de paravan, care împiedica lumina să cadă pe pat. După aceea se îmbrăcă cu o pijama, se culcă şi după cinci minute dormea dus.

Margaret avusese intenţia să trimită pe la unsprezece pe cineva la el sus, ca să-l întrebe dacă are nevoie de ceva, se răzgîndi însă din fericire — din fericire, căci d-l Reeder avea de gînd să „apuce“ cinci ore de somn nestingherit, înainte de a începe cercetarea furişă a casei sau înainte de clipa, care cerea să fie treaz cu totul.

Exact la ora două se trezi, se aşeză la marginea patului şi clipi din ochi, uitîndu-se la lumina lămpii. Deschise apoi unul din geamantane, scoase din el o cutiuţă mică de lemn şi din ea o maşină de spirt, precum şi cele necesare pentru a-şi prepara un ceai. Aprinse spirtul, intră în camera de baie, se dezbrăcă şi făcu o baie rece. Reveni apoi, complet îmbrăcat în dormitor, unde găsi apa fierbînd.

D-l Reeder era un om nu numai foarte metodic, dar şi foarte prevăzător. Toată viaţa avea o temere

pentru lapte. Avea obiceiul să se plimbe dis-de-dimineață prin cartierele mărginașe ale Londrei și să se uite la cănile sau la sticlele cu lapte, care atîrnau de clanțele ușilor sau stăteau lîngă uși. Se gîndea la posibilitățile enorme de omucideri în masă pe care această formă neglijentă a furnizării laptelui o oferea indivizilor cu predispoziții criminale. Făcuse odată un calcul, că un ucigaș isteț, care ar lucra sistematic ar putea decima populația Londrei într-o lună.

Își bău ceaiul fără lapte, ronțăi un biscuit, împachetă la loc ustensilele, scoase din geamantan o pereche de pantofi de pîslă cu tălpile groase pe care îi puse în picioare. — Mai scoase din geamantan un baston de cauciuc, care în mîna unui om îndemînatic era o armă tot atît de temută ca și un cuțit, și-l băgă în buzunar. Căută din nou în geamantan și scoase un obiect care semăna cu un sac de cauciuc, numai că avea adaptate două pătrățele de mică și un căpăcel din metal. Ezită însă, privind instrumentul acela din toate părțile și îl băgă din nou în geamantan. Browningul, pe care puse apoi mîna, nu-i plăcea deloc, căci valoarea armelor de foc i se părea dubioasă, în afară de cazuri speciale.

Ultimul obiect pe care-l scoase, era un baston din bambus, care conținea în el un al doilea baston. Totul era de fapt un instrument de pescuit. La capătul bastonului subțire era fixată o bucată de sîrmă în care înțepeni o mică lampă electrică ; aranjă totul cu multă îngrijire în așa fel, ca o apăsare pe un buton mic să pună lampa în funcțiune.

Se mai uită o dată prin cameră și stinse apoi lumina.

Dacă ar fi fost ziua, d-l Reeder ar fi părut o figură comică, așa cum ședea cu picioarele încrucișate pe marginea patului, cu undița rezemată de pat... I. G. Reeder nu avea însă în clipa aceea o astfel de impresie ; afară de aceasta nu îl vedea nimeni.

Din cînd în cînd mișca undița încoace și încolo. — Reeder era acum complet treaz. Auzul său era concentrat asupra deosebirii zgomotelor abia perceptibile noaptea — fîșîitul frunzelor, adierea slabă a vîntului — și sunetele, care nu puteau proveni decît de la o activitate omenească.

Șezu așa mai bine de o jumătate de ceas, mișcînd din cînd în cînd undița încolo și încoace. Subit simți un curent de aer rece venind de la ușă. Nu auzise nici un sunet, nici cel mai mic zgomot — dar știa că ușa era larg deschisă.

Retrase încet undița pînă aproape de pat, o îndreptă apoi în direcția ușii și o întinse atît de departe cît era posibil — el însuși pusese un picior la pămînt și era gata să sară la o parte, sau să se arunce în jos, după cum vor cere împrejurările.

Vîrful undiței nu atinse nici un obstacol. Reeder își reținu respirația și asculta. Coridorul era acoperit cu covoare groase. Nu se aștepta, bineînțeles, să audă pași omenești, însă oamenii trebuie să respire, reflectă d-l Reeder și e foarte greu, ca un om să respire fără zgomot. Îi veni în minte, că el singur era prea liniștit, pentru un om de care se presupunea că doarme liniștit și se apucă să scoată din gîtlej sunetele obișnuite unui om mai în vîrstă, în primul stadiu al somnului.

Capătul undiței fu atins și undița dată la o parte. D-l Reeder apăsă pe buton și lumina care țîșni din lampa electrică desenă un cerc luminos pe peretele din fața ușii coridorului.

Ușa era deschisă, dar nu se vedea nimeni.

Și apoi îl trecu pe Reeder un fior rece, cu toți nervii de oțel, ce-i avea. Cineva era acolo... stătea ascuns... îl aștepta pe el, să iasă afară.

Reeder întinse mîna, care ținea undița, împingînd-o afară din cameră.

Poc!

Undița fu lovită cu ceva tare, și ruptă în două.

Lampa căzu la pămînt, cu lentila în sus și lumina tavanul coridorului. În clipa următoare Reeder sărise din pat și zbură aproape, în ascunzișul pe care-l oferea ușa deschisă. Prin ușă putea vedea întrucîtva ce se petrece afară.

Liniște de mormînt... jos, în hol, ceasul care ticăia monoton, bătu de trei ori. Dar nu se mișca nimic, nimic nu pătrundea în raza de lumină, nimic... pînă...

Reeder avea impresia unei viziuni: un... obraz slab, alb, buze subțiri deschise într-un rînjet sardonic, o chelie înconjurată de o coroană de păr cărunt, sălbatic, o mînă cu degetele ca ghearele care se întindea spre lampă...

Să întrebuințeze browningul sau bastonul de cauciuc ?

Reeder se hotărî pentru acesta din urmă și cînd ghearele acelea apucară lampa, Reeder sări din ascunzișul său din dosul ușii și lovi cu putere. Auzi un suflu ca al unui animal sălbatic — apoi lampa

se stinse, căci mîna pe care o ținea strînsă, rupsese firele, retrăgîndu-se.

Coridorul zăcea acum în întuneric. Reeder mai lovi încă o dată, cu atîta putere, că-și pierdu echilibrul, căzu în genunchi și scăpă bastonul de cauciuc din mînă. Nu nimerise, dar întinzînd brațul, mîna sa apucă un braț străin... cu o smucitură puternică trase pe posesorul brațului străin în camera sa și aprinse lumina.

Mîna îi era încleștată în jurul unui braț rotund, moale — învăluit într-o mînecă de mătase.

Cînd se făcu lumină în cameră, ochii săi priveau la fața palidă a d-șoarei Olga Crewe.

CAPITOLUL X

O clipă priviră unul la altul — ea... zăpăcită, el... contrariat. Olga Crewe !

Apoi observă că tot o mai ținea de mînă — și-i dădu drumul. Brațul fetei îi atrăgea atenția.

— Îmi pare rău, murmură Reeder. Ce cauți d-ta aici ?

Buzele fetei tremurau. Încercă să vorbească, dar nu putu scoate o vorbă. Apoi își stăpîni încetul cu încetul paralizia momentană și începu să vorbească.

— Am... auzit... zgomot pe coridor.. și am ieșit afară... mă speriasem...

Fata își freca mecanic brațul și Reeder văzu pata roșie, făcută de mîna lui. E mirare, că nu-i frînsese brațul !

— S-a... întîmplat... ceva ?

Fiecare cuvînt ieşea cu greu din gura-i încleştată. Se părea că e nevoită să formeze şi să aranjeze silabele ca să le poată da sunet.

— Unde e comutatorul din coridor? întrebă Reeder, care începu să gîndească practic şi să nu îl mai intereseze braţul ei.

— În faţa camerei mele.

— Du-te şi aprinde lumina, îi porunci el. Olga ascultă supusă.

Reeder ieşi din cameră, abia după ce coridorul fu luminat. Browningul, ce-l ţinea în mînă, arăta că nu era încă prea sigur de sine.

— S-a întîmplat ceva? întrebă Olga din nou. Îşi recîştigase stăpînirea de sine. Faţa sa începu să se coloreze. Dar privirea ei parcă avea încă viziuni.

— Ai văzut ceva pe coridor? întrebă Reeder.

— Nu. N-am văzut nimic; absolut nimic. Am auzit zgomot şi am ieşit afară.

Ea minţea. Dar Reeder nu-şi dădu osteneala să i-o spună. Olga avusese timp suficient, să-şi pună pantofii şi să îmbrace kimonoul, dar totul nu durase mai mult de două secunde. Afară de aceasta, Reeder nu auzise deschizîndu-se uşa camerei ei. Concluzia era deci, că uşa a fost tot timpul deschisă şi că a fost martoră văzînd sau auzind la tot ce se întîmplase.

Reeder se duse de-şi luă bastonul de cauciuc, căzut jos şi reveni la ea. Olga stătea sprijinită de uşă şi îşi freca braţul. Ea privea în vid, parcă ar fi zărit ceva, dar Reeder se convinse că nu era nimeni.

— Mi-ai cauzat durere, spuse ea cu simplicitate.

— Adevărat?... îmi pare rău.

Pata de pe braț se colorase în albastru. De felul său d-l Reeder era un om simțitor. Ca să spunem adevărul, în momentul acela nu luă parte la nici un fel de durere. Regret ?... da. Dar regretul ce îl simțea, nu avea nici o legătură cu brațul fetei.

— E mai bine să te culci din nou. Coșmarul meu a trecut. Sper că și al d-tale va trece tot atît de repede, ceea ce m-ar mira însă. Visul meu urît a durat numai o clipă, al d-tale o să dureze, dacă nu mă înșel, toată viața...

Privirea ochilor ei negri, nu îl slăbeau o clipă, pe cînd vorbea.

— Cred că a fost un vis urît, spuse Olga acum. O să dureze toată viața ?... Mă tem că ai dreptate.

Cu o înclinare a capului, se întoarse, intră în camera ei și Reeder auzi cum încuie ușa odăii învîrtind cheia de două ori.

D-l Reeder se duse în camera sa, își luă un scaun și se așeză în cealaltă parte a patului. Nici nu se gîndea să închidă ușa odăii sale. Atîta timp, cît lumina ardea în coridor și camera sa zăcea în întuneric, nu trebuia să se teamă că visul său urît se va repeta.

Bastonul de cauciuc fusese o greșeală — recunoscu singur și cu regret acest lucru și își dorea să nu mai aibă o asemenea repulsie contra armelor zgomotoase. Depuse revolverul pe pat, în apropiere. Pentru cazul că visul s-ar fi repetat totuși...

Auzi voci !

Zgomotul unei convorbiri șoptite și sunete furioase... nu în coridor, ci jos în hol. Se strecură în vîrful picioarelor la ușă și ascultă.

Cineva rîse pe înfundate. Un rîs straniu, care făcea

să-ţi îngheţe sîngele în vine. Apoi auzi o cheie învîrtindu-se şi o uşă deschizîndu-se, şi apoi o voce întrebînd : „Cine e acolo ?“

Era Margaret. Reeder îşi aminti că odaia ei se afla de-a dreptul în faţa scării. Băgă în buzunar revolverul, pe care îl ţinea în mînă, şi ieşi în coridor. Margaret stătea la capul scării şi se uita în jos, în întuneric. Şoptitul încetase. Observîndu-l pe Reeder, se întoarse spre el.

— Ce s-a petrecut ?... Cine a aprins lumina în coridor ?... Am auzit şoapte jos... în hol...

— Eu am fost.

Altădată surîsul lui ar fi liniştit-o, dar acum se speriase şi îi era teamă. Simţea dorinţa să se agaţe de el şi să plîngă.

— S-a întîmplat ceva... ascultam, culcată în pat... n-am avut curajul să mă scol... mi-e frică, d-le Reeder...

Reeder îi făcu semn să vină lîngă el şi cum ea îl ascultă mirată, Reeder se strecură pe lîngă ea şi îi luă locul la balustradă. Margaret îl văzu aplecîndu-se şi cercetînd terenul la lumina lămpii sale de buzunar.

— Nu e nimeni, spuse el apoi.

— Dar a fost cineva, insistă fata.. Şi am auzit pe cineva umblînd în momentul cînd ai aprins lumina.

— Poate că a fost d-na Burton, presupuse el. Mi s-a părut că i-am auzit vocea.

Şi acum apăru un al treilea pe scenă, d-l Daver, la capătul coridorului, îmbrăcat cu un halat închis pînă sub bărbie.

— Ce s-a întîmplat, d-şoară Belman ? Nu-mi spune, că a încercat să intre prin fereastra d-tale !...

Tare mă tem, că îmi vei povesti tocmai lucrul acesta ! Vai de mine, dacă ar trebui să se întîmple așa ceva !

— Dar de fapt, despre ce e vorba ? interveni acum d-l Reeder

— Nu știu. Am însă sentimentul neplăcut, că cineva a încercat să intre în casă, răspunse d-l Daver, foarte iritat... Margaret distingea aproape cum îi clănțăneau dinții...

— Am auzit cum cineva încerca mînerul ferestrei și m-am uitat afară. Aș putea să jur că... am văzut pe cineva sau ceva... Ce groaznic că așa ceva s-a petrecut aici ! Îmi vine să chem poliția !

— O idee splendidă ! murmură d-l Reeder, care își recăpătase subit „eul" său supus și politicos. Dormeai desigur, cînd ai auzit zgomotul ?

D-l Daver ezită.

— N-am dormit cu adevărat. Știi, așa, între somn și trezie. Nu știu pentru ce am fost toată noaptea neliniștit.

Își duse mîna la gît, cu care ocazie halatul se desfăcu o clipă — o clipă numai, suficient ca Reeder să vadă.

— Probabil că neliniștea d-tale se datorește faptului, spuse el blînd, că ai uitat să-ți scoți gulerul și cravata. Nici nu-mi pot imagina ceva mai incomod.

D-l Daver făcu o mutră plouată.

— M-am îmbrăcat cam în grabă... începu el...

— E mai bine, dacă te dezbraci tot atît de iute, îi tăie Reeder glumeț vorba. Știi că oamenii, care se culcă cu gulerul tare la gît, pot din întîmplare să se stranguleze singuri. Și atunci e mare tristețe

și durere în casa călăului păcălit... Probabil că hoțul acela ți-a salvat viața.

D-l Daver voia să mai spună ceva, se răzgîndi însă și se retrase în camera sa, trîntind ușa după el.

Margaret se uita înfricoșată la Reeder.

— Ce înseamnă enigmele acestea — a fost într-adevăr un spărgător? — Spune-mi te rog, adevărul. Simt că înnebunesc dacă n-aș ști despre ce e vorba.

— Adevărul, spuse d-l Reeder făcînd semn cu ochii, e cam așa cum bătrîiorul acela ciudat a spus-o. A fost cineva în casă, cineva, care nu avea dreptul să fie aici. Cred însă, că a plecat și că te poți culca liniștită.

Margaret se uită bănuitoare la el.

— Te culci și d-ta?

— Peste cîteva minute, spuse Reeder vesel.

Margaret îi întinse mîna într-un elan impulsiv și Reeder o apucă cu ambele mîini.

— Îmi închipui că îngerul meu păzitor ar fi exact ca d-ta, surîse ea printre lacrimi.

— Îngeri păzitori cu barbete? De așa ceva n-am auzit încă în viața mea.

Reeder nu se putea stăpîni să nu-i servească fetei această împunsătură malițioasă și se bucură ca un copil mic, repetîndu-și gluma nevinovată în camera sa.

CAPITOLUL XI

Reeder închise ușa camerei sale, aprinse lumina și începu să cerceteze, să caute soluția problemei, în aparență de nerezolvat, cum de a fost posibil, să se

deschidă ușa. Știa precis că înainte de a se culca trăsese zăvorul și încuiase și cu cheia. El, care văzuse destule în viața lui, era surprins, că o broască de ușă poate lucra așa fără zgomot, ca broasca ușii sale, și că un zăvor se poate mișca atît de ușor încoace și încolo.

Atît broasca, cît și zăvorul fuseseră unse de curînd. Începînd să cerceteze cu de-amănuntul partea dinăuntru a ușii găsi în scurt timp o explicație foarte simplă a enigmei.

Ușa era din opt tăblii încrustate. Aceea din jurul broaștei se mișca ușor și putea fi dată la o parte, printr-o simplă apăsare a unui buton, care declanșa o spirală infim de mică. Se deschidea atunci o ușcioară micuță, prin care Reeder putu trece fără multă greutate mîna ca să tragă zăvorul și să întoarcă cheia...

Lucrul acesta nu era ceva neobișnuit și nici înspăimîntător. Reeder știa foarte bine, că multe hoteluri și pensiuni aveau asemenea dispozitive, ca să poată deschide ușa din afară, — o măsură de prevedere necesară în unele împrejurari. Se întreba, dacă nu cumva se găsea și la ușa d-rei Belman o astfel de „uscioară de siguranță".

Pînă să termine cu cercetările se făcuse ziuă de-a binelea. Trase perdelele la o parte, își luă un scaun, se așeză în fața ferestrei și își plimbă privirea pe terenul din fața sa.

Nu înțelegea două sau trei lucruri. Dacă Larmes Keep era într-adevăr cartierul general al bandei lui Flack, atunci în ce calitate și din ce motiv fusese adusă Olga Crewe ? Reeder o aprecia ca la douăzeci și patru de ani. Fusese în ultimii zece ani musafir

continuu, dacă nu chiar locatară a Larmes Keep-ului. Lui Reeder îi erau însă destul de cunoscute obiceiurile criminalilor, ca să știe că aceștia nu întrebuințau copii la scopurile lor. Afară de aceasta Olga urmase și un fel de școală publică, ceea ce i-a luat cel puțin patru din cei zece ani... d-l Reeder clătină gînditor din cap...

Era convins că pînă seara nu se va mai întîmpla nimic. De aceea se culcă, trase plapuma peste cap și dormi pînă ce servitoarea îi aduse ceaiul.

Această servitoare era o fată cu fața rotundă, grasă, trecută deja de prima tinerețe ; vorbea cu un accent londonez neplăcut și avea caracterul insinuant al oamenilor care știu că fac parte din personalul indispensabil al unui menaj. Reeder își aminti, că tot ea îl servea și la masă.

— Vai de mine, domnule, dar nici nu v-ați dezbrăcat, îi spuse ea.

— Eu mă dezbrac foarte rar, răspunse el sculîndu-se să-și ia ceaiul. E o muncă inutilă și pierdere de timp. Abia te-ai dezbrăcat, că și trebuie să te îmbraci la loc.

Fata îl privi mirată, dar Reeder nici nu surîdea măcar.

— Sînteți detectiv, nu-i așa ? O știu toți în casă. De ce ați venit aici ?

D-l Reeder își putu permite un surîs enigmatic.

— Dragă domnișoară, n-am dreptul să divulg afacerile patronului d-tale.

— A trimis după d-ta ? Asta-i bună !

Reeder duse degetul la buze.

— Pentru candelabre ? întrebă ea.

— Da.

— Tot mai crede că i le-a furat vreunul din noi ?
Obrazul i se roşise ca focul şi ochii îi luceau de furie. Reeder avu ocazia să cunoască unul din scandalurile mici ale hotelului.

Şi ceea ce văzu Reeder nu era de fel lipsit de interes. De i-ar fi stat cuiva vreodată scris pe frunte cuvîntul „vinovat“ aceasta ar fi fost servitoarea pe care o avea acum în faţă. Îşi putea lesne închipui ce fel de candelabre erau acelea şi cum dispăruseră. Asemenea mici furturi se întîmplau zilnic.

— Ei bine, îi puteţi spune din partea mea..., începu ea să vocifereze, dar Reeder o întrerupse ridicînd solemn mîna

— Nu-mi spune nimic, — consideră-mă ca pe un prieten al d-tale.

Cînd era bine dispus d-l Reeder putea fi extrem de mucalit : calitate pe care numai foarte puţini i-o bănuiau. Afară de asta, avea tot interesul să afle cît mai multe asupra menajului lui Daver şi avea impresia că servitoarea aceea furioasă, care fugi pe uşă afară, trîntind-o cu zgomot în urma ei, ar fi putut să-i spună multe lucruri interesante. Dar nici în cele mai optimiste gînduri ale sale nu şi-ar fi putut închipui că fata aceea ţinea în mîinile-i grosolane marele secret al casei Larmes Keep.

D-l Reeder se decise să-l viziteze pe Daver. Era curios să afle adevărul referitor la candelabrele care lipseau. Ajuns la o uşă, se opri, căci auzea voci iritate. Deodată uşa fu deschisă brusc şi o voce furioasă de femeie se auzi ţipînd.

— M-ai tratat foarte josnic. Asta e tot ce pot să-ţi spun, d-le Daver ! Cinci ani am lucrat ca o sclavă şi n-am spus nimănui vreodată ceva despre aface-

rile d-tale ! Și acum chemi un detectiv, ca să mă spioneze ! Nu permit să mă tratezi ca pe o hoață ! Dacă d-ta crezi că asta e bine și cinstit... pentru tot ce am făcut pentru d-ta și pentru că nu m-am băgat unde nu-mi fierbe oala... Da, da, știu ce vrei să spui... Am cîștigat bine, dar aș fi cîștigat și în altă parte tot atît... Am și eu mîndria mea, ca și d-ta, d-le Daver... și găsesc nemernic procedeul d-tale... Plec de aici chiar azi nu te teme !

Pe ușa deschisă se repezi afară o tînără, cam de vreo douăzeci și cinci de ani, care trecu pe lîngă Reeder fără măcar să-l observe, atît era de furioasă. Ușa fu închisă de către d-l Daver, care, probabil, era tot atît de rău dispus ca și fata, (ceea ce se dovedi mai tîrziu ca o împrejurare foarte fericită). D-l Reeder crezu că nu i-ar fi de nici un folos, să lase să se vadă că a auzit „convorbirea" dintre Daver și servitoare.

Ieșind în grădină, în bătaia razelor de soare, Reeder era, dintre toți aceia care au fost deranjați în noaptea trecută, cel mai vesel și cel mai puțin obosit. Se întîlni cu preotul, d-l Dean și cu colonelul, care ducea cu el un sac cu bastoane pentru golf, și ambii îi urară o „bună dimineață" posomorîtă. Colonelul făcea impresia unui om bolnav, preotul se uită la el cu o privire urîtă...

În timp ce se plimba încolo și încoace prin fața casei, cercetă fațada pe ascuns, însă foarte atent. Contururile fostei închisori se vedeau încă precis și nici măcar ferestrele care au fost adoptate în epoca Tudorilor, nu puteau să-i schimbe nimic din înfățișarea-i posomorîtă.

Trecînd pe după colțul casei, ajunse la porțiu-

nea de grădină care se afla în fața ferestrelor camerei sale. În depărtare se găseau niște boschete de rododendroni, care puteau fi de folos, dar în același timp și foarte periculoase.

Chiar deasupra ferestrelor sale se afla salonul. Lucrul acesta îi era lui Reeder foarte plăcut. Prefera, din experiență, o cameră situată deasupra unei încăperi accesibilă tuturor.

Reeder se înapoie pe același drum și ajunse la celălalt capăt al clădirii. Cele trei ferestre cu perdelele albe erau desigur ale camerelor lui Daver. Peretele de sub ferestre era negru și acoperit aproape în întregime cu viță sălbatică.

Reeder se gîndea cam ce putea să fie în încăperea aceea fără ușă, fără fereastră și fără lumină.

La intrarea în hotel o găsi pe Margaret, care stătea în ușă și căuta probabil pe cineva. Cu mîinile apăra ochii de lumina puternică a soarelui. Zărindu-l pe Reeder, se îndreptă spre el în grabă.

— Bine că te găsesc, spuse ea oftînd ușurată. Mă întrebam unde ești — n-ai venit la dejun. N-am mai putut dormi o clipă, de cînd ne-am despărțit astă-noapte, îi spuse Margaret. Dar de fapt ce s-a întîmplat, d-le Reeder ? A încercat într-adevăr cineva să intre în casă ?

— A încercat și cred că a reușit, răspunse el, cu prevedere. Furturi se întîmplă... chiar... hm... și în hoteluri... d-ră Margaret... nu știi, s-a anunțat poliția ?

Lui Reeder i se părea că ea arăta rău. Probabil că nu petrecuse restul nopții tot așa de liniștită ca el.

Margaret clătină din cap.

— Nu știu. A telefonat toată dimineața — mă

dusesem spre odaia lui, dar ușa era încuiată ; i-am auzit vocea... Dar de ce nu mi-ai povestit și mie cele întîmplate în noaptea cînd am plecat din Londra ? Am citit azi dimineață în ziare !

— Întîmplare ? ce vrei să spui ?

D-l Reeder nu pricepea nimic. Uitase complet.

— Ah, vorbești de gluma aceea ?

— Glumă ? se supără Margaret.

— Criminalii au o concepție ciudată despre glumă, spuse d-l Reeder degajat. Toată afacerea a fost — hm — o glumă pregătită cu îndemînare, ca să mă sperie. Dar eu sînt bine pregătit pentru asemenea surprize. Acestea sînt probleme care ni se pun din cînd în cînd, ca să ni se examineze inteligența.

— Dar cine a fost atentatorul ?

Privirea d-lui Reeder ocoli pajiștea liniștită. Margaret avea impresia că e plicticos pentru el că i se amintește o întîmplare atît de comună a vieții sale agitate.

— Iată și prietena noastră, spuse el subit. Margaret se uită în direcția privirii lui și o zări pe Olga Crewe.

Olga purta o rochie cenușie croșetată și o pălărie mare neagră, care îi umbrea fața. Nu se arăta de fel jenată, cînd îi salută cu un surîs aproape ironic.

— Bună dimineața, d-le Reeder. Mi se pare că ne-am mai văzut azi-dimineață, și-și frecă brațul, bine dispusă.

D-l Reeder se scuză pe îndelete.

— Nici nu știu ce s-a întîmplat. spuse ea. Margaret Belman află abia acum ce se întîmplase înainte ca ea să fi ieșit din cameră.

— N-aş fi crezut niciodată că eşti atît de voinic! ia priveşte! Olga Crewe îşi suflecă mîneca şi îi arătă o pată mare, neagră pe antebraţ.

— I-ai arătat deja d-lui Reeder toate frumuseţile şi rarităţile noastre? întrebă Olga cu un început de ironie în voce. Credeam, de altfel, că am să vă găsesc azi la baie.

— Nici nu ştiu că există aşa ceva aici! întîmpină d-l Reeder. Zău, după groaznica întîmplare de azi-noapte, această casă frumoasă... hm... mi-a procurat o senzaţie atît de lugubră, încît mă aştept să nu mă scald în nimic altceva, decît... hm... în sînge.

Aceste vorbe făcură o impresie rea asupra Olgăi. Închisese ochii şi buzele îi tremurau.

— Ce lugubru! Hai să mergem, d-ră Belman!

Margaret era necăjită de tonul acesta, care semăna mai mult a ordin. Merse totuşi cu ea. La cîţiva paşi mai departe, Olga se opri.

— Trebuie să vezi fîntîna! Te interesează clădiri vechi? întrebă Olga, arătînd spre pădurice.

— Mă interesez mai mult de obiecte contemporane, şi mai ales de experienţe noi, răspunse Reeder, bine dispus. Şi mă încîntă în special cunoştinţele noi.

Iarăşi zbură un surîs înfricoşat de la Olga la Reeder.

— Atunci ai să găseşti aici partea cea mai atrăgătoare a vieţii d-tale, d-le Reeder, spuse ea, căci te întîlneşti cu oameni, pe care nu i-ai văzut încă niciodată în viaţă.

— Da. În casa asta sînt doi oameni, pe care nu i-am văzut încă, răspunse Reeder și Olga se întoarse brusc spre el.

Reeder încreți fruntea.

— Numai doi ? nici pe mine nu m-ai văzut pînă acum !

— De văzut, te-am văzut eu, dar nu te-am întîlnit încă.

Ajunseră între timp la fîntînă. Reeder citi inscripția de pe tăbliță, înainte ca să încerce cu piciorul, scîndura care acoperea deschizătura fîntînii.

— Fîntîna e acoperită de mulți ani, explică Olga. Nu te atinge, adăugă ea în grabă văzînd că se apleacă și ridică una din scînduri, dezvelind o gaură pătrată. Scîndura făcea impresia unui chepeng. Chepengul nu făcea nici un fel de zgomot. Nu scîrțîia deloc. Balamalele erau bine unse ; în crăpături nu se afla nici urmă de praf. Reeder se aplecă și privi în fîntînă.

— Cîte căruțe cu nisip și pietriș au fost necesare ca să se umple fîntîna ? întrebă Reeder.

Margaret citi la rîndul ei inscripția de pe tăbliță.

— Hm ! mormăi Reeder, căută prin buzunare, scoase o monedă o cîntări cu îngrijire în mînă și o lăsă să cadă în adîncime.

Ascultă un timp îndelungat, pînă ce auzi un sunet metalic slab venind de jos.

— Nouă secunde ! Reeder o privi pe Olga. Dacă scazi din iuțeala cu care un corp oarecare cade în jos, iuțeala cu care se mișcă sunetul, vei ști cît de adîncă e gaura asta!

Se sculă de jos, își șterse praful de pe genunchi și închise chepengul la loc.

— Se poate ca jos să fie stîncă, în nici un caz însă apă. Am să calculez cantitatea de nisip necesară ca să umple puţul — o să fie o ocupaţie foarte interesantă pentru cineva, care în tinereţea sa a fost un fel de geniu matematic.

Olga Crewe se înapoie tăcută prin pădurice. Ajungînd iar la luminiş spuse:

— Cred că e mai bine ca d-ta să-i arăţi d-lui Reeder restul curiozităţilor. Mă simt obosită.

Cu o uşoară înclinare a capului, se întoarse şi se îndreptă spre casă. D-l Reeder se uită după ea cu o privire în care se citea aproape admiraţie.

— Roşul te poate foarte bine transforma, şopti el, ca pentru sine, dar ca să-ţi prefaci vocea — asta e foarte greu. Chiar cei mai buni actori dau greş în această direcţie.

Margaret îl privi nedumerită.

— Vorbeşti cu mine ?

— Nu, cu mine, răspunse Reeder politicos. Un obicei urît al meu ; mă tem că această apucătură este în legătură cu vîrsta.

— Dar d-şoara Crewe nu se fardează niciodată !

— Cine se mai fardează... la ţară ? răspunse d-l Reeder. Arătînd cu vîrful bastonului spre zidul despărţitor, întrebă : Unde duce drumul acesta ? Ce e de partea cealaltă ?

— Moarte grabnică ! răspunse Margaret rîzînd.

Mai bine de un sfert de oră stătură rezemaţi de balustradă şi priviră în adîncime spre strandul îngust. Canalul, care ducea la peşteră, aţiţa curiozitatea lui Reeder. O întrebă cît e de adînc şi nu admise că nu poate să fie prea adînc.

— Ce romantic sună ! Peşteri subterane !... şi canalul e mai adînc decît celelalte de felul acesta. Trebuie neapărat să cercetez odată peştera asta. Cum pot ajunge acolo ?

Privi în dreapta şi-n stînga. Locul de baie se afla lîngă o plajă mică şi era închis deoparte de stînci, care intrau adînc în mare. D-l Reeder arătă spre orizont.

— La şaizeci de mile de aici e Franţa !

Reeder avea obiceiul să schimbe subit conversaţia care nu-i mai convenea.

— Am să întreprind azi după masă un mic voiaj de explorare. Plimbarea îmi va face bine.

Înapoindu-se spre casă, îşi aduse aminte de baie şi o întrebă pe Margaret, dacă poate s-o vadă.

— De fapt, mă mir că d-l Daver n-a golit-o. Îl costă mult piscina aceea. Am zărit ieri facturile uzinei. E enorm cît plăteşte Daver pentru apă.

— Dar cînd a fost construită piscina ?

— Tocmai asta e partea care surprinde mai mult. A fost clădită acum vreo doisprezece ani, într-un timp cînd nici nu se ştia pe aici de piscine particulare.

Bazinul avea o formă triunghiulară. O parte era căptuşită cu cărămizi şi după toate probabilităţile lucrarea părea recentă. Părţile laterale şi restul fundului erau formate din stînci naturale. O stîncă înaltă servea ca trambulină. D-l Reeder ocoli bazinul şi privi apa. Adîncimea cea mai mare era de partea stîncoasă. Acolo rămase Reeder mult timp contemplînd şi studiind centimetru cu centimetru podeaua. În fundul bazinului se părea că există o adîncitură.

— Foarte interesant, spuse Reeder în cele din urmă. Mă duc să-mi iau costumul de baie pe care din fericire l-am adus cu mine.

— Nici n-am știut că ești înotător.

— Simplu, începător, ca în cele mai multe lucruri, răspunse Reeder modest.

Se duse în odaia sa, se dezbrăcă și își puse costumul de baie, peste care-și îmbrăcă un pardesiu. Olga Crewe plecase cu d-l Daver la Siltbury. D-l Reeder fu foarte mulțumit cînd zări automobilul hotelului dispărînd într-un nor de praf.

Cînd își lepădă pardesiul pentru a intra în apă, făcu o impresie cu totul sălbatică, deoarece purta o centură de care atîrna un cuțit de vînătoare și o pungă impermeabilă, în care se afla una din multele lămpi electrice, pe care le avea de obicei Reeder cu el. Ca toți oamenii, încercă mai întîi apa cu piciorul și se cutremură din tot corpul înainte de a se arunca în apă. Ajuns la fund, nu pierdu nici o clipă, ci înotă pe fundul bazinului pînă la spărtura în stîncă, pe care o văzuse de sus.

Spărtura era înaltă de două picioare și lungă de opt. Reeder intră înăuntru și se apucă cu mîinile de tavanul spărturii, ca să înainteze mai repede. Tavanul se termină brusc și, cum simțea deasupra sa numai apă, Reeder își făcu vînt în sus. Se opri lîngă o bucată de stîncă intrată în apă, desfăcu săculețul impermeabil de la centură și scoase lampa afară.

La lumina ei văzu că se află într-o încăpere cioplită de natură în stîncă. Încăperea avea un tavan lat, boltit. De fapt se afla în interiorul stîncii, care

avea forma unui turn și care forma unul din capetele bazinului. La capătul celălalt al camerei observă o spărtură de circa patru picioare înălțime și două picioare lățime, care era începutul unui coridor, ce ducea în jos. Reeder se aventură în acest gang și constată că o parte din posibilitățile de întrebuințare ale acestui gang erau făcute de oameni. Într-o parte găsi chiar urme de lovituri de daltă, în altă parte semne neîndoielnice de explozii. D-l Reeder se înapoie acum. Își împachetă lampa, înțepeni săculețul de centură, respiră adînc, se afundă, se strecură prin canal spre bazin și de acolo la suprafață. Ajuns sus zări fața înspăimîntată a Margaretei.

— Oh, d-le Reeder ! bîigui ea. M-ai speriat... am văzut cum ai sărit în apă, dar cînd am venit aici și am văzut bazinul gol... am crezut că m-am înșelat... Unde ai fost pînă acum? Doar n-ai putut sta atîta timp sub apă ?

— Nu vrei să-mi dai pardesiul ? întrebă d-l Reeder jenat, și după ce acoperi în grabă scheletul său cu mantaua apărătoare, continuă solemn :

— M-am convins că la construirea bazinului s-a ținut seama exact de prescripțiile consiliului județean.

Margaret îl ascultă... înmărmurită.

— După cum știi, dragă d-șoară Margaret, e foarte important, ca teatrele să aibă ieșiri speciale pentru cazuri de pericol ; — azi dimineață am inspectat deja două asemenea ieșiri, cred însă că pe cea mai interesantă, n-am găsit-o încă... ce tip ! nebunia și geniul sînt într-adevăr înrudite.

D-l Reeder luă singur dejunul și se părea că nimeni nu are mai puțin interes ca el pentru comesenii săi. Cei doi jucători de golf se înapoiaseră de la joc și luau masa împreună. D-ra Crewe, care venise mai tîrziu și-l onoră cu un surîs, luase loc la o măsuță mică în fața lui.

— E cam agitată, se gîndea d-l Reeder. Asta e a doua oară că îi cade furculița din mînă. Acum — acum o să se scoale și o să se așeze cu spatele la mine... aș vrea să știu, cum o să-și justifice purtarea.

Avu dreptate. D-ra Crewe chemă pe una din servitoare și îi spuse să-i mute tacîmul la altă masă. Fără să se justifice. D-l Reeder părea foarte mulțumit, de sine și de toată lumea.

D-l Daver intră afectat în sufragerie, tocmai cînd d-l Reeder își curăța un măr.

— Bună dimineața, d-l Reeder. Ei, ai scăpat de coșmarul d-tale ?... Se vede că ai scăpat ! Un om ca d-ta, cu nervi de oțel... *asta* îmi impune extraordinar. Personal sînt cel mai mare laș care există și numai amintirea cuvîntului „hoț" mă face să mă cutremur. N-ai să mă crezi dacă-ți spun, că am avut azi-dimineață o ceartă cu o servitoare și cînd a plecat de la mine, tremuram din tot corpul. Așa ceva nici nu te impresionează, așa-i ?... Nu-mi spune, căci o văd ! D-ra Belman mi-a povestit, că ai încercat bazinul nostru. Ți-a plăcut ?

— Nu vrei să iei loc și să bei o ceașcă cu cafea ? întrebă Reeder politicos, dar Daver refuză.

— Nu, nu, am de lucru, — nici nu-ți poți închipui ce recunoscător sînt d-șoarei Belman, că m-a adus pe urma unuia din caracterele cele mai atrăgă-

toare ale timpului nostru. Ce tip ! spuse d-l Daver, repetînd fără să știe cuvintele lui Reeder. Am încercat să aflu antecedentele sale. Nu, mulțumesc, stau mai bine în picioare, tot trebuie să plec în cîteva minute. Se cunoaște ceva precis asupra vieții lui anterioare ?... a fost însurat ?

Reeder dădu din cap în semn de aprobare. Nu avea nici o idee, dacă John Flack e însurat sau nu, dar momentul era foarte prielnic, ca să lase să se presupună că știe multe... Nu era deloc pregătit să vadă ce reacție produse clătinatul său din cap. Gura individului cu obrazul galben se căscă larg.

— Însurat ? își pierdu aproape vocea. Cine ți-a povestit că a fost însurat ? Unde s-a căsătorit ?

— Aceasta e o chestiune, răspunse Reeder serios, despre care n-am voie să vorbesc.

— Însurat ! D-l Daver își trecu mîna peste chelie, dar nu mai continuă discuția. Mai făcu unele observații banale asupra vremii și părăsi grăbit camera.

Reeder se așeză comod în „sala banchetelor“ cu un ziar ilustrat și aștepta o ocazie, care trebuia să se prezinte mai curînd sau mai tîrziu. Trecuse în revizie mintală tot personalul. Servitoarele, care serveau la masă, locuiau într-o căsuță mică de partea orașului Siltbury. Personalul bărbătesc, inclusiv portarul, păreau oameni de treabă. Portarul era un fost soldat, decorat ; ajutorul său era un băiat tînăr, care era din Siltbury și singurul, care nu locuia în afara hotelului. Reeder nu aștepta nimic de la personalul feminin, — singura sa speranță era servitoarea aceea furioasă, cu toate că și ea probabil

nu va vorbi de altceva decît despre propria ei mîhnire.

De acolo, de unde ședea, Reeder putea să vadă toată grădina. La orele trei, colonelul, Sfinția Sa d-l Dean și Olga Crewe, ieșiră pe poarta principală, după toate aparențele în drum spre Siltbury. Reeder sună și spre satisfacția lui, servitoarea amărîtă fu aceea, care apăru și căreia-i comandă ceaiul.

— E foarte plăcut aici, spuse d-l Reeder.

Răspunsul fetei fu mai mult o mormăitură.

— Cred, continuă d-l Reeder, uitîndu-se pe fereastră că slujba de aici e dintre acelea, după care aleargă toate fetele. Și li se rupe inima, dacă sînt nevoite s-o părăsească.

Fata nu era însă de aceeași părere.

— Munca nu e grea și nici în sufragerie nu e mult de lucru. Dar eu mă plictisesc aici. Înainte de a veni aici am fost într-un hotel mare. Îmi caut altă slujbă.

Fata admise că leafa era bună, dar avea un dor nespus după ceea ce ea numea „viață". Afară de aceasta nu își ascunsese preferința pentru musafirii bărbați.

— Așa numita d-șoară Crewe are pretenții mari ca toți ceilalți musafiri laolaltă. Nu o înțeleg, acum vrea o cameră, acum alta. De ce nu poate să locuiască cu bărbatul ei, nu pricep.

— Cu cine ? D-l Reeder se uită dureros surprins la ea. Poate că nu trăiesc bine împreună?

— Un timp oarecare au mers toate bine. Dacă n-ar fi însurați, aș putea înțelege tot ascunzișul acesta — să facă așa ca și cînd n-ar fi bărbat și nevastă, el într-o cameră, ea în alta ; și dacă se în-

tîlnesc, se poartă unul cu celălalt, ca și cînd ar fi străini. Cînd începe înșelătoria... mai bine lipsă!

— Și de cînd... hm... merge așa?

— Cam de vreo săptămînă, răspunse fata îmbufnată. Știu că sînt însurați, căci am văzut actul lor de căsătorie... De șase ani sînt căsătoriți ; actul de căsătorie îl păstrează ea în poșetă.

Subit se uită însă bănuitor la Reeder.

— N-ar fi trebuit să vă povestesc toate astea. N-aș vrea să procur nimănui neplăceri și nici nu sînt supărată pe ei, cu toate că m-au tratat mai rău ca pe un cîine. Nimeni, afară de mine nu știe că sînt căsătoriți. Am fost doar doi ani camerista ei. Dar, dacă nu se poartă bine cu mine, atunci fac și eu la fel.

— Însurați de șase ani! Dumnezeule! spuse d-l Reeder, apoi se uită la fată.

— Vrei să cîștigi cincizeci de lire? întrebă el. Cincizeci de lire! Ți le dau, dacă îmi aduci actul de căsătorie, să-l văd și eu.

Fata se roși ca racul.

— Vrei să mă bagi mesa, strigă ea. Nu vreau să-i procuri neplăceri.

— Eu sînt detectiv, ripostă d-l Reeder, dar am să cercetez din ordinul registraturii generale, dacă actul de căsătorie e legal. Bineînțeles, că aș putea să percheziționez camera tinerei doamne și să găsesc singur actul de căsătorie dar dacă d-ta ai interes să mă ajuți și dacă cincizeci de lire au vreo atracție...

Servitoarea ezita încă, neștiind ce să facă. La urmă îi spuse că vrea să încerce. Se înapoie după o jumătate de ceas cu știrea, că a căutat degeaba. Gă-

sise plicul, în care fusese păstrat actul. Documentul însă, dispăruse.

D-l Reeder nu întrebă de numele soțului, era sigur că îl cunoaște. Adresă o întrebare servitoarei, care-i dădu răspunsul, pe care el îl aștepta.

— Un singur lucru aș vrea să știu: îți amintești de numele tatălui doamnei ?

— John Crewe, comerciant, răspunse fata prompt. Pe mama o chema Hannah. A trebuit să jur pe sfînta scriptură că n-am să povestesc nimănui că știu că sînt însurați.

— Mai cunoaște cineva acest lucru ? Parcă ai spus că nimeni, nu-i așa ?

Servitoarea ezită din nou :

— D-na Burton știe. Femeia asta știe totul.

— Mulțumesc, spuse d-l Reeder scoțînd din buzunar două bancnote de cinci lire. Ce fel de meserie avea soțul ? Nu-ți amintești ?

Servitoarea strîmbă disprețuitor din nas.

— Secretar — la ce-și zice secretar, nu înțeleg, mai ales că e un om atît de fin !

— Mulțumesc ! repetă d-l Reeder încă o dată.

După aceea comandă prin telefon un taxi pentru Siltbury.

— Pleci undeva ? îl întrebă Margaret, văzîndu-l că așteaptă la ieșire.

— Vreau să cumpăr cîteva cadouri pentru prietenii mei din Londra, răspunse Reeder ; una sau două untiere cu inscripție corespunzătoare, cred că ar fi ceea ce-mi trebuie.

Automobilul nu-l duse la Siltbury, ci pe o șosea care mergea paralel cu țărmul mării și se termina

într-un drum nisipos, din care automobilul nu putu fi scos decît numai foarte greu.

— V-am spus de la început că pe drumul acesta nu ajungem nicăieri, se plîngea șoferul supărat.

— Atunci am ajuns acolo unde am vrut, răspunse d-l Reeder, ajutîndu-i din răsputeri să scoată mașina la șosea.

Siltbury era un orășel, care nu prea plăcea londonezilor. Strandul din Siltbury era pietros, pe cînd musafirilor le plăcea mai mult unul nisipos.

— Prin împrejurimi sînt mai multe locuri admirabile, pline cu un nisip de îți lasă gura apă, să te tot tolănești în el ; dar din păcate e greu de ajuns la ele, povestea șoferul.

Ambii o luaseră pe drumul de la stînga, care trebuia în cele din urmă, să-i aducă în oraș. Erau de vreo jumătate de oră pe drum, cînd d-l Reeder, care ședea lîngă șofer, arătă spre niște peșteri mari, ce se aflau în dune, la dreapta sa.

— Ah, acestea sînt carierele de piatră din Siltbury, explică șoferul. Acum nu se lucrează în ele. Sînt prea multe găuri acolo.

— Găuri?

— Da. Stîncile sînt ca un burete. Te poți rătăci foarte ușor prin peșterile de acolo. Bătrînul Kimpon le-a exploatat mulți ani, dar a pierdut toți banii. Acolo e o văgăună atît de mare, că poți intra cu un atelaj de patru cai ! Acum vreo douăzeci de ani au încercat trei tineri să exploreze peșterile și n-au mai ieșit la lumina zilei.

— Dar cui aparțin acum carierele ?

D-l Reeder nu se prea interesa de carierele acelea, dar gîndurile-i erau preocupate de o problemă im-

portantă şi, în cazuri similare, întrebuința un truc; ca să nu stagneze conversația, arunca mereu cîte o observație... Răspunsurile îi treceau pe la ureche fără să le perceapă. Sunetul unei voci omenești îl liniștea însă și-i permitea să mediteze.

— Carierele aparțin acum d-lui Daver. Le-a cumpărat, după ce acei trei tineri au dispărut în interiorul lor. D-l Daver a pus să se astupe intrarea. Ajungem numaidecît într-o poziție de unde puteți vedea intrarea astupată.

Mașina urca acum un mic povîrniș. Ajunși sus, șoferul arătă un drum bine întreținut, la capătul căruia se putea vedea o gaură mare, ovală, săpată în peretele carierei de piatră. Gaura era acoperită cu o poartă grea din lemn, care avea la partea superioară o deschizătură neregulată.

— Deschizătura se zărește de aici, dar nu se vede că e prevăzută cu sîrmă ghimpată.

— Ce e acolo, o poartă sau un grilaj?

— O poartă. Tot terenul, de aici și pînă la apă aparține d-lui Daver. Înainte vreme pusese să se exploateze o mare parte din teren. Dar s-a lăsat de asta, căci pămîntul e sărac. Pe atunci se depozitau carele și uneltele în peșteri.

— Cînd s-a lăsat de agricultură? întrebă Reeder, curios acum de cele auzite.

— Sînt vreo șase ani de atunci. Și răspunsul acesta era tocmai ce așteptase d-l Reeder. Pe d-l Daver îl vedeam înainte foarte des. Pe atunci aveam o birjă cu care îl duceam deseori la plimbare, pe la „moșie“ și în oraș unde cumpăra o mulțime de lucruri. D-l Daver lucra atunci ca un nebun, ca un ocnaș. Era mai mult servitor decît stăpîn. Se du-

cea la gară la toate trenurile, cînd veneau musafiri, — și pe atunci le veneau musafiri cu duiumul, mult mai mulți ca azi. Cîteodată se ducea și la Londra, ca să-i aducă de acolo, — tot el însoțea și pe d-șoara Crewe în oraș, atît timp cît tînăra fată mergea la școală.

— O cunoști pe d-șoara Crewe ?

Șoferul o văzuse deseori, dar nu avusese nimic de-a face cu dînsa.

Reeder coborî din mașină și sări gardul care împrejmuia drumul. Terenul era calcaros și, după toate aparențele, abia de curînd împrospătat și reparat. Șoferul îi spuse, că d-l Daver avea doi oameni în slujba sa, care trebuiau să aibă grijă ca drumul acela să fie totdeauna în bună stare. Nu știa însă motivul acestei întrețineri.

— Unde să vă duc acum, domnule ?

— Undeva, de unde pot telefona.

Acestea erau rezultatele pe care le obținuse Reeder în plimbarea sa ; și ele erau extrem de importante. Felul de trai al d-lui Daver se schimbase cu mult în interiorul ultimilor șase ani. Dintr-un comerciant chinuit, „mai mult slugă decît stăpîn“ devenise un om bogat, care trăia acum așa cum îi plăcea. Secretul temniței nu mai era un secret. — Reeder chemă la telefon pe d-l Simpson și-i comunică pe scurt ceea ce descoperise.

— Ascultă, îi spuse Simpson la urmă, aurul n-a plecat încă. Lucrătorii din docuri au făcut grevă. Te-ai așteptat serios la o „lovitură“ a lui Flack ?

Reeder, care nici nu se mai gîndise la transportul de aur, răspunse cam în doi peri.

Ajungînd la Larmes Keep, găsi și pe ceilalți musafiri. Portarul îi povesti, că pentru a doua zi era așteptată „o societate". D-l Reeder nu luă lucrul acesta în serios, căci portarul îi spuse și cu o seară înainte același lucru. Reeder presupunea că portarul era de bună credință și că nu avea nici o intenție să-l înșele, dar nevăzînd nici un fel de preparative pentru primirea noilor musafiri, nu dădu prea multă atenție spuselor lui. De altfel hotelul nu putea adăposti decît un număr restrîns de vizitatori.

Reeder o căută pe „servitoarea furioasă" și, negăsind-o, întrebă discret pe portar, de la care află că servitoarea aceea plecase după-masă din hotel.

— D-l Reeder se sui în camera sa, încuie ușa și se adînci în cele două dosare cu extrase de jurnale, pe care le adusese cu sine și care nu erau altceva decît rapoartele oficiale asupra lui Flack și a bandei sale. „Bandă" poate că nu era denumirea tocmai justă. Căci Flack se servea de colaboratorii săi ca un director de teatru de membrii trupei. Poliția cunoștea destul de bine pe toți cei ce-l ajutaseră pe Flack la desăvîrșirea întreprinderilor sale îndrăznețe. Unii fuseseră în închisoare și își întrebuințau timpul de libertate recîștigată muncindu-se zadarnic să reia legătura întreruptă cu un platnic atît de mărinimos. Alții, de care se știa că lucraseră pentru Flack, erau dispăruți și se presupunea că trăiau luxos prin străinătate.

Reeder reciti volumul, care conținea faptele mai importante și își notă sumele, pe care omul acela

unic în felul său, le prădase în timpul ultimilor douăzeci de ani. Rezultatul total era uluitor. Flack „lucrase“ ca un nebun. Își plătise foarte bine ajutoarele, dar pentru sine cheltuise numai foarte puțin. Undeva, în Anglia, trebuia să fie depusă o rezervă enormă ; și Reeder bănuia că acel „undeva“ se afla foarte aproape de hotelul în care locuia el acum.

Pentru ce lucrase Flack ? Cărui scop urmau să servească banii aceia strînși cu furie ? Să fi fost oare numai lăcomia unui zgîrcit mobilul tuturor tîlhăriilor ? Sau lucra Flack ca un nebun, pentru un scop fantastic ?

Dorința de a „poseda“ a lui Flack ,era proverbială. Nu îl mulțumea nimic. După furtul de la banca Leadenhall, urmase numai cu o săptămînă mai tîrziu, prădarea Sindicatului Trusturilor din Londra, care — aceasta o aflase poliția — fusese săvîrșit de o bandă cu totul nouă, adunată abia cîteva zile înaintea furtului. Și totuși, această bandă, cu elemente noi, era atît de bine pusă la punct, încît a putut duce pînă la sfîrșit planul conceput de Flack, fără nici o piedică.

Reeder încuie dosarele în geamantan și coborî, ca s-o caute pe Margaret. Deznodămîntul se apropia și pentru liniștea sufletului său, era necesar ca tînăra fată să părăsească cît mai curînd Larmes Keep.

Pe scară îl întîlni pe d-l Daver, care tocmai urca și în clipa aceea îi trecu prin minte o idee.

— Chiar pe d-ta te căutam, spuse Reeder. Te-aș ruga să-mi faci un serviciu.

Obrazul zbîrcit al lui Daver se schimonosi într-un surîs.

— Dragă d-le Reeder, strigă el extaziat să-ţi fac d-tale un serviciu ? Dar d-ta n-ai decît să ordoni !

— Am reflectat asupra nopţii trecute şi a celor întîmplate.

— Vorbeşti de hoţ ? îl întrerupse celălalt.

— Bineînţeles ! M-a neliniştit şi n-am înţeles să las chestiunea baltă. Din fericire am găsit pe uşă o amprentă.

Daver se schimbă la faţă.

— Dacă-ţi spun că am găsit o amprentă, înseamnă că am găsit ceva care face impresia unei amprente. Nu pot avea certitudine decît cu ajutorul unui dactiloscop. Din nefericire n-am putut presupune că voi avea nevoie aici de un astfel de instrument şi aş dori să ştiu, dacă poţi trimite pe cineva la Londra ca să mi-l aducă.

— Vezi bine că da. Cu cea mai mare plăcere, spuse Daver, cu toate că numai plăcere nu se întrezărea din tonul vocii sale. Un servitor...

— Credeam că d-şoara Belman, îl întrerupse I. G. Reeder. D-şoara Belman e o prietenă bună de-a mea şi mi-ar aduce desigur instrumentul acela delicat cu cea mai mare băgare de seamă.

Daver reflectă cîteva clipe.

— N-ar fi mai bine dacă s-ar duce un bărbat ?... şi apoi, ultimul tren spre Londra...

— D-şoara Belman se poate duce cu automobilul. Am să aranjez eu, spuse Reeder frecîndu-şi bărbia şi adăugînd :

— Poate că ar fi totuşi mai bine dacă aş chema cîţiva detectivi de la Scotland Yard.

— Nu. Nu e nevoie, întîmpină Daver grăbit. D-ra Belman poate să se ducă foarte bine. N-am nimic contra. Îi spun chiar acum.

D-l Reeder se uită la ceas.

— Ultimul tren spre Londra pleacă la opt și patruzeci și cinci. Tînăra d-șoară mai are timp să mănînce.

D-șoarei Belman îi comunică el singur că trebuie să plece la Londra. E lesne de înțeles mirarea Margaretei.

— Evident că mă duc, nu crezi însă că și altcineva ar putea să aducă instrumentul acela ? N-ai putea să spui să ți-l trimită... ?

Margaret se uită în ochii lui și se opri din vorbă.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea în șoaptă.

— Vrei să faci asta pentru mine ?... hm.. d-șoară Margaret ? întrebă Reeder aproape umil.

Reintră în hol și scrise cîteva rînduri, în timp ce Margaret telefona să vină o mașină. Se întunecase aproape, cînd taxi-ul închis sosi în fața hotelului și I. G. Reeder, care o conducea, îi deschise ușa.

— În mașină stă un bărbat, șopti el. Nu te speria și nu striga. E un detectiv, care te conduce pînă la Londra.

— Dar... dar... bîigui ea.

— Și ai să rămîi la noapte în Londra, continuă d-l Reeder. Am să te vizitez mîine... sper.

CAPITOLUL XII

D-l Reeder se afla în camera lui și se pregătea să-și termine toaleta de seară, reflectînd asupra pierderii de timp cauzată de menținerea obiceiurilor so-

ciale, cînd auzi bătîndu-se în ușă. Își întrerupse ocupația și se îndreptă spre ușă, ținînd încă în mînă o perie de cap, cam uzată.

— Intră, strigă el.

D-l Daver își vîrî capul prin deschizătura ușii. Pe față i se vedea neliniștea și se scuză :

— Te deranjez ? Îmi pare foarte rău că trebuie să te plictisesc. Deoarece însă d-șoara Belman e plecată, vei înțelege. Sînt convins că înțelegi...

D-l Reeder era plin de politețe.

— Poftim, poftim, d-le Daver. Tocmai mă pregăteam să mă culc. Sînt foarte obosit și aerul de mare...

Pe fața lui Daver se vedea acum decepția.

— În cazul acesta am venit degeaba. Ca să-ți spun adevărul — și se strecură în cameră, închizînd cu îngrijire ușa după el, ca și cînd ar fi avut să-i comunice ceva foarte important și secret — ceilalți musafiri ai mei ar dori să joace un bridge și m-au rugat să te întreb dacă n-ai avea gust să joci și d-ta.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse d-l Reeder amabil. Nu sînt un jucător bun, ce-i drept, dar dacă nu jenează acest amănunt, vin numaidecît.

Daver dispăru, murmurînd mulțumiri și scuze. Abia părăsise Daver odaia, că d-l Reeder încuie ușa, se aplecă pe geamantan, îl deschise, scoase din el o scară de frînghie, pe care o lăsă în jos pe fereastra deschisă și o înțepeni de pervazul ferestrei. Se aplecă apoi în afară și spuse cîteva vorbe în șoaptă. Se sprijini în urmă cu putere de pat, ținînd capătul scării, ca să poată susține greutatea omului ce se suia acum pe scara de frînghie. După ce străinul

intrase în cameră, retrase scara și o băgă din nou în geamantan, pe care-l încuie cu îngrijire. După aceea se duse într-un colț al camerei și trase unul din placajele care acopereau pereții. Placajul se deschise, lăsînd să se vadă un dulap de perete, pe care i-l arătase d-l Daver.

— Stai aici, Billy. Locul acesta e tot atît de bun ca și oricare altul. Îmi pare rău că te las singur două ceasuri, nu cred însă că o să te deranjeze cineva. Lampa rămîne aprinsă, ca să ai destulă lumină.

— Prea bine, răspunse Billy, care era un detectiv de la Scotland Yard.

Cinci minute mai tîrziu d-l Reeder încuie ușa camerei sale și se duse jos în hol unde-l așteptau ceilalți musafiri, ca să joace bridge.

Cei trei ședeau tăcuți, adînciți în gînduri. Abia după ce Reeder se apropie de ei și luă loc, începu un fel de conversație. A patra persoană, care se retrase la sosirea lui Reeder, era melancolica d-nă Burton. După schimbul obișnuit de politețe și alegerea partenerilor, Reeder își găsi loc în fața personajului, care arăta ca un militar și care se numea colonelul Hothling. La stînga lui Reeder luase loc tînăra fată, la dreapta Sfinția Sa d-l Dean.

— Pe cît jucăm? murmură colonelul, răsucindu-și mustața și uitîndu-se aspru la Reeder.

— Vă rog, nu prea mare, se rugă Reeder, sînt un jucător foarte slab.

— Șase pence suta de puncte, propuse preotul. Nu-mi pot permite mai mult.

— Nici eu, ca pensionar, nu-mi pot permite mai mult, murmură colonelul.

După ce jucară două partide în tăcere, — d-l Reeder vedea cît de închisă e atmosfera, dar se făcea că nu știe nimic, și că nu observă nervozitatea partenerului său care, ca fost militar, era foarte surescitat, — detectivul începu să vorbească.

— Ce viață frumoasă ! observă el prietenos, ca de obicei.

De vreo două ori văzuse cum mîna tinerei fete tremura. Singurul liniștit era preotul, care juca foarte rece și fără greșeli.

Dar cînd partenerul său, colonelul, făcu iar o greșeală, care dădu celorlalţi prilej să cîștige roberul, Reeder încetă să joace și, împingînd puţin scaunul la o parte, începu :

— Ce ciudată e lumea ! Ca un joc de cărți !

Cei care îl cunoșteau pe Reeder, știau că era mai de temut, atunci cînd începea să facă filosofie. Cei trei care ședeau cu el la masă, nu auziră nimic altceva decît o frază comună, care corespundea cu totul părerii ce și-o făcuseră despre omul acela pe care-l considerau stupid.

— Sînt oameni, continuă Reeder uitîndu-se în tavan, care nu sînt fericiți decît cînd au toți așii în mînă. Eu sînt numai atunci fericit, cînd am „valeții“ în mînă.

— Dar joci admirabil, d-l Reeder.

Fata spusese aceste vorbe, cu un ton silit...

— Da, un joc, poate și două. Cred că asta vine de acolo că am o memorie excelentă. Nu uit niciodată „valeții“.

Tăcere. De data aceasta, aluzia era prea pe față ca să nu fie înțeleasă.

— În tinerețea mea, continuă d-l Reeder fără ca să se adreseze în mod special cuiva, exista un „valet cu cupă“ care deveni încetul cu încetul „valet de treflă“ (sensul cuvîntului „valet“ întrebuințat aici este borfaș) și care a decăzut Dumnezeu știe în ce tîlhării ! Cu alte cuvinte : și-a început... hm... cariera ca bigam, continuîndu-și cariera sa interesantă și romantică ca animator al speluncilor și fusese apoi amestecat în furtul de la banca din Denver. Nu l-am văzut de mulți ani. În „cercurile“ sale este cunoscut sub numele „Colonelul“... Un domn cu prestanță militară, figura plăcută, abil.

Spunînd acestea, Reeder nu se uită la colonel, nu putea deci vedea, cum acesta pălise.

— Nu l-am mai întîlnit, de cînd a lăsat să-i crească mustața. L-aș recunoaște însă peste tot, mai întîi după culoarea specială a ochilor săi, și apoi după o cicatrice pe care o are la ceafă... amintire de la o bătaie strașnică, în care fusese amestecat. Mi s-a povestit, că a devenit un maestru în arta de a arunca cu cuțitul, — presupun că a fost cîtva timp în America de Sud — un „valet de treflă“ și un „valet de cupă“... hm...

Colonelul ședea țeapăn ca un băț, cu fața rigidă.

— Se presupune, continuă d-l Reeder mai departe, uitîndu-se gînditor la tînăra fată, că a pus încetul cu încetul ceva bani de o parte, ceea ce îi dă posibilitatea să locuiască în cele mai bune hoteluri, fără să riște supravegherea poliției.

Fata se uită țintă în ochii lui, fără să clipească. Buzele le ținea strînse și fălcile încleștate.

— E foarte interesant ceea ce spui, d-le Reeder, spuse ea acum domol. D-l Daver mi-a povestit că ai de-a face cu poliția ?

— Foarte... foarte puțin.

— Mai cunoști și alți „valeți“, d-le Reeder ? Această întrebare o pusese acum preotul. Reeder se întoarse spre el, surîzînd.

— Pe „valetul de caro“ (aici, în sensul de „hoțul de diamante ; în englezește „knave of diamonds“ are două sensuri și anume „valetul de caro“ și „hoțul de diamante“) spuse blînd d-l Reeder. Numele acesta este într-adevăr potrivit, pentru unul care s-a ocupat cinci ani de-a rîndul cu negoțul de diamante aducător de cîștiguri, dar nepermis în Africa de Sud și alți cinci ani cu o afacere mai puțin rentabilă în Breakwater (pușcăria din Colonia Capului). Se poate spune că acolo, prin întrebuințarea zilnică a unui instrument agricol foarte folositor, lopata, a devenit un „valet de pică“ (în englezește „knave of spades“ are două înțelesuri și anume „valet de pică“ și „mînuitor de lopată“ ; expresia înseamnă aici pușcăriaș, întrebuințat la munca cîmpului) și probabil și un „meșter în ale pungășiei“. Dacă-mi aduc bine aminte, fusese biciuit din cauză că atacase un gardian pe la spate. După ce a ieșit din închisoare, a fost amestecat într-o tîlhărie în Johannesburg. Nu-mi aduc bine aminte dacă a fost închis în Centrala din Pretoria (așa-i zice închisorii în Transvaal) sau dacă a reușit să scape. Cred că-mi mai amintesc și de o afacere de falsificare de bancnote, în care a fost amestecat și pe care aveam eu s-o prelucrez. Cum naiba îl chema pe nume ?

Și se uită gînditor la preot...

— Gregory Dones... da, da... așa-l chema, Gregory Dones. Încetul cu încetul îmi revin amănuntele în memorie. Pe brațul stîng avea tatuat un înger și ar trebui să presupunem, că o asemenea podoabă ar fi trebuit să-l ducă pe drumul cel drept al cinstei, ba chiar să-l îndrumeze în sînul bisericii...

Sfinția Sa d-l Dean se sculă de pe scaun, băgă mîna în buzunar și scoase ceva bani mărunți afară.

— Deși ai pierdut robberul, tot ai cîștigat la puncte, mi se pare. Ce îți datorez ?

— Cît nu-mi vei putea plăti niciodată, răspunse clătinînd din cap Reeder. Crede-mă, Gregory, socoteala dintre noi nu va fi niciodată mulțumitoare pentru d-ta.

Preotul ridică din umeri, surîse și se îndepărtă. D-l Reeder îl observă cu coada ochiului și-l văzu cum dispare în vestibul.

— Toți „valeții" d-tale sînt băieți buni ? întrebă acum Olga Crewe.

D-l Reeder aprobă cu seriozitate.

— Sper, d-șoară Crewe.

Fata se uita impertinent la el.

— Cu alte cuvinte : pe mine nu mă cunoști ? spuse ea tăios... și continuă apoi cu o asprime nebănuită : „Doresc să mă cunoști ! Pe Dumnezeul meu că doresc acest lucru !

Se întoarse pe neașteptate și fugi aproape afară din cameră.

Reeder rămase pe loc și scrută cu privirea toată încăperea. În umbra intrării, care era acoperită cu perdele grele, se zări conturul unei figuri. Numai o clipă și apoi dispăru. Reeder presupuse că era d-na Burton, menajera.

Era timpul să se înapoieze în camera sa. Dar abia făcuse cîțiva pași, că toate luminile se stinseră. În momente ca acestea, d-l Reeder era de o agilitate extraordinară. Zbură spre peretele cel mai apropiat. Ajuns acolo se sprijini cu spatele de perete și așteptă să vadă ce va urma.

— Cine dracu a stins lumina? Unde ești, d-le Reeder?

Vocea era a lui Daver.

— Aici! spuse Reeder, lăsîndu-se să cadă pe pardosea în aceeași clipă. Și nu prea devreme, căci simți cum ceva zboară pe lîngă el și auzi cum acel ceva se împlîntă cu zgomot în căptușeala de lemn a peretelui, exact deasupra capului său.

Reeder scoase un geamăt profund și se tîrî pe podea iute și fără să facă zgomot.

— Ce înseamnă asta, pentru Dumnezeu! S-a întîmplat ceva, d-le Reeder?

Detectivul nu răspunse, ci se tîrî din ce în ce mai aproape de locul unde stătea Daver. Și apoi, luminile se aprinseră tot atît de neașteptat, cum fuseseră stinse... și d-l Reeder se afla lîngă portierele de la intrare! Fața lui Daver exprima decepție amară, văzîndu-l cum se ridică.

Daver se dădu înapoi speriat cu un rînjet animalic, care lăsă să i se vadă toți dinții. Ochii i se holbaseră și încercă în zadar să vorbească. Privirea sa se îndreptă de la Reeder spre perete, — dar Reeder văzuse deja pumnalul înfipt în lemnul acestuia.

— Dă-mi voie să mă gîndesc o clipă, spuse Reeder prietenos. Cine a aruncat cuțitul: colonelul sau deșteptul de slujbaș al bisericii?

Se duse apoi la perete și scoase cu oarecare greu-

tate cuțitul afară din lemn. Cuțitul era lung și lat.

— O armă ucigătoare, repetă el. A fost aruncată asupra d-tale ? Dar e teribil...

D-l Reeder se uită întunecat la el.

— Ideea *d-tale ?* îl întrebă el, fără să primească răspuns, căci Daver nu era în stare să răspundă.

Pe Daver, care tremura ca un pește, îl lăsă Reeder tolănit într-un fotoliu, incapabil să se miște, și urcă scara spre camera sa. Revolverul, deși nu se vedea, era totuși în buzunar.

Reeder se opri în fața ușii camerei sale, o deschise larg și se uită înăuntru.

Lampa, pe care o lăsase să ardă la capătul patului, era și acum aprinsă. Reeder aprinse și celelalte lămpi și se uită în despărțitura dintre perdele și ușă, înainte de a intra în cameră.

Închise apoi ușa și se duse la dulapul din perete, unde trebuia să se afle Billy.

— Poți ieși acum afară, Billy. Presupun că n-a fost nimeni aici.

Nici un răspuns. — Deschise ușa dulapului. Dulapul era gol !

— Admirabil ! spuse d-l Reeder, ceea ce însemna că era tocmai contrariul.

În cameră nu se vedea nici urmă de luptă. Nimic, care să arate că detectivul Billy nu părăsise de bună voie dulapul și camera, ieșind prin fereastra care mai era încă deschisă.

D-l Reeder se apropie de comutator în vîrful picioarelor, stinse lumina, se întinse pe pat și stinse și lumina de pe noptieră. Apoi se strecură prevăzător la fereastră și se uită cu băgare de seamă afară. Noaptea era întunecoasă. Nu se vedea nimic.

Evenimentele se succedau acum mai iute decît presupusese el, dar singur era responsabil. Silise pe membrii bandei lui John Flack să acționeze și indivizii aceia erau deciși la orice.

Tocmai deschidea geamantanul, ca să scoată ceva din el, cînd auzi un zgomot, ca și cînd s-ar fi lovit oțel de oțel. Cineva băgă o cheie în broasca ușii sale. Scoase browningul din buzunar, îl îndreptă spre ușă și așteptă. Dar nu se întîmplă nimic. Reeder se apropie tiptil de ușă ca să vadă ce s-a petrecut și la lumina lămpii sale de buzunar văzu că o cheie fusese băgată pe dinafară în broască și întoarsă de așa manieră, că lui i-ar fi fost imposibil să deschidă ușa pe dinăuntru.

— Îmi pare foarte bine, că... d-ra Margaret... hm... nu e aici... gîndi el cu voce tare.

Și strîmbă din nas. Parcă el n-ar fi fost bucuros să se afle în clipa aceea în drum spre Londra... ? Reeder nu găsi răspuns la întrebarea aceasta.

Lămurit își dădea seama că banda lui Flack nu-i va acorda decît un răgaz foarte scurt și trebuia să caute să profite de acest răgaz cît se poate mai cu spor.

Geamantanele sale nu fuseseră deschise, așa cel puțin stabili ei. Scoase scara de frînghie afară, căută în fundul geamantanului și găsi în fine un cilindru de carton lung și alb. Se tîrî pînă la fereastră, ridică încet mîna în sus și plasă cilindrul într-unul din vasele cu trandafiri, care se aflau pe pervazul ferestrei, și pe care el le dăduse la o parte, ca să-l lase pe Billy să intre. După ce depuse cilindrul, aprinse un chibrit și apropie flacăra de o fîșie de hîrtie, care se afla la capătul liber al cilindrului.

Putu retrage mîna tocmai la timp. Căci ceva șuieră pe lîngă el prin cameră și se lovi de peretele din față. Zgomotul împușcăturii nu se auzi însă. Acela care împușcase, întrebuințase un pistol cu aer comprimat. Împușcăturile se repetară la intervale foarte scurte, dar acum ardea și fîșia de hîrtie și flacăra atinse cilindrul, care a început să țîșnească, răspîndind o lumină puternică peste tot locul, permițînd să se vadă și cel mai micuț obiect. Reeder știa că lumina aceasta se vedea foarte departe.

Auzi tropăit de pași, care fugeau, dar nu îndrăzni să se uite afară. Cînd primele automobile cu detectivi ajunseră la hotel, terenul era părăsit.

Poliția nu găsi la percheziția făcut decît pe servitori și pe alte două persoane : D-l Daver și d-na Burton. „Colonelul Hothling“ și „Sfinția Sa d-l Dean“ dispăruseră ca și cînd i-ar fi înghițit pămîntul.

Grăsunul Bill Gordon îl interogă pe proprietar.

— Aici e cartierul general al lui Flack. Asta o știi d-ta precis. Nu pot decît să te sfătuiesc să spui tot ce știi, ca să-ți scapi pielea.

— Dar nici nu-l cunosc pe individul acela ; nu l-am văzut niciodată, se plîngea d-l Daver. Așa ceva groaznic nu mi s-a întîmplat încă în toată viața ! Cum poți să mă faci pe mine răspunzător de caracterul musafirilor mei ? D-ta ești om inteligent... se vede asta, eu... eu n-am știut că indivizii aceia erau prietenii lui Flack... Puteți să cercetați casa de sus pînă jos și dacă veți fi găsit ceva care să mă compromită cît de cît, puteți să mă arestați... Cer aceasta în interesul meu propriu... Poate un om cinstit să spună mai mult ?... Văd că te-am convins...

Nici el, nici d-na Burton și nici unul din servitorii, care au fost interogați dis de dimineață, n-au putut da nici cel mai mic indiciu asupra identității celor fugiți. D-șoara Crewe venea regulat în fiecare an și rămînea acolo patru pînă la cinci luni. Hothling era un musafir nou, asemenea și preotul. Poliția din Siltbury confirmă spusele d-lui Daver că era de douăzeci și cinci de ani proprietarul lui Larmes Keep și că trecutul său era imaculat. Daver arătă titlurile sale de proprietate și la cererea sa se examinară toate documentele ce le avea în cele trei casete din casa de bani. Cercetările confirmau jurămintele sale de nevinovăție.

Bill Gordon discută chestiunea cu Reeder la trei dimineața în fața unor cești cu cafea fierbinte, care li se servise.

— Fără îndoială că toți erau membrii bandei lui Flack. Probabil că au fost angajați în vederea evadării lui Flack din Broadmoor. Dracul știe cum au putut scăpa de aici ! De cum se făcuse întuneric aveam șase oameni pe stradă, postați ca paznici. Pe lîngă noi n-a trecut nimeni. Nici fata și nici bărbații.

— L-ai văzut pe Brill ? întrebă Reeder, căruia detectivul dispărut îi reveni în minte.

— Brill ? întrebă Gordon mirat. E doar la d-ta ! Mi-ai cerut special ca el să fie postat sub fereastra d-tale...

Reeder îi explică în cîteva cuvinte cum stătea afacerea și ambii se urcară în camera nr. 7. În dulap nu se găsea nimic care să arate unde s-ar afla Brill. Nu găsiră nici o urmă a vreunei uși secrete, — pentru Reeder posibilitatea aceasta, atît de romantică,

nu era deloc exclusă. În această casă te puteai aștepta la orice...

Gordon dădu ordin la doi detectivi să cerceteze terenul și să dea de urma lui Brill, iar el și cu Reeder se reîntoarseră să-și bea cafeaua.

— Pînă acum presupunerile d-tale s-au dovedit juste, dar n-am găsit nimic, care să ne arate că și Daver e în joc.

— Daver e băgat pînă peste urechi. El n-a aruncat cu cuțitul, căci avea însărcinarea să stabilească locul unde stăteam eu pentru a da posibilitate colonelului să-l arunce. Daver a adus însă pe d-șoara Belman aici, — în pregătirea evadării lui Flack.

— Ai dreptate. D-șoara Belman trebuia să servească drept ostatec pentru ca d-ta să te porți bine. Și scărpinîndu-se supărat pe cap, continuă : Așa ceva putea să-i vină numai lui John Flack în minte... Dar de ce a încercat să te îndepărteze pe d-ta ?... De ce nu se mulțumește numai cu faptul că avea pe d-șoara Belman aici, în Larmes Keep ?

D-l Reeder nu-i putea da imediat răspuns. Aveau de a face cu un nebun, cu o ființă plină de o imaginație de neînțeles. De la Flack nu se putea cere consecvență.

Reeder își aranjă părul cu mîna.

— Toate astea sînt atît de greu de înțeles și te zăpăcesc atît de ușor... Cel mai bun lucru e să ne culcăm.

Reeder dormea adînc și fără vise, sub supravegherea unui funcționar de la Scotland Yard, cînd somnul îi fu brusc întrerupt de Bill Gordon, care intră ca o bombă în camera lui.

— Scoală-te, Reeder !

D-l Reeder, — treaz la minut — se sculă din pat.

— Ce s-a întîmplat iar ?

— Ce s-a întîmplat ?... Transportul de aur a părăsit azi dimineață Banca Angliei și nu i se mai știe de urmă !

CAPITOLUL XIII

Autoritățile bancare se deciseseră în ultimul moment și expediaseră aurul în noaptea aceea. Pentru transport ceruseră un automobil militar de la Woolwich, un serviciu pe care Banca Națională îl obținea din cînd în cînd.

Autocamionul era însoțit de opt detectivi înarmați pînă în dinți. În Tilbury ajunseră pe la unsprezece și jumătate noaptea. Autocamionul — o mașină grea marca Lassavar — revenise la două la Londra și fusese încă o dată încărcat în prezența ofițerului, a sergentului și a doi oameni din garda băncii, care făceau serviciu de la apusul pînă la răsăritul soarelui. O nouă serie de detectivi, fiecare înarmat cu un browning, însoțea noul transport. Valoarea transportului era de data aceasta 73.000 lire. După ce „marfa“ fusese încărcată, se suiră și detectivii în mașină și autocamionul o porni la drum. Fiecare din cei opt însoțitori fu ales pe sprînceană, de către un funcționar superior al Scotland Yardului. Autocamionul fusese văzut în Commercial Road de către un inspector al poliției secrete, de asemenea de un biciclist polițienesc, care făcea serviciu la întretăierea între Ripple și Barking Road.

Şoseaua spre Tilbury trecea la o distanţă de cîteva sute de yarzi pe lîngă orăşelul Rainham, şi aici — cîteva mile departe de Tilbury — dispăruse automobilul. Doi poliţişti pe motociclete veniseră înaintea transportului, cînd primiseră înştiinţarea că acesta trecuse de Ripple. Nevăzîndu-l, deveniră bănuitori şi telefonară la Tilbury.

Dimineaţa era liniştită. Aerul nemişcat. Părţile joase ale şoselei zăceau în ceaţă şi mai ales partea de lîngă pîrîu era plin cu o ceaţă deasă, albă, care fusese împrăştiată abia pe la opt de un vînt ce bătea dinspre sud. Ceaţa dispăruse aproape complet, cînd secţiunea de poliţişti sosită din Tilbury dădu peste singurul semn al dramei ce se petrecuse. Un automobil Ford părăsise drumul, ocolise în mod miraculos un pom şi se oprise în canalul de lîngă bordura şoselei. Maşina nu se răsturnase, părea să fie nevătămată, dar şoferul maşinii era mort. Un examen medical arăta că individul acela, — un mic agricultor din Rainham — nu era deloc rănit. Se părea că suferise un atac de inimă în drum spre oraş.

Tocmai în spatele locului unde fusese găsit mortul, drumul făcea o cotitură adîncă. Locul acela era cunoscut sub numele de Coles Hollow. Deasupra părţii celei mai adînci se afla un pod, care unea ambele părţi ale terenului şi pe care trecea şoseaua. Cînd Reeder şi cu şeful Scotland Yardului sosiră acolo nu mai găsiră nici pe agricultorul mort, nici maşina. Pînă în acel moment nu sosiseră alte ştiri despre autocamionul cu aur, care dispăruse, dar poliţia locală făcuse două descoperiri. Roţile maşinii atinseseră probabil un pom.

— Face impresia, ca și cum camionul ar fi făcut aici un viraj ca să evite mașina lui Flack. Aici se văd urmele roților sale. Individul de pe Ford era sau mort, sau se lupta cu moartea.

— Ai urmărit urmele camionului și mai departe? întrebă Reeder.

Simpson dădu din cap și chemă un sergent al poliției din Essex, care însemnase urmele.

— Pare că au luat-o spre Nord în direcția Becontree. Un gardian din Becontree a povestit că văzuse un camion mare apărînd din ceață și trecînd pe lîngă el. Camionul acela era însă acoperit cu pînză și mergea în direcția Londrei. Era un camion militar, condus de un soldat.

Reeder își aprinse o țigaretă și se uită gînditor la chibritul aprins.

— Drace, drace, spuse el lăsînd să cadă chibritul și uitîndu-se cum se stinge.

Și apoi începu să caute nebunește pe pămînt, aprinzînd chibrituri unul după altul.

— Ce, nu vezi destul de bine? întrebă iritat Simpson.

Detectivul se sculă în sus și surîse.

— Bietul om! spuse el încet. Bietul om!

— De cine vorbești? întrebă Simpson, fără a primi vreun răspuns. D-l Reeder arătă spre pod, în mijlocul căruia se afla o stropitoare veche și ruginită, una din acelea, cum se mai întrebuințează și azi încă în unele sate englezești. Reeder se apucă să examineze vasul, deschise capacul și aruncă chibrituri înăuntru, pentru a-și înlesni experimentarea.

— E gol? întrebă Simpson.

— Mă tem că... da, răspunse Reeder, uitîndu-se atent şi la bucăţica de tub de cauciuc, care atîrna pe pămînt. După aceea se înapoie la ceilalţi, cu o mutră mai tristă şi mai melancolică, ca niciodată.

— Te-ai gîndit vreodată cît de uşor e să faci un camion obişnuit să semene cu unul militar ? întrebă Reeder. Cum a spus sergentul ?... o pînză... şi în drum spre Londra ?

— Crezi că era transportul cu aur ?

Reeder dădu din cap în sens afirmativ.

— Sînt convins de asta.

— Unde a fost prins ?

D-l Reeder arătă spre urmele roţilor de pe drum.

— Aici ! spuse el simplu. D-l Simpson mormăi nerăbdător :

— Prostii ! nimeni n-a auzit un singur foc de armă. Şi doar n-ai să crezi că oamenii noştri s-au predat aşa cu una cu două, fără să se apere... ? Da ?... ar fi putut să lupte cu o bandă de cinci ori mai mare. Şi o bandă atît de numeroasă n-a fost zărită pe aici !

D-l Reeder admise cele spuse de Simpson şi adăugă :

— Şi totuşi, aici au fost atacaţi şi învinşi. Sînt de părere să dai ordin să se caute automobilul acela acoperit cu pînză şi, înainte de toate să te pui în legătură cu gardianul din Becontree, ca să-ţi dea o descriere exactă a camionului, pe care l-a văzut.

Cu automobilul poliţiei ajunseră într-un sfert de ceas la gară. Poliţistul, care văzuse camionul, îşi depuse raportul : Cîteva minute înainte de a-şi termina serviciul, auzise zgomotul cauzat de roţile camionului şi zări ceva mai tîrziu şi maşina, — căci

era ceață deasă pe timpul acela. Era un tip militar, de culoare cenușie, acoperit cu pînză neagră, pe care erau tipărite literele W. D. — War, Department — (Ministerul de Război) și vîrful unei săgeți, caracteristic tuturor vehiculelor, proprietatea statului. La volan ședea un soldat, lîngă acesta un alt militar. Gardianul nu putuse să se uite în interiorul camionului, deoarece pînza, care îl acoperea, era legată la capete. Soldatul care ședea lîngă șofer, îi făcuse chiar semn cu mîna, cînd au trecut pe lîngă el. Gardianul uitase toată afacerea, pînă ce se primise raportul că transportul cu aur dispăruse.

— Da, d-le, răspunse el unei întrebări a lui Reeder. Cred că era încărcat. Asemenea automobile trec foarte des pe aici, de la Shoeburyness.

Simpson telefonă comisariatului din Barking, unde camionul fusese de asemenea văzut. Transporturi militare nu erau însă neobișnuite, mai ales în apropierea docurilor. Poliția din Greenwich nu putuse constata care era automobilul căutat, așa că i se pierduse urma.

— Probabil că alergăm după o fantomă, spuse Simpson. Dacă părerea d-tale, d-le Reeder, e justă... dar nu se poate !... niciodată n-ar fi putut pune mîna pe oamenii noștri, fără ca aceștia să ne tragă măcar un foc de armă. N-am găsit nici urmă de luptă.

— Nu s-au tras focuri de armă ! răspunse Reeder convins, clătinînd din cap.

— Dar atunci, unde sînt detectivii ?

— Morți ! răspunse Reeder calm.

D-l Reeder explică crima asta groaznică abia la Scotland Yard, în prezența prefectului poliției neîncrezător și stupefiat.

— Flack e chimist, și dacă nu mă înșel v-am accentuat lucrul acesta. N-ai băgat de seamă, d-le Simpson, că pe podul acela vechi, se găsea o stropitoare ? Presupun că ai aflat, între timp, că nu aparținuse agricultorului, pe proprietatea căruia a fost găsită. N-are să fie greu să aflăm unde a fost cumpărată. De altfel, probabil că a fost scoasă la licitație acum cîteva zile de către Primăria vreunei comune, împreună cu alte obiecte. Am citit de curînd în „Times" o asemenea publicație. Nu vă puteți închipui ce ușor se poate prepara într-o asemenea stropitoare cantități enorme dintr-un gaz ucigător, ca de pildă acidul carbonic ! Presupuneți, deci, că în stropitoare, a fost păstrat acest acid, sau poate altul mai otrăvitor... Nu vedeți ce ușor ar fi, ca într-o dimineață liniștită, să se dea drumul gazului pe pod și apoi orice viețuitoare ar trece pe acolo sau pe dedesubtul podului, să se asfixieze... ? Sînt absolut convins că așa s-au petrecut lucrurile. Nu știu ce fel de gaz ar fi putut fi întrebuințat, în afară de acidul carbonic. Dar tot terenul e încă acoperit cu gaz otrăvitor. Ai văzut cum se stingeau chibriturile, pe care le apropiam ? Dacă automobilul ar fi reușit să treacă direct prin înfundătura de sub pod, atunci ar fi scăpat cu toții. Așa însă, șoferul a fost imediat amețit, automobilul s-a lovit de un obstacol și s-a oprit. Au fost, desigur, cu toții morți, înainte chiar ca Flack și ai lui, care aveau desigur măști contra gazelor, să fi ajuns acolo și să fi pus stăpînire pe camionetă.

— Dar agricultorul...? obiectă șeful.

— A venit probabil ceva mai tîrziu, după ce autocamionul cu aurul trecuse deja. Și el a trecut cu Fordul lui prin gaura morții, a fost asfixiat și dacă a ajuns cu mașina totuși pe partea cealaltă, se datorește vitezei inițiale a automobilului său. El era însă mort de mult.

Reeder se sculă de pe scaun și se întinse, obosit.

— Acum mă duc s-o vizitez pe d-șoara Belman, ca s-o liniștesc. Ai trimis-o la hotel, cum te rugasem, d-le Simpson ?

Simpson se uită mirat la el.

— D-șoara Belman ? Dar nici n-am văzut-o !

CAPITOLUL XIV

În capul d-șoarei Margaret Belman gîndurile se învîrteau nebune, în timp ce se urca în automobilul, care o aștepta în poarta hotelului. Ușa fu închisă în urma ei și vehiculul o pornise la drum. — Margaret privi spre însoțitorul său, care se retrăsese în colțul opus al mașinii și se uita la ea cu un surîs jenat.

— Mă numesc Gray. D-l Reeder n-a avut posibilitatea să mă prezinte. Sergentul Gray, C. I. D. (Criminal Investigation Department — Departamentul cercetărilor criminale).

— Dar ce înseamnă toate acestea ? Instrumentul, pe care trebuie să-l aduc eu...

Gray tuși. N-avea habar de vreun instrument. El avea numai ordinul s-o conducă pînă la un automobil, care o aștepta la poalele colinei.

— D-l Reeder vrea să plecați cu automobilul la Londra, d-șoară. L-ați văzut din întîmplare, pe Brill ?

— Brill ? cine e Brill ?

Gray îi explică. El și cu Brill au fost de pază.

— Dar de fapt ce se petrece ? Despre ce e vorba ? întrebă Margaret.

Întrebarea aceasta nu era necesară. Expresia din ochii lui Reeder îi dăduse destul de lămurit să înțeleagă că la Larmes Keep era *ceva* în curs de executare.

— Nu știu, d-șoară, răspunse Gray. Știu numai că inspectorul șef cu o duzină de detectivi sînt la fața locului și că e ceva foarte serios. Presupun că d-l Reeder voia să vă îndepărteze de acolo.

Margaret nu numai că „presupunea" acest lucru, dar îl știa chiar precis și acest fapt făcu să-i bată inima cu putere.

Ce secret planează asupra lui Larmes Keep ?... Era în legătură cu dispariția lui Ravini... ? Margaret își dădea toată osteneala să se gîndească liniștit și coordonat, dar nu reuși.

Automobilul în care se afla acum se opri în josul colinei. Gray sări afară, urmat de Margaret. La cîțiva metri mai departe, zări un alt automobil, care părea să o aștepte.

— Aveți scrisoarea cu d-voastră, d-ră ?... Mașina aceasta vă duce direct la Scotland Yard și acolo se va îngriji d-l Simpson de d-v.

Gray o conduse pînă la automobil, deschise ușa și se uită lung după mașina care pleca cu Margaret, pînă ce dispăru după colț.

Maşina era un landaulet elegant. Margaret se aşeză comod într-un colţ şi se pregăti să suporte cît mai uşor cele două ore de drum, care o despărţeau de Londra. — Aerul din maşină nu era prea curat. Ferestrele, fără geamuri, erau acoperite cu obloane de lemn şi cu toată cazna, Margaret nu putu deschide nici una din ele.

Neliniştită, căută clanţa. Dar uşa n-avea clanţă.

Mişcările ei trebuie că atraseră atenţia şoferului, căci fu apostrofată, de o voce aspră :

— Şezi liniştită ! nu e maşina lui Reeder. Pe *aia* am trimis-o acasă !

Vocea trecu într-un rîs, care o făcu să-i îngheţe sîngele în vine.

— Acum vii cu *mine*... ai să vezi ceva... mă cunoşti, aşa-i ?... Pe Reeder am să-l fac eu să plîngă cu lacrimi de sînge... Reeder mă cunoaşte bine de tot... voiam să-l prind astă noapte, dar şi tu îmi ajungi, îngeraşule !

Fereastra despărţitoare fu închisă la loc. Maşina o luă acum pe un drum lăturalnic, cu intenţia să evite orăşelele şi satele. Margaret întinse mîna şi pipăi pereţii, acoperişul era din piele. Dacă ar fi avut briceag cu ea...

Deodată îi trecu un gînd prin cap, care-i opri aproape respiraţia. Se ridică în sus şi pipăi şuruburile, care ţineau prinse acoperişul de caroserie. Îşi încordă toată puterea, dădu la o parte cîrligele şi trase cît putu de acoperişul de piele. Simţi că acoperişul începe să se dea la o parte şi cum un curent de aer proaspăt intră în maşină. Margaret nu trebuia să piardă nici o secundă. Maşina mergea cu o iuţeală de aproximativ treizeci de mile pe oră. Mar-

garet se gîndea că se va răni, dar își zise că trebuie să riște. Se cățără pe partea dinapoi a acoperișului și-și dădu drumul pe șosea.

Cu toate că se dădu peste cap, nu se răni deloc și sări în picioare, uitîndu-se cu spaimă în jurul ei, să vadă dacă nu găsește un drum de scăpare. Boschetul din partea stîngă a drumului era înalt și imposibil de trecut. Pe dreapta se afla un gard din lemn. Tocmai se pregătea să treacă peste el, cînd auzi frînele mașinii scrîșnind și văzu cum se oprește mașina.

O luă la fugă, gîndindu-se unde ar putea să fie. Terenul nu era cultivat. I se părea că aude pe urmăritorul său chemînd-o și fugea din răsputeri.

Aproape de tot trebuia să fi fost marea. Simțea mirosul mării și auzi, într-un moment cînd se opri să-și revină din fuga-i nebună, zgomotul valurilor, care se izbeau de un țărm nevăzut. Margaret ascultă aproape surdă din cauza bătăilor inimii.

— Unde ești ?... Înapoi ! Nebună ce ești !

Sunetul vocii venea de aproape de tot. Abia la o duzină de yarzi departe de ea. Margaret vedea o figură mișcîndu-se și numai cu mare greutate putu să se rețină să nu țipe. Se ascunse în dosul unui boschet și așteptă, dar zări deodată o lumină vie provenind de la o lampă electrică, cu care urmăritorul ei lumina pe jos.

Era imposibil să nu o descopere. Margaret sări în sus și o luă la fugă în zigzag, sperînd că așa va putea să-l tragă pe sfoară. Observă deodată că terenul de sub picioarele ei începe să coboare, ceea ce îi spori iuțeala cu care alerga și iuțeala era singurul

lucru de care avea acum nevoie. Și urmăritorul o zărise acum și venea după ea bîlbîind și înjurînd. Și... acum totul părea pierdut... Margaret făcu o săritură nebună, ca să scape din ghearele lui, nu mai simți teren sub picioare și căzu... căzu... Se lovi de un boschet... de durere și spaimă era cît pe-aci să leșine, se rostogoli pe o pantă în jos... în zadar încercă să se prindă cu mîinile de pomi... căzu, și se prăbuși, rostogolindu-se în vid, pînă ce se găsi pe o fîșie de pămînt, cu un picior atîrnînd deasupra unei prăpăstii. Din fericire era întuneric.

Abia cînd se lumină de ziuă, Margaret văzu cît de aproape fusese de moarte.

Jos sub ea se afla marea. Zări o plajă de nisip galben și un golf mic, dar nici țipenie de om. Nici nu era de mirare, căci plaja nu era accesibilă decît dinspre mare. Undeva, de partea cealaltă a stîncii de la nord, trebuia să fie Siltbury, după părerea ei, sub ea o prăpastie, deasupra ei un munte înspăimîntător de înalt, pe care însă spera să-l poată sui.

În cădere pierduse un pantof, pe care îl găsi atît de aproape de marginea povîrnișului, că o cuprinse amețeala, cînd se aplecă să-l ridice.

Platoul pe care se afla Margaret era lung de vreo cincizeci de yarzi, avea forma unei semilune și era acoperit cu tufișuri de plante cu ghimpi. Găsi pe acolo o mulțime de cuiburi de păsări, ceea ce îi arătă că nici măcar căprioarele, care sînt cele mai îndrăznețe cățărătoare, nu se urcau pe acolo. Margaret se întrebă cît de departe ar fi oare de Larmes Keep ? Dar numaidecît îi veni în gînd, că e ridicol să o intereseze așa ceva în momentul acela. Mai

grav era faptul că se afla în mare pericol și mai ales că risca să moară de foame.

Trebuia să caute să se coboare de pe platou. Exista ce e drept o posibilitate — destul de vagă însă — să fie văzută de pe țărmul celălalt. Puținele vaporașe de plăcere care plecau din Siltbury nu mergeau spre est, flota de pescari mergea spre sud. Margaret se întinse pe pămînt și se uită în josul prăpăstiei, în speranța că va descoperi o potecă pe care ar fi putut coborî. Degeaba. I se făcu foame, dar nu găsi măcar un ou în cuiburile pe care le cercetă.

Nu-i rămînea altceva de făcut decît să cerceteze cu de-amănuntul întreg platoul. Spre est era imposibil să coboare sau să urce. La vest găsi însă un povîrniș acoperit cu stufăriș, care părea că duce spre alt platou, care însă nu era atît de mare ca acela pe care se afla acum.

Era ușor să alunece în jos, mai multă greutate îi făcea calcularea iuțelei cu care trebuia să alunece, ca să nu treacă peste marginea platoului de dedesubt. Cu multă greutate rupse două crăci mai groase dintr-un pomuleț și începu să coboare, cu picioarele înainte, sprijinindu-se de cele două crăci, ca alergătorii de schi. Acolo unde suprafața povîrnișului era formată din nisip și lut, sau unde se putea ajuta sprijinindu-se de stufăriș, coborîtul nu era așa de greu. Dar acolo unde era numai stîncă, pe care bețișoarele sale nu găseau sprijin, iuțeala coborîtului se accelera.

Și apoi mai observă spre marea ei dezolare, că nu putea să mențină direcția ; putea să facă ce voia, aluneca tot mai mult spre partea dreaptă a platoului. Încercările ei disperate de a ajunge pe partea

stîngă au fost zadarnice. Stufărişul începu să se rărească. Semnele unei surpături recente de pămînt deveniră vizibile. Surpătura aceasta putea duce spre nivelul mării, putea însă să se termine şi la capătul unui povîrniş adînc. Margaret alunecă din ce în ce mai iute, pe spate, pe o parte, pe faţă şi simţea cum iuţeala alunecuşului creşte cu fiecare metru de coborîş. Capetele bastonaşelor sale erau de mult sfărîmate şi înainte ca să-şi dea seama, trecuse de platoul pe care voia să poposească. Uitîndu-se în jos zări un perete drept căzînd vertical în adîncime.

Acum i se lămuri şi grozăvia situaţiei ei. Povîrnişul trecea pe lîngă o stîncă şi cădea de-a dreptul în apă. Mai înainte ca să-şi fi putut da seama de pericolul imens în care plutea, viteza coborîrii sale crescu, şi, de-a valma cu nisip, pietre şi lut, se dădu de-a berbeleacul şi fu aruncată în aer. Mai avu impresia de ceva verde şi fu înghiţită de apa care se închise deasupra capului său. Căută să iasă la suprafaţă şi i se păru o eternitate pînă ce zări iar lumina zilei şi putu respira aer. Atunci descoperi strandul cam la vreo cincizeci de yarzi mai departe. Dar cum era reflux trebui să muncească din greu să ajungă acolo. Sleită de puteri se văzu în fine pe ţărmul salvator.

Tot trupul o durea îngrozitor. Mîinile şi picioarele îi erau zgîriate. Lîngă ea izvora o fîntînă. Îşi tîrî cum putu picioarele zdrelite în apă rece. În fine ajunse pe plajă unde se întinse să se odihnească, căci şi înotul o obosise mult. Foamea o chinuia însă...

După un marş de vreun sfert de ceas, Margaret văzu ce nu zărise pînă atunci ; îşi văzu drumul în-

chis de un curent marin, care curgea dedesubtul stîncii pe care mergea. I se părea că mai văzuse ea odată locul acela... unde naiba ?... Da, deodată își aminti și scoase un țipăt de surpriză.

Aceasta era doar peștera despre care vorbise Olga Crewe, peștera care ducea pînă la Larmes Keep. Se uită în sus și zări porțiunea de pămînt surpată.

Deodată Margaret zări însă ceva, care făcu să-i bată inima mai repede. La marginea canalului, pe care-l tăiase apa în nisip, se vedea urma unui picior, a unei ghete cu vîrful lat și talpa de cauciuc. Urma aceasta era încă proaspătă. Margaret căută mai departe și găsi o a doua urmă, acolo în locul unde se intra în peșteră. Pe ambele părți ale deschizăturii peșterii se afla o fîșie îngustă de nisip, depusă de apă, la reflux. Și acolo zări Margaret iar urme de picior. Poate că era un locuitor al peșterii, se gîndea ea, care desigur că va apare în curînd la iveală și lui îi va putea spune păsul ei, deși exteriorul ei nu mai necesita nici un comentariu.

Margaret așteptă. În zadar. Atunci încercă să intre înăuntru. Cu multă băgare de seamă trecu peste fîșia de nisip și intră în peșteră. Dar tranziția de la lumină la întuneric n-o lăsă să vadă ceva.

Mai făcu un pas înainte și încă unul, cînd deodată un braț i se puse pe umeri, o mînă mare îi astupă gura, și deși se zbătea să scape, nu reuși ; individul o ținea ca într-un cleşte de fier. Și atunci Margaret leșină...

CAPITOLUL XV

D-l Reeder nu era omul care să se piardă ușor cu firea. D-l Simpson îl cunoscu acum și altfel. Constată că acest șef al detectivilor parcnetului, acest om liniștit și ponderat, are un vocabular de expresii, pe care trebuia să cauți mult și bine să-l găsești și la un altul. Reeder aruncă o întrebare, la care Simpson răspunse :

— Mașina a venit înapoi. Șoferul spune că a primit ordin să se înapoieze la Londra. Am presupus atunci că ți-ai schimbat planurile. Ce, nu mai vrei să te interesezi de furtul de aur ?

Reeder se uită la el cu ochii aprinși, că-l făcu pe Simpson să se dea înapoi speriat.

— La dracu cu aurul !

Simpson vedea pe Reeder așa cum era el de fapt și rămase cu gura căscată.

— Plec imediat înapoi și am să mi-l înhaț pe criminologul acela cu obrazul de maimuță și am să-i explic cîteva metode din arta de a convinge, cum n-au mai fost explicate din timpul inchiziției.

Și mai înainte ca Simpson să-i fi putut spune ceva, Reeder ieșise pe ușă și zbura pe scară în jos.

*

* *

Trecuse cam un ceas de la dejun. D-l Daver ședea în biroul său și își învîrtea degetele mari ale mîinilor, cînd într-o direcție, cînd într-alta, cînd deodată ușa fu deschisă fără alt preaviz și în pragul ei apăru d-l Reeder. Daver nu-l recunoscu imediat, căci

Reeder își răsese cotletele, într-un acces de umor sălbatic și obținuse astfel o schimbare extraordinară a exteriorului său. Și cu dispariția barbetelor se făcuse și o schimbare radicală a întregului domn Reeder. Dispăruți erau și ochelarii săi inutili care fascinaseră o generație întreagă de criminali, dispărută era vocea aceea blîndă, care parcă cerea iertare, dispărut felul umil și modest de a fi al d-lui Reeder.

— Am să-ți vorbesc, Daver !

— D-l Reeder ! se bîlbîi, îngălbenindu-se.

Reeder trînti ușa după el, trase un scaun și se așeză lîngă masă în fața lui Daver.

— Unde e d-șoara Belman ?

— D-șoara Belman ?

Pe fața lui Daver se vedea exprimată mirarea.

— Pentru Dumnezeu, d-le Reeder, o știi doar... A plecat la Londra ca să-ți ducă dactiloscopul... dactiloscopul... ăsta-i doar cuvîntul. Aveam intenția să te rog să mi-l arăți...

— *Unde... este D-șoara... Belman ?* Spune iute, Daver, și scutește-ți o droaie de neplăceri.

— Dragă d-le Reeder, ți-o jur...

Reeder se aplecă peste masă și sună.

— Dorești ceva ?

— Vreau să vorbesc cu d-na Flack... Voi o numiți d-na Burton, dar pentru mine *d-na Flack* e numele cel just.

Obrazul lui Daver se făcuse alb ca varul.

— Sînt unul din puținii oameni, care știu că John Flack e însurat, spunea Reeder, unul din puținii care știu că are o fată ! Singura întrebare este : știe John Flack cîte știu eu ?

Și după ce se uită cîteva clipe la mîna aceea de omuleț, continuă :

— Știe John Flack, că, în timp ce el era închis la Broadmoore, tîrîtura aceea de secretar, parazitul acela scîrbos, sclavul acela nemernic, s-a decis să urmeze planurile lui și că a uzat de influența pe care o avea, de știința sa, ca să silească pe nenorocita fiică a lui Flack, să-l ia de soț ?

— Pentru Dumnezeu, vorbește mai încet !

Reeder însă continuă :

— Mai înainte ca Flack să fi intrat în închisoare, a încredințat fiicei sale celebra sa enciclopedie a crimei. Fiica sa era singura persoană în care avea încredere. Soția lui Flack era o sclavă fără voință, pe care o disprețuia de totdeauna. Un an după ce Flack intrase în închisoare, d-l Daver, secretarul său, a pus mîna pe acele cărți. Și-a organizat apoi banda sa proprie în vechiul cartier general al lui Flack, care fusese cumpărat pe numele d-tale. Din momentul în care ai aflat că Flack plănuia evadarea — o evadare la care trebuia să-l ajuți d-ta — trăiai într-o frică continuă că Flack va descoperi jocul dumitale dublu, ce l-ai jucat cu el. Îndrăznește să spui că mint și-ți crăp capul !... Unde e d-șoara Belman ?

— Nu știu. Flack a dispus ca s-o aștepte un automobil. Mai mult nu știu.

Pe Reeder îl scoase din sărite ceva din tonul și privirile ochilor individului aceluia. Întinse mîna, îl apucă de guler și-l trase peste masă. Asta era destul de important, ca dovadă a forței sale fizice. O clipă Daver rămase nemișcat ; se smulse apoi cu o învîrtitură a gîtului din ghearele lui Reeder, zbură

aproape afară din cameră și trînti ușa după el. Daver dispăruse mai înainte ca Reeder, care trebuia să dea la o parte un scaun răsturnat, să fi ieșit afară din odaie.

Reeder găsi holul gol. De asemenea nu găsi nici un servitor. Află mai tîrziu că toți au fost concediați în dimineața aceea, că li s-a plătit salariu pe o lună și că au fost expediați cu primul tren la Londra. Din hol Reeder ieși afară, dar nici acolo nu-l găsi pe Daver. Nici pe partea cealaltă a casei nu-l putu găsi. Daver dispăruse. Unul din detectivii postați în jurul casei, văzîndu-l pe Reeder ieșind și intrînd în casă în grabă, se repezi în hol să-l întrebe ce caută.

— Din casă n-a ieșit nimeni, domnule, îi răspunse lui Reeder, cînd acesta-i explică ce vrea.

— Cîți oameni sînt postați aici ? întrebă Reeder scurt. Patru ?... Cheamă-i aici... Închide fiecare ușă și adu o rangă de fier... Am să percheziționez acum toată casa ; percheziția mă poate costa o sumă frumușică. De la Brill nici o știre ?

— Nu, domnule. Sărmanul Brill... Tînăra fată a sosit cu bine la Londra ?

Reeder se uită întunecat la el.

— Tînăra fată ? Ce știi d-ta de ea ?

— Eu am dus-o pînă la mașină, spuse detectivul Gray.

Reeder îl apucă de haină și-l tîrî cu el în vestibul.

— Povestește-mi acum la iuțeală ce fel de mașină era aceea.

— Nu ştiu. O maşină mică care avea obloane de lemn la ferestre. Am crezut că d-voastră aţi dispus aşa.

— Ce fel de caroserie ?

Detectivul descrise maşina aşa cum îşi mai aducea aminte. Credea că era un landaulet deschis cu acoperiş de piele. Raportul acesta era de fapt ceea ce aştepta Reeder. Nu sporea, dar nici nu diminua temerile sale. Ceva mai tîrziu Reeder chemă pe toţi detectivii sus la etaj. Încă de dimineaţă tot etajul afară de camerele lui Daver, fusese percheziţionat cu de-amănuntul de poliţie. Camera lui Daver aşezată la capătul coridorului, era încuiată. Detectivii sparseră uşa. Apartamentul se compunea din dormitor, cameră de locuit şi odaie de baie, elegant instalată. În camera de locuit se aflau o mulţime de cărţi, apoi pe masa de scris, o grămadă de facturi, dar nici o hîrtie din care să reiasă că Daver avea vreo legătură cu banda lui Flack.

Dormitorul era mobilat splendid. Dar nici aici nu se găsi nimic.

Locuinţa era la unul din capetele vechii închisori şi Reeder se pregătea tocmai să părăsească odaia, cînd îl surprinse poziţia unei canapele de piele într-un colţ al camerei. Încercă s-o mute de la perete, dar nu reuşi. Canapeaua părea să fie înţepenită de podea. Lovind cu piciorul pe partea din faţă, căptuşită cu stofă auzi un sunet gol.

— Aş vrea să ştiu ce are în canapea ?

După ce căutară cîtva timp, Gray descoperi un piron pe care dîndu-l la o parte, putu ridica capacul canapelei. Interiorul canapelei era gol.

— În casa aceasta toate sînt pe dos, spunea Gray pe cînd coborau scara. Cînd crezi că ai descoperit ceva interesant, abia vezi că n-a fost nimic.

Reeder nu răspunse nimic. Era prea preocupat cu propriile sale gînduri.

Ceva mai tîrziu spuse el :

— Da, în această casă se petrec lucruri curioase.

Şi apoi auziră un sunet, care le trecu prin măduvă. Un ţipăt strident ! Ţipătul unui om care se află în nevoie, ţipătul unui om, care moare...

— Ajutor... ajutor ! Reeder, ajutor !

Ţipătul venea din direcţia camerei, pe care o părăsiseră acum şi Reeder recunoscu vocea lui Daver.

— Pentru Dumnezeu...

Se auzi zgomotul unei uşi care se închide. Reeder se repezi pe scară în sus, urmat de detectivi. El lăsase deschisă uşa camerei lui Daver. Acum era însă închisă, încuiată şi zăvorîtă.

— Ranga, iute !

Gray se repezi pe scară în jos ca s-o aducă.

Din cameră nu se auzea nici un sunet. Reeder băgă vîrful drugului între pervazul uşii şi broască, apăsă cu toată puterea şi sfărîmă uşa. Făcu un pas în cameră şi rămase apoi pironit locului, cu privirea îndreptată spre pat.

Pe cuvertura de mătase, zăcea Daver, cocoloşit într-o poziţie de nedescris. Ochii stinşi se uitau spre tavan. Reeder ştia că Daver este mort, mai înainte de a fi zărit rana din piept, şi cuţitul din rană.

Reeder cercetă pulsul, căută prin buzunarele mortului şi găsi în buzunarul din interiorul vestei un pachet cu bancnote.

— Numai miare ! Nouăzeci și cinci de bucăți ! Ce este în pachetul acela ?

Pachețelul conținea un bilet de vapor Southampton-New-York pe numele „Sturgeon". În alt buzunar găsi un pașaport pe același nume, vizat de consulul american.

— Dar cum a intrat aici ? L-au adus pe sus... ?

— Mai trăia cînd l-am auzit noi. A fost ucis, cînd am auzit țipătul. Mai există un acces la camera asta, pe care nu l-am găsit încă... Dar ce a fost asta ?

Se auzise un zgomot înnăbușit, ca și cînd o ușă grea fusese închisă. Zgomotul părea că vine chiar din cameră. Reeder smulse ranga din mîna detectivului și distruse cu ea lemnul care acoperea peretele din dosul divanului. Dar în spatele lemnului era zid solid. Nici în altă parte a peretelui nu găsi altceva. Deschise atunci din nou canapeaua. Podeaua era din lemn subțire. Dedesubtul ei, mozaic.

— Era pe punctul de a o șterge. Sărmanul de el !

Reeder dădu ordin să se distrugă canapeaua. Totuși nu găsi nimic. Adresîndu-se apoi unuia dintre detectivi, îi dădu ordin să telefoneze inspectorului șef Simpson cele întîmplate.

Se apucă apoi să examineze din nou pe cel omorît. Daver purtase un lanț lung de aur, atîrnat de unul din nasturii pantalonului. Lanțul dispăruse. Nasturul atîrna numai de un fir. Cercetînd buzunarele pantalonilor, dădu peste un pachețel cu no-

tițe, scrise mai toate cu creionul de către un individ neobișnuit cu scrisul. Individul întrebuințase orice fel de hîrtie îi căzuse în mînă. Așa una din notițe era scrisă pe dosul unor formule chimice. Alta avea conținutul următor : *„Casa de peste drum de Reeder este de închiriat. A se închiria sau a se pune mîna pe chei. Știri se vor da la locul știut."*

Unele din notițe erau inteligibile. altele însă depășeau posibilitatea de concepție momentană a lui Reeder. La urmă dădu peste o notiță, care-l făcu să se îngălbenească :

„Belman a căzut de pe stîncă șase mile la est de Larmes. Trimite oameni să ascundă corpul înainte ca să-l găsească poliția."

D-l Reeder citi notița și camera se învîrti cu el.

CAPITOLUL XVI

Cînd Margaret Belman își veni în fire, se găsi întinsă într-o nișă a stîncii, care nu se putea zări de la intrarea în peșteră. Lîngă ea se afla un individ cu cămașa ruptă, care se uita la ea. Cînd Margaret deschise ochii îl văzu cum pune un deget la gură și-i face semn să tacă. Omul acela arăta ca un sălbatic. Părul îi era nepieptănat și plin de sînge închegat, care se scursese și pe față unde se uscase. Și totuși, pe fața lui se vedea o bunătate oarecare. Se aplecă spre ea și-i șopti :

— Fiți liniștită ! Îmi pare rău că v-am speriat, dar eram îngrijorat că veți striga cînd o să mă vedeți... Mi se pare că arăt îngrozitor.

Rînjetul său era liniștitor.

— Cine ești d-ta? îl întrebă Margaret în șoaptă.
— Mă numesc Brill C. I. D. (Criminal Investigation Department).
— Dar cum ai ajuns aici?
— Asta vreau să știu și eu. D-vs sînteți domnișoara Belman?
— Da.
Brill ridică capul și ascultă, — se întinse apoi pe jos și se uită cu băgare de seamă după colțul ascunzătoarei. Rămase în poziția aceasta cam vreo cinci minute, în care timp Margaret se sculase de jos. Picioarele îi tremurau, se simțea prăpădită, gura i se uscase iar.
Brill se întoarse spre ea.
— Eram în camera d-lui Reeder și credeam că mă strigă de la fereastră — nu poți distinge vocea cînd se șoptește — ca să vin numaidecît la el, căci are nevoie de mine. Abia am ajuns jos, cînd am și fost lovit la cap. Se pipăi la cap și tresări de durere. E tot ce-mi aduc aminte, pînă ce mi-am revenit și am văzut că era cît pe-aci să mă înec. A trebuit să rămîn tot timpul aici, bineînțeles.
— De ce bineînțeles?
— Pentru că în timpul fluxului tot strandul este sub apă și poți sta numai în peșteră. Pentru moment e cam prea multă lume acolo pentru gustul meu.
— Multă lume?... ce înseamnă asta? întrebă fata surprinsă.
— Mai încet, pentru Dumnezeu!
Brill trase din nou cu urechea.
— Aș da mult să știu cum vin ei aici — Daver și mizerabilul acela bătrîn.

— Flack ? întrebă fata îngălbenind.

— Da. Flack a fost numai vreun ceas aici. Dumnezeu știe cum vine jos. Presupun că poliția ține casa sub observație...

— Poliția ?

— Păi casa asta este cartierul general al lui Flack — n-ați știut ? — Mi se pare că n-aveți idee de ce se petrece... Credeam că Reeder — vreau să zic d-l Reeder — v-a povestit totul.

Brill era cam vorbăreț și avea motiv să se bucure, căci trăia...

— Toată dimineața m-am fofilat înăuntrul și afară din peșteră. Au pus acolo sus — și arătă în direcția spre Siltbury — pe unul din ei să stea de pază. E o bandă organizată admirabil ! Azi dimineață au oprit un transport de aur și au șters-o cu el... Am auzit cum bătrînul o povestea fiicei lui. Curios că el nici n-a fost de față cînd s-a petrecut furtul și totuși totul a mers ca pe roate. Flack a angajat pe cei mai iscusiți pungași. Dintre toți numai Ravini singur l-a trădat.

— Nu știi ce s-a întîmplat cu d-l Ravini ? întrebă Margaret.

— Cred că e mort. Au aici în peșteră o grămadă de lucruri pe care nu le-am văzut încă. Cîteva am văzut, de pildă o barcă cu motor atît de mare ca o biserică... tăcere... !

Iar se întinse pe jos cît era de lung și trase cu urechea. Se auzea sunet de voci, care se apropiau. Se poate să fi fost și acustica peșterii, care făcea să pară că cei care vorbeau se aflau în imediata apropiere a lor. Brill recunoscu vocea ascuțită a bătrînului și rînji.

— Nu-mi place ceva, nu-mi place deloc... Ce ai Olga ?

— Nimic, tată.

Margaret recunoscu vocea d-șoarei Olga Crewe.

— Drăguța mea, ai fost cuminte și răbdătoare. N-aș fi conceput planul de a evada, dacă n-aș fi vrut să te știu pe tine asigurată. Numai tu ești mîndria mea !

— Da, tată.

Vocea Olgăi suna cam obsedată, dar bătrînul nu băgă în seamă.

— Tu trebuie să te măriți cu cel mai important om din țara asta. Tu ai să ai o casă, pentru care are să te invidieze orice prințesă. Casa are să fie din marmură albă și o să aibă cupole de aur... Ai să fi cea mai bogată femeie din toată țara... M-am gîndit bine la toate. În fiecare noapte mă gîndeam, acolo în casa aceea de nebuni, și-mi ziceam că trebuie să-ți asigur viitorul. De aceea am evadat. Acesta e singurul motiv. Toată viața am muncit numai pentru tine.

— Mama zice...

— Ah ! Bătrînul scuipă aproape această vorbă. O femeie fără cap. Cu suflet de menajeră... S-a îngrijit de tine ?... Da ? Cu atît mai bine pentru ea... Nu i-aș fi iertat-o niciodată, dacă te-ar fi neglijat. Dar Daver ?... A avut respect față de tine ? Ți-a dat bani, cît ai vrut ?

— Da, tată...

— Daver este un servitor bun. Am să-l îmbogățesc... Este o lepădătură, dar supus... I-am poruncit să-ți fie cîine păzitor... sînt mulțumit de el... Mai

ai puțintică răbdare... Ai să vezi cum o să se realizeze toate visurile mele.

Vocea nebunului era schimbată, încît puteai crede că vorbește un alt om ; atît era de blîndă. Dar apoi își reveni iar.

— Colonelul vine la noapte. E un om demn de încredere... și Gregory... Am să-i răsplătesc ca pe miniștrii... Încă puțină răbdare, fata mea. Am să mîntui toate afacerile astea neplăcute. Și pe Reeder.. Mîine plecăm...

Sunetul vocilor se îndepărtă din ce în ce. Brill se întoarse spre Margaret și surîse.

— Poți să-l învingi pe acest om ? întrebă el plin de admirație. Nebun... de dă în gropi... Dar are creierul cel mai șiret din toată Londra. Și Reeder o spune. Pe Dumnezeul meu ! Aș da leafa pe zece ani și toate șansele de avansare, dacă aș avea acum un revolver.

— Ce să facem acum?

— Rămînem aici, pînă ce vine fluxul, apoi trebuie să ne încercăm norocul în peșteră. Am fi distruși dacă am vrea să rămînem aici.

— Nu există un drum peste stînci ?

— Unul ? Zece dacă vrei, dar trebuie numai să-l găsim. Stînca aceasta este găurită ca un fagure de albine. Într-o bună zi se prăbușește ca spuma într-un pahar cu bere. Am auzit cum Daver o spunea nebunului, care și el era de această părere. Nebun ? Aș dori să am și eu un creier ca al lui Așadar, vrea să-l distrugă pe Reeder ?... Cimitirele sînt pline cu cadavrele celor care au vrut să-l suprime pe Reeder...

CAPITOLUL XVII

Dură o eternitate pînă ce apa urcă pe plajă. Mai tot timpul Margaret rămase singură în ascunzişul ei, căci Brill se ducea din cînd în cînd să exploreze împrejurimile. Ar fi mers cu plăcere cu el, dar Brill îi explică greutăţile ce ar avea de întîmpinat.

— Trebuie să aştepţi pînă ce apa e mare. Atunci o să fie întuneric, dar veţi vedea drumul, căci apa o să reflecteze lumina.

— E cineva în peşteră ?

— Doi indivizi lucrează la o barcă. Deocamdată stă încă pe uscat. Dar cînd va veni apa, are să plutească uşor.

Cînd Brill îi făcu semn să vină la el, ajunsese deja sus.

— Mergeţi de-a lungul stîncii şi ţineţi-vă de mîneca hainei mele.

Margaret îl urmă ascultătoare. Trecură o cotitură la stînga şi mergeau acum în peşteră pe o cărare netedă. Brill îi spusese de mai înainte că nu trebuie să vorbească decît în şoaptă, căci ecoul din peşteră era foarte puternic.

Drumul îi ducea mereu la stînga şi Margaret avea impresia că merg pe un coridor în stîncă. Abia mai tîrziu văzu ce mărime avea peştera aceea scobită de apă. După un timp oarecare Brill întinse mîna şi îi făcu semn s-o ia la dreapta. Brill îi explicase încă pe cînd erau la plajă cum va decurge drumul. Drumul îi ducea acum în sus. Încetul cu încetul Margaret începu să deosebească drumul, deşi întunericul era puternic şi nu putea vedea decît la cîţiva

pași. Brill iar o apucă de braț, o trase într-o nișă adîncă și îi făcu semn să se așeze.

Trecu mai mult de un ceas pînă ce se arătă la intrarea în peșteră o fîșie de apă și apoi, ca prin miracol, toată peștera fu luminată de o lumină verde. De acolo, de unde se afla, Margaret nu putea vedea înălțimea peșterii. Partea cealaltă a peșterii se afla cam la vreo cincizeci de yarzi depărtare. Acolo se părea că peretele de stîncă merge într-o linie dreaptă de la acoperiș pînă la pardoseala de nisip unde se afla barca cu motor. Margaret zări o figură omenească mergînd pe coperta oblică și dispărînd într-o deschizătură. Cu cît apa urca cu atît peștera se lumina mai mult. Brill făcu mîinile pîlnie și-i murmură la ureche:

— Să rămînem aici sau să încercăm să ne găsim un drum ?

— Să încercăm.

O porniră din nou la drum. Nu mai era nevoie ca Margaret să-l țină de mînecă. Drumul pe care mergeau acum era fără îndoială făcut de oameni. La fiecare zece yarzi zăcea o bucată de piatră ca un fel de treaptă. Urcară din ce în ce mai sus și aveau acum avantajul că nu puteau fi văzuți de oamenii de pe bordul bărcii, căci la dreapta lor se ridica o stîncă.

Dar o sută de yarzi mai departe stînca aceasta se unea cu peretele peșterii și o înaintare nu mai era posibilă. Coridorul zăcea în întuneric. Brill cercetase deja locul, căci o apucă pe fată de braț și o duse încet de-a lungul peretelui. Drumul era aici mai greoi și mersul pe pietriș un chin. Margaret era aproape extenuată, cînd zăriră o fîșie de lu-

mină verde. Galeria aceasta curioasă părea că duce înapoi la capătul depărtat al peșterii. Brill îi făcu însă semn să se oprească și-i șopti :

— Șezi, te rog. Acum putem să ne punem ghetele.

Ciorapii, pe care Margaret și-i legase de centură erau umezi și ghetele asemenea. Totuși fu bucuroasă că are ghete în picioare. În timp ce se ostenea să și le pună, Brill ieși afară din galerie și cercetă locul.

Apa, care acoperea acum pardoseala, se afla cam la vreo cincizeci de picioare sub el. Cîțiva pași mai departe era o stîncă lată care forma un fel de platformă pentru o serie de trepte care duceau de la tavan spre apă. Treptele erau săpate în stîncă și erau largi abia de 2 picioare.

Brill știa că încercarea de a ajunge sus, însemna o încordare extraordinară a nervilor fetei și afară de aceasta nici nu era convins, că încercarea ar avea vreun folos. Brill mai știa că treptele duceau spre una din multele ieșiri al peșterii, căci văzuse oameni urcînd și coborînd aceste trepte și dispărînd în întuneric. Era posibil ca treptele să se lărgească în apropierea tavanului, totuși era o problemă grea pentru o fată flămîndă și istovită și care era aproape să se prăbușească de oboseală. Nici măcar el singur nu era sigur dacă nu va căpăta amețeală, cînd va încerca să se cațere în sus. — În dosul treptelor ducea un drum larg pînă la marginea stîncii și Brill intenționa să ducă pe Margaret pe drumul acesta. Cei doi bărbați, care lucrau acolo departe la dreapta, la repararea bărcii, erau cufundați în lucrul lor. Brill se întoarse spre fată, îi explică planul și

o conduse pînă la trepte. La vederea scării o apucă un cutremur.

— Imposibil să mă cațăr sus, murmură fata tremurînd.

— Mi se pare că acolo sus se află o galerie largă, care merge pe toată lungimea peșterii și de acolo am căzut și eu jos. La flux apa ajunge pînă la stînca dinapoi — acolo m-am găsit eu cînd mi-am venit în simțire.

— Nu mai este alt drum ?

— Dacă aș ști ! N-am putut căuta decît foarte scurt timp, mi se pare însă că acolo la colțul celălalt e un fel de tunel. — Acum nu e nimeni pe aici prin apropiere, iar indivizii de la barcă sînt prea departe, ca să ne poată vedea.

Mai așteptară cîteva mniute și ascultară ; apoi plecară luînd-o pe lîngă trepte, pe cărarea de piatră, care se lărgea din ce în ce mai mult.

Margaret Belman n-a uitat niciodată drumul acesta sinistru... la stînga stînci, la dreapta prăpastie... Acum ajunseră la capătul gangului acesta din stîncă și aveau alegerea între patru deschizături în peretele de piatră. Una din ele se afla în fața lor, a doua, la care puteau ajunge de asemenea, era cam la vreo patruzeci de picioare mai departe la dreapta, pe cînd celelalte două nu puteau fi ajunse. Brill o lăsă pe Margaret să-l aștepte și dibui în deschizătura cea mai apropiată. Reveni abia după o jumătate de oră. Făcuse inutil drumul.

— Toată stînca e găurită. A trebuit să renunț. E imposibil să mergem mai departe fără lumină.

A doua deschizătură promitea mai mult. Podeaua era netedă și avea avantajul că mergea într-o direc-

ție paralelă cu intrarea în peșteră și că era luminată pe o întindere destul de lungă. Margaret se luă după Brill.

— Merită să încercăm, spuse acesta.

Abia făcură cîțiva pași, că Brill descoperi ceva, ce nu văzuse la prima cercetare. La distanțe egale se aflau nișe în perete. El le observase, ce-i drept, însă apariția lor extrem de regulată, nu-l surprinsese. Cele mai multe erau închise cu pietre, dar la urmă descoperi una, care nu era apărată în felul acesta. Nișa era o încăpere pătrată, ca o celulă și era atît de regulată în dimensiunile ei, încît trebuia neapărat să fi fost făcută de mîini omenești. Se înapoie la fată și-i comunică cele văzute, precum și intenția sa de a cerceta nișa alăturată, care era închisă.

— Zidurile acestea n-au fost făcute degeaba, spuse el și în vocea lui se auzea un sunet de iritație conținută.

Cu cît înaintau mai departe, cu atît mai rară se făcea lumina. Erau nevoiți să-și pipăie drumul de-a lungul pereților, pînă ce ajunseră la nișa cealaltă. La intrare erau aranjate bucăți de stîncă și munca ce trebui s-o depună ca să îndepărteze pietrele de sus a fost anevoioasă. Margaret nici nu avea ce să-i ajute. Se așezase cu spatele la perete și dormita. Foame nu avea, însă setea o chinuia îngrozitor. Cînd Brill o scutură de umeri, se deșteptă cu capul greoi.

— Am fost înăuntru... vocea-i tremura. Ține mîinile pîlnie.

Margaret ascultă mai mult mecanic, simţi ceva umed curgînd în mîini şi bău. Mirosul puternic al vinului o îmbătă aproape.

— Şampanie, murmură Brill. Nu bea prea mult că ţi se urcă la cap.

Margaret sorbi din nou. Niciodată pînă atunci nu-i plăcuse atîta vinul.

— Acolo e un magazin întreg. Lăzi cu alimente — o presupun cel puţin — şi sute de sticle cu vin. Ţine mîinile.

Îi mai turnă vin în mîinile făcute pîlnie.

— Aşteaptă-mă aici.

Margaret era acum complet trează. Se uită în direcţia în care dispăruse Brill. Trecură zece minute, un sfert de ceas, apoi spre bucuria ei, apăru deodată o lumină liniştită aşa că putu vedea contururile deschizăturii prin care trecuse Brill. Auzi cum o ladă fu deschisă şi văzu apoi pe detectiv apărînd.

— Pesmeţi. Din fericire lada avea o inscripţie.

— De unde venea lumina ?

— O lampă de buzunar, pe care am răsturnat-o cînd am căutat. Nişa e plină cu alimente. Iată ceva de băut pentru d-ta.

Îi întinse o cutie de tablă îngustă şi-i duse degetul pînă la găuricea pe care o făcuse în capac.

— Lapte condensat. Marfă germană. Foarte bun.

Margaret bău, bău... pînă ce cutia fu goală.

— Pare să fie un fel de provizie pentru un vapor, spuse Brill. Lampa este însă o fericire. Vreau să mă duc să caut dacă nu găsesc ceva baterii de rezervă. Lampa asta nu mai are mult curent.

Brill rămase de data aceasta mai multă vreme, aşa că Margaret începu să aibă grijă. Deodată văzu o

lumină mai puternică ca pînă acum. Brill sări de pe zidul ascuțit și-i întinse ceva greu.

— O lampă nouă. Baterii sînt destule acolo. Și lovind cu ceva în peretele de piatră adăugă :

— Un deschizător de lăzi și în același timp o armă foarte bună. Aș dori să știu în care nișă sînt ascunse armele.

Cercetarea mai departe a gangului se putea face mai comod. Lămpile le serviră foarte mult. Brill mergea înainte luminînd drumul. Îi arătă ce netezi erau pereții și-i spuse că asta e acțiunea apei.

Galeria pe care mergeau se învîrtea la dreapta și la stînga, ba sus ba jos, ba o întorsătură, ba o curbă, dar se părea că nu duce nicăieri.

Brill, care mergea înainte cu lampa aprinsă, se opri deodată în loc și îndreptă razele lămpii pe pămînt. Se apleca apoi și ridică ceva de pe jos.

— Cum naiba a venit asta aici ?

Ținea în mînă o monedă de argint în valoare de doi șilingi.

— Sigur că a fost cineva aici... începu el, dar Margaret îl întrerupse cu un țipăt :

— A fost d-l Reeder, și-i explică cum sus la fîntînă d-l Reeder aruncase o piesă de doi șilingi, ca să măsoare adîncimea. Brill îndreptă lumina lămpii sale în sus. Nu văzu decît stîncă solidă. Dar luminînd mai departe văzu o gaură mare, rotundă.

— Aici e fîntîna, care n-a fost niciodată fîntînă, spuse el.

Luminînd din nou în sus rămase cu gura căscată văzînd treptele de fier bătute în stîncă din distanță în distanță.

— O scară. Ai știut asta ?

Întinse mîna, să vadă dacă poate ajunge la prima treaptă, dar aceasta era mai sus cu vreo douăzeci de centimetri.

Brill se duse atunci să adune bucăți de piatră, pe care punîndu-le una peste alta, să poată ajunge la treapta cea mai de jos. Negăsind nimic potrivit, își aminti de deschizătorul de lăzi, care avea un cîrlig la capăt. Îl întinse cît putu și sări în sus. Prima dată nu reuși. A doua oară cîrligul se prinse, dar mînerul îi alunecă din mînă. Atunci Brill își frecă mîinile de pămînt, sări în sus, apucă mînerul deschizătorului de lăzi și se trase în sus, întrebuințînd toată forța, pînă ce ajunse cu picioarele pe prima treaptă. Apoi se adresă d-șoarei Belman întrebînd-o dacă crede că ar putea să se cațere sus, cu ajutorul lui.

— Nu cred. Urcă-te d-ta singur. Te aștept aici.

— Atunci dați-vă la o parte de la deschizătură. N-am să cad, dar se poate să se disloce ceva pietre.

Margaret văzu curînd că Brill avea dreptate. Cu cît se suia mai sus, cu atît cădeau mai multe pietre, nisip și pămînt. Din cînd în cînd se oprea, ca să se odihnească. O dată îi strigă ceva, dar nu înțelese ce. Probabil că-i spusese să se dea mai la o parte, căci imediat după aceea un pietroi mare trecu pe lîngă ea.

Margaret aruncă din cînd în cînd cîte o privire în sus și văzu lumina lămpii lui devenind din ce în ce mai mică. Acum că era singură, începu să devină nervoasă și-și aprinse lampa ca să se liniștească. Abia atinsese contactul, că auzi un zgo-

mot care o făcu să-i înghețe sîngele în vine. Zgomot de pași! Cineva venea pe coridor spre ea.

Stinse lumina și ascultă. — O voce de bărbat Vocea bătrînului. Vocea lui și a nimănui altul! Vorbea cu el însuși. Murmura și bîlbîia. Sunetul se apropia din ce în ce. Și apoi, departe, văzu o licărire de lumină, căci acolo gangul făcea o cotitură. De văzut nu l-ar fi putut vedea, decît cînd ar fi fost aproape de tot de ea.

Margaret își scoase la iuțeală pantofii și o luă la goană pe întuneric — clătinîndu-se, alunecînd... După cîtva timp își stăpînise frica, se opri locului și ascultă. Nu mai vedea lumina, nu mai auzea nici un sunet, nici un semn de altă viețuitoare. Mai ascultă cîteva clipe și apoi luîndu-și inima în dinți, se înapoie spre locul de unde plecase. Nu îndrăznea să facă lumină și căută pe dibuite deschizătura fîntînii de unde plecase. Din cauza întunericului însă nu nimeri, ci trecu mai înainte.

Dar unde să se fi dus oare Flack? Poteci lăturalnice nu existau. Margaret stătea în fața unei nișe și se sprijinea, cînd simți că peretele de care se ținea se mișcă. Abia avu timp să se dea la o parte, cînd văzu în fața ei o rază de lumină, și umbra unei uși.

„...la noapte, fetița mea, la noapte... Mă duc acum să vorbesc cu Daver... Daver îmi face griji... ești sigură că nu s-a întîmplat nimic, care m-ar face să fiu bănuitor?

— Nimic, tăticule, ce să se fi întîmplat?

Era vocea d-șoarei Olga Crewe! — Ceea ce mai spuse d-șoara Olga, nu putu fi înțeles de Margaret,

și apoi se auzi rîsul strident al bătrînului.

— Reeder ?... E în Londra, dar vine la noapte înapoi...

Și iar o întrebare a Olgăi, pe care Margaret n-o înțelese.

— Nu s-a găsit cadavrul. Nici nu voiam să-i fac ceva fetei, dar mi-ar fi fost de folos, cu ea puteam să-l am în gheare pe Reeder. Pregătisem totul...

Iar o întrebare nelămurită. Și iar răspunsul bătrînului.

— Cred că da! Fluxul era puternic atunci. În tot cazul am văzut-o prăbușindu-se.

Margaret știa că ambii vorbeau despre ea. Dar faptul acesta o interesa mai puțin, decît posibilitatea de a fi descoperită. Se întoarse și căută pas cu pas, plină de teamă și de speranță, o nișă, în care s-ar putea ascunde. Cîteva clipe mai tîrziu, norocul îi surîse.

— Bine, bine. Am să las ușa deschisă. Aici e destul aer curat. Seara sînt înapoi.

Margaret nu îndrăznea să se uite afară din ascunzișul ei. Abia după ce sunetul pașilor bătrînului nu se mai auzi, îndrăzni să se uite după colț. Ușa era deschisă și Margaret observă cum Olga se apropie de ușă. Auzi apoi un oftat adînc și văzu cum umbra fetei dispărea. Margaret se apropie tiptil de ușă.

Aceasta era făcută din stejar, iar suprafața ei era atît de rafinat căptușită cu pietre, că nu se putea deosebi de stînca prin care trecuse Brill.

Curiozitatea domnește și la persoane prevăzătoare și Margaret — cu tot pericolul în care se afla — era curioasă să vadă interiorul camerei, care forma

locaşul familiei Flack. Camera era mare şi sumar mobilată.

Margaret aşteptase să vadă pe jos covoare scumpe, mobile elegante, perdele de mătase şi alte lucruri de preţ. În schimb însă nu zări decît o masă simplă, două scaune de trestie, un covoraş uzat şi un pat de campanie. Olga şedea lîngă masă şi se uita într-un ziar. Stătea cu spatele la uşă, aşa că Margaret putea observa totul în linişte.

În apropierea mesei se aflau două sau trei geamantane gata pregătite. Pe pat zăcea o blană. Singurul semn de lux în încăperea aceea... În persoana a doua care se mai afla acolo, Margaret recunoscu pe... d-na Burton.

Făcînd un pas înainte, ca să vadă mai bine, alunecă pe o piatră şi se izbi de uşă. La zgomotul produs, Olga întrebă : „Cine e acolo ?"

Margaret rămase înlemnită, incapabilă să facă vreo mişcare. Auzind apoi pe Olga că se apropie, se întoarse şi o şterse la fugă prin coridor. Auzi vocea Olgăi, dar fugi ca o zănatecă. Gangul se lumină şi abia acum văzu că a luat pe un drum greşit, poate chiar că merge în direcţia peşterii şi poate chiar nebunului în braţe...

Auzi în spatele ei paşi repezi şi alergă mai departe. Acum se afla în peşteră. Nu se vedea nimeni. Margaret o luă prin cotiturile drumului pînă ce ajunse la scara de piatră. Cineva de pe barcă o zărise. Margaret stătea pironită pe loc de frică, cînd văzu pe John Flack apărînd. Acesta venea spre ea prin coridorul pe care îl întrebuinţase şi ea cu Brill ca să ajungă în interiorul peşterii. Flack o privi o clipă surprins şi apoi se repezi la ea cu un ţi-

păt strident...

Margaret nu mai ezită nici o secundă. Se repezi sus pe scara aceea îngrozitoare, cu moartea la dreapta ei, dar cu știința une soarte și mai îngrozitoare în spatele ei. Sui din ce în ce mai sus pe scara fără balustradă... nu îndrăznea să se uite înapoi... nu îndrăznea să se gîndească... ținea privirea ațintită sus, sus..., acolo unde scara aceasta trebuia să se termine cîndva... Nu s-ar fi uitat înapoi pentru nimic în lume... Sufla din greu, inima-i bătea cu putere... O secundă se opri ca să răsufle... Flack era bătrîn, dar era nebun... ființă de o energie și rezistență extraordinară... Frica nebună ce o cuprinsese se mai domoli. Acum era sus și tocmai cînd credea că nu se va mai putea sui ajunse la capătul scării. Acolo era un loc mare, sprijinit de piloni zidiți. Asemenea piloni existau în multe părți... Își amintea că văzuse odată în Spania într-o catedrală, asemenea piloni... Pierduse însă orice sens de orientare... Deodată ajunse la un perete, alergă de-a lungul lui pînă ce ajunse la o deschizătură îngustă, la care duceau cinci trepte. Se opri o clipă ca să-și aprindă lampa. În fața ei se afla o ușă de oțel cu un mîner de fier. Ușa era pe jumătate deschisă...

Margaret o deschise mai departe, trecu prin ea, o trase după sine... ușa se închise. Pe partea dinăuntru a ușii se afla un fel de cîrlig de oțel... cînd închise ușa, o ladă căzu cu zgomot la pămînt. În fața ei se mai afla o altă ușă, care nu se mișca însă. Margaret se afla acum într-o încăpere albă, în forma unei lăzi mari ; trei picioare lat și cam tot atît de adînc. Nu avu timp să continue cu observațiile sale. Cineva umbla la cîrligul ușii prin care intrase

ea. În disperarea ei se apucă de cîrligul de fier din perete și-l simți cum se dă la o parte. Nu știa că funcționa și servea ca zăvor. Iar auzi cum cineva umblă la mîner, auzi o cheie băgată în broască, dar ușa rămase închisă... Margaret Belman se prăbuși leșinată la pămînt...

CAPITOLUL XVIII

I. G. Beeder coborî în hol. Cine-l vedea, știa că nu numai drama al cărei martor fusese, îi îngălbenise și-i subțiase obrazul...

Îl găsi pe Gray în biroul lui Daver așteptînd legătura telefonică cu Londra. Telefonul sună chiar în momentul în care Reeder intră în cameră. Reeder explică în cîteva cuvinte moartea lui Daver și continuă :

— Am nevoie de toți polițiștii localnici, cu toate că mi-ar fi mai plăcut dacă aș avea armata la dispoziție. La cinci mile de aici se află o garnizoană. Fiecare peșteră, fiecare fiord trebuie cercetat. Încă ceva, ar fi foarte bine dacă am căpăta un torpilor, sau ceva similar, care să păzească marea în fața orașului Siltbury. Sînt mai mult ca sigur, că Flack posedă o barcă cu motor, — există pe aici un canal destul de adînc pe unde poate trece. Și probabil că mai există o peșteră care merge sub fiord... D-șoară Belman?... Nu știu. Tocmai vreau să aflu...

Simpson îi comunică, cum că transportul de aur a fost văzut în Sevenoaks Pentru d-l Reeder era ceva groaznic să se silească acum să-și concentreze gîndurile asupra acestui lucru...

— Armata ar fi cel mai bun lucru. În apropierea carierelor de piatră, trebuie postat un pluton puternic. Mai există apoi o peșteră în care Davei obișnuia să-și gareze mașina. Am ideea că azi n-ai să vezi încă banii... Numai acest lucru, adăugă Reeder malițios, va face ca autoritățile să întrebuințeze armata...

După ce ambulanța îndepărtase cadavrul lui Daver, Reeder se duse din nou în camera mortului cu mai mulți zidari, pe care-i adusese din Siltbury. Desfăcu capacul canapelei și arătînd spre podeaua de piatră zise :

— Placa aceasta de piatră se învîrtește în jurul unui cui, presupun însă că e menținută cu o bară de fier dedesubt. Scoateți placa afară.

După o muncă de un sfert de ceas placa fu scoasă afară și Reeder găsi ce așteptase : o serie de trepte înguste, care duceau într-o celulă pătrată din piatră, rămasă ca acum șase sute de ani; o încăpere goală, plină de praf, care-și dezvăluia acum secretul... O ușă îngustă ducea printr-un gang, prin care un om corpolent abia putea să treacă, în dosul placajului biroului lui Daver. Cine stătea ascuns acolo putea auzi orice vorbă, care se vorbea în camera lui Daver. Acum înțelegea Reeder rugămintea arzătoare a nenorocitului de Daver ca să vorbească mai încet. Acolo, în dosul placajului, auzise nebunul de înjosirea fiicei sale, și în momentul acela Daver era condamnat la moarte.

Dar cum dispăruse Flack? Şi pentru aceasta găsise acum Reeder explicaţia. Larmes Keep trebuie că era înainte vreme un fel de curiozitate, care se arăta vizitatorilor. Pe perete se găsea un fel de placat prin care se explica vizitatorilor că aceasta era camera de supliciu a contelui de Larme. Se mai amintea că imediat dedesubt se aflau celulele, la care se putea ajunge printr-un chepeng de piatră. Detectivii deschiseră chepengul şi Reeder putu vedea pentru prima dată bolta celulelor din Larmes Keep.

Percheziţionarea restului nu aduse nimic nou la iveală. Se găsiră trei drumuri prin care criminalul ar fi putut să dispară, care toate trei duceau înapoi spre casă. Între bucătărie şi hol se afla o ieşire.

— Mai există un drum pe care nu l-am găsit încă, spuse Reeder.

Nervii săi erau extrem de încordaţi. Umbla din cameră în cameră, desfăcea dulapuri, răsturna conţinutul lăzilor şi al geamantanelor. Ceva tot găsi el : actul de căsătorie al Olgăi Crewe.

La şapte sosi primul transport de trupe. Poliţia locală comunicase deja că nu s-a găsit nici o urmă a Margaretei Belman. Poliţia spuse că d-şoara Belman părăsise Larmes Keep tocmai la începutul refluxului şi că trebuie să fi ajuns cu bine la plajă, dacă... n-a rămas pe un vîrf de stîncă invizibil. Totuşi mai exista încă o mică speranţă că Margaret trăieşte. Speranţă mică de tot. Nici Reeder nu spera prea mult.

Din Siltbury venise o bucătăreasă. Reeder se mulţumi însă numai cu o ceaşcă cu cafea, — simţea că orice îmbucătură îi va rămîne în gît.

Reeder, după ce aranjase un pluton de soldaţi ca pază în cariere, şedea în hol şi se gîndea la cele întîmplate. Deodată îl văzu pe Gray intrînd ca un nebun în hol şi strigînd : Brill !

Reeder sări dintr-o dată în picioare.

— Unde e ? Unde ?

Gray nu avu nevoie să răspundă. Căci susţinut de un detectiv, un individ extrem de murdar, cu părul vîlvoi, se tîrî în cameră.

— De unde vii ?

Brill, care abia putea să gîngăvească, arătă înspre podea.

— Din puţ... d-şoara Belman e încă acolo...

După ce bău o duşcă bună de rachiu, îşi reveni, ca să poată da un raport mai inteligent. Reeder aleargă spre puţ şi cercetă macaraua puţului.

— Asta nu poate susţine nici măcar greutatea unei femei ! spuse el.

Unul din detectivi îşi aminti că văzuse în bucătărie două centuri de siguranţă cum le au curăţitorii de ferestre. Alergă să le aducă în timp ce Reeder îşi scoase haina şi vesta.

— La jumătatea drumului în jos se află un spaţiu gol de cel puţin două picioare, îl preveni Brill. Stînca s-a prăbuşit acolo şi era cît p-aci să cad jos.

Reeder îşi atîrnă o lampă de gît şi se uită în jos.

— Curios că n-am văzut treptele atunci cînd am cercetat puţul, se miră el, dar îşi aminti că nu deschisese decît jumătate din capac.

Şi Gray îşi pusese o centură şi se lăsă, ca cel mai uşor, primul în jos. Între timp sosise încă o jumătate de companie de soldaţi, care din fericire era trupă de geniu. O parte din soldaţi alergară să caute funii, alţii se pregătiră să facă un ascensor.

Reeder şi Gray coborau fără să scoată o vorbă. Lămpile ce le aveau cu ei, nu le serveau la nimic, căci în raza luminii lor nu puteau vedea nici măcar treapta următoare. Gray ajunsese la spaţiul gol şi în timp ce căuta să treacă pe lîngă el, Reeder trebui să aştepte. Cu chiu cu vai trecură peste greutăţile coborîtului fără alte neplăceri decît cîteva pietre, care îi căzură lui Reeder pe cap.

Se părea că nu vor mai ajunge jos şi Reeder, ca mai în vîrstă, simţea deja oboseala, cînd îl auzi pe Gray murmurînd : cred că am ajuns jos. Reeder sări după el.

— Margaret, murmură Reeder acum. Nici un răspuns. Lumină într-o parte, apoi în alta — nimic. Nici urmă de Margaret.

— D-ta mergi pe aici, eu merg pe dincolo. Lumină cu lampa sa de buzunar podeaua şi o luă pe coridorul întortocheat. Auzind însă zgomot asupra cauzei căruia nu-şi dădea seama, stinse lampa şi se apropie tiptil. Ajunse astfel la o cotitură şi zări în depărtare o fîşie de lumină. Se aşeză, se uită în lungul coridorului şi zări acum o umbră de om. Cu revolverul în mînă, Reeder se tîrî din ce în ce mai aproape de acea figură omenească, cînd auzi pe neaşteptate vorbe :

— Unde s-a dus tata, Olga ?

D-na Burton ! Reeder rînji...

Răspunsul nu-l putu înţelege.

— Au găsit fata?

Reeder întinse gîtul și ascultă cu respirația reținută.

— Nu, auzi el deslușit.

Olga părea că mai spune ceva. după care d-na Burton începu iar să se tînguiască în felul ei obișnuit :

— Ce rost mai are să stăm aici ? Totdeauna m-ați tratat așa... Nimeni n-ar crede că sînt mama ta... mirare că n-am murit încă de necaz... Și nu m-ar mira dacă m-ar ucide și pe mine într-o bună zi...

Fata exprimă din ascunzișul ei o părere nerăbdătoare.

— Dacă tu te-ai plictisit, ce să mai spun eu ? sîsîi d-na Burton. Unde e Daver ?... Curios că tata n-a pomenit nimic despre el... Crezi că Daver are neplăceri ?

— La naiba cu Daver ! exclamă Olga.

Vocea fetei se putea înțelege ușor acum. Pasiunea și oboseala cu care se exprima, ar fi dezvoltat altă dată compătimirea lui Reeder, acum însă toate gîndurile lui erau îndreptate în direcția d-șoarei Belman.

În tot cazul Olga încă nu știa că devenise văduvă, ceea ce-i procură lui Reeder o oarecare mulțumire...

— Unde e acum? Tata, vreau să zic...

Pauză... Reeder nu înțelese răspunsul.

— Pe barcă ? Nu ajunge niciodată la țărmul celălalt. Nu pot suferi vapoarele, și mai ales o barcă atît de mică... De ce nu ne-a lăsat să plecăm după ce a evadat ? Am rugat și stăruit... azi am fi putut să fim în Veneția sau în altă parte și să trăim splendid...

Fata o întrerupse însă nerăbdătoare și deodată se păru că d-na Burton a dispărut în stîncă.

Nu se auzise nici un fel de zgomot al unei uși care se închide. Reeder bănui însă ce s-a întîmplat și se tîrî prevăzător mai departe pînă ce zări de partea cealaltă a peretelui o rază de lumină. Se opri la ușă și ascultă. Vocile erau acum destul de lămurite, cu atît mai lămurite, cu cît d-na Burton era aceea care vorbea.

— Crezi că tata a observat ceva ? Relativ la Daver, vreau să spun... Poți doar să-i ascunzi? Pe mine m-ar ucide dacă ar ști... Are planuri atît de mari cu tine... principesă sau ducesă... Dacă n-ar fi fost nebun, ar fi isprăvit de mult cu toate, i-am spus-o de multe ori, dar cînd a ascultat el de mine ?

— A ascultat vreodată cineva de vorbele tale, mamă ? întrebă fata obosită. L-am rugat pe bătrîn să te lase să pleci. Știam că tu nu servești la nimic în momentul hotărîtor.

Reeder auzi pe cineva plîngînd și știa că d-na Burton plînge ușor.

— El nu rămîne aici decît ca să-l prindă pe Reeder... plîngea d-na Burton. Ce nebunie ! Pe bătrînul acela idiot, pe care puteam și eu să-l răpun dacă aș fi fost atît de mîrșavă.

Din depărtare se auzi un pas iute apropiindu-se.

— Tata, spuse d-na Burton. Reeder încărcă revolverul cu un glonte proaspăt. Mai bine să riște un glonte, decît să se întîmple ceva.

Pașii se opriră brusc undeva și deodată se auzi o voce puternică de la capătul gangului. O întrebare fu pusă. Flack se înapoie ; zgomotul pașilor săi se auzi din ce în ce mai slab. Reeder ajunse la

convingerea că n-avea noroc în ziua aceea...

Reeder zăcea întins la pămînt și-l putea vedea foarte bine pe Flack. O apăsare pe trăgaci și problema vieții acestui răufăcător era definitiv rezolvată. Ideea îi plăcu lui Reeder și degetul său se strînse în jurul trăgaciului, însă sentimentele sale îl împiedicară să omoare cu sînge rece...

Și acum venea cineva de partea cealaltă. Gray. Reeder trebuia să-i iasă înainte să-l prevină. Se sculă încet și alergă înapoi — dar degeaba. Se întîmplă ceea ce-i era teamă. Gray, care îl văzuse, îi strigă de departe :

— De partea cealaltă nu e nimic, d-le Reeder... Reeder...

— Taci din gură, idiotule..., dar răul se făcuse deja.

Reeder se întoarse, se aplecă și se uită de-a lungul coridorului. Flack stătea la intrare și asculta. Dar încă cineva mai auzise vorba lui Gray. Cu un țipăt de frică, d-na Burton însoțită de Olga se repezise în coridor, — acum Reeder nu mai putea întrebuința revolverul, căci femeile îl acopereau pe acela care îi jurase moartea și a cărui pieire și-o jurase și el.

Cînd ajunse Reeder în fine la capătul gangului, care ducea spre peșteră, atît Flack cît și femeile dispăruseră.

Dar Reeder avea ochi excelenți. El zărise imediat barca și zărise și pe cei trei fugari. Aceștia ajunseseră pînă jos, la ultima treaptă a scării și alergau spre platforma care servea drept loc de acostare a bărcii.

Deasupra capului său Reeder auzi o izbitură în peretele de piatră, care dezlănțui o ploaie de pietricele și praf și ecoul unei explozii.

— Trag cu arma de pe barcă, spuse liniștit Reeder. Ai face mai bine, dacă te-ai întinde pe jos, Gray, căci mi-ar părea foarte rău, dacă un om, căruia îi place să facă zgomot ar fi silit să tacă...

— Îmi pare rău, d-le Reeder, dar n-am știut...

— Exact...

Pac! Pac! Alte două gloanțe în apropierea lor.

Reeder se întreba dacă și Margaret e pe barcă. Dar își aduse aminte de vorbele d-nei Burton și cînd de pe barcă se mai trase o dată, întinse și el mîna și trase două focuri. Deși nu putea vedea ce fel de rezultat au avut gloanțele sale, era totuși mulțumit să știe că a nimerit barca.

Barca o porni de la țărm. Acum se auzea și zgomotul motorului. Dar de la capătul peșterii se văzu o rază puternică de lumină, care lumină totul.

Torpilorul!

— Slavă Domnului! oftă Reeder din adîncul inimii.

Și pe bordul bărcii se zărise torpilorul. Pe bord se auzi o explozie mai puternică decît pînă acum. Zgomotul exploziei fu atît de amețitor în încăperea aceea închisă, încît Reeder rămase cîteva clipe fără simțire, pînă ce Gray îl trase afară de sub dărîmături.

— Fac uz de tun... spuse Gray.

Reeder nu-i răspunse. Privirile sale erau ațintite asupra apei în mijlocul peșterii, și acolo se petrecea ceva de neînțeles. Apa fu azvîrlită în sus. Reeder înțelese ce se petrece. Bucăți mari de stîncă cădeau acum în apă, ca urmare a exploziei. Reeder văzu cum barca se înclină de o parte, cum se întoarce din nou și o ia spre intrare. Abia zece yarzi o mai

despărţeau de intrare, cînd o nouă explozie mai groaznică, mai puternică, mai zdrobitoare, ca toate celelalte, făcu ca intrarea în peşteră să dispară...

CAPITOLUL XIX

În momentul următor, aerul era plin cu un praf otrăvitor. Şi noi bucăţi de stîncă se prăbuşeau cu zgomot infernal.

— Intrarea în peşteră e astupată. Şi nu s-a isprăvit încă, strigă Reeder lui Gray.

Primul său gînd a fost să se salveze prin gang. Însă undeva, în haosul acela teribil se găseau două femei... Reeder aprinse lampa şi se tîrî înapoi la locul de unde văzuse catastrofa. Aerul era însă atît de îmbîcsit, că nu putea vedea decît la cîţiva paşi.

Se tîrî cu băgare de seamă pînă la platformă şi încercă să deosebească ceva în întuneric. Însă de jur împrejur nu se auzea decît zgomotul de crăpături, ca şi cînd pămîntul s-ar fi cutremurat... Din tavan cădeau într-una în apă bucăţi mari şi mici de stîncă.

— Pentru Dumnezeu, d-le Reeder, nu rămîneţi acolo, vă nenorociţi.

Reeder însă îşi continuă drumul, care îl ducea la locul unde fusese ancorată barca. Lampa o ţinea aproape de picioarele sale, ca să vadă. Aerul plin de praf îi îngreuna respiraţia. Ochii îl dureau groaznic... Dar, curajos, îşi urma drumul şi deodată zări o figură omenească venind spre el... Olga Crewe !

— Unde e mama d-tale ?

— Barca... s-a lovit în stîncă... moartă...

— Mama d-tale ?

— Da.

Olga se clătină. Era istovită... Dădu din cap și murmură cîteva vorbe.

Reeder o apucă de braț și o tîrî pe scară în sus. Acolo îl găsi pe Gray care îl aștepta. Reeder o luă pe Olga în brațe ca și cînd ar fi fost un copil mic și o duse împleticindu-se la intrarea în tunel.

Zgomotul infernal al stîncilor care se prăbușeau, se mai auzea încă. Aerul era abia respirabil. Lampa lui Gray se stinse, iar cea a lui Reeder era aproape fără folos. Lui Reeder i se părea că drumul pînă la tunel durează mii de ani. Și aici era aerul plin de praf, dar cu cît înainta în tunel aerul devenea din ce în ce mai curat.

— Lasă-mă jos, pot merge și singură... spuse Olga cu voce răgușită.

Olga era foarte slăbită, putea însă merge cu ajutorul celor doi bărbați. Se opriră la intrarea în locuința din stîncă. Reeder voia să aibă o lampă, dar aveau mai mult nevoie de apă, care se afla acolo, cum susținea Olga. Și apa proaspătă de fîntînă făcu miracole chiar și fetei.

— Nici nu știu ce s-a întîmplat, spunea Olga. Cînd intrarea în peșteră s-a prăbușit, am fost azvîrliți spre locul de ancorare. Mi-era atît de frică, că am sărit imediat din barcă. Abia că mă aflam pe platformă, cînd am auzit o explozie groaznică. Mi se pare că o parte din stîncă a căzut pe barcă. Am urlat... abia mi-am auzit singură vocea... asta e pedeapsa... știam că are să vină... știam !... știam !

Își acoperi fața cu mîinile murdare și plînse...

— N-are sens să plîngi acum. Unde e d-ra Belman ? întrebă Reeder cu asprime.

Olga clătină din cap.

— Unde s-a dus ?

— Pe scară sus... tata spunea că a scăpat. N-ai văzut-o ? întrebă ea şi îşi ridică privirea spre Reeder, înţelegînd încet cauza mai adîncă a întrebării lui.

Reeder se uita urît la ea.

— Nu. Spune-mi adevărul, Olga Flack. A scăpat Margaret Belman cu adevărat, sau tatăl d-tale... ?

Olga clătină iar din cap, oftă adînc şi s-ar fi prăbuşit, dacă cei doi bărbaţi n-o prindeau în braţe.

— Să lăsăm interogatoriul pentru mai tîrziu.

Reeder luă lampa de pe masă şi ieşi afară în tunel. Abia trecuse de uşă cînd se auzi un nou zgomot de surpătură. Uitîndu-se înapoi, înţelese ce s-a întîmplat.

— Toată partea aceasta a stîncii se prăbuşeşte ! O să avem mare noroc să scăpăm cu viaţă de aici !

Alergă spre deschizătura puţului şi văzu cu mulţumire atîrnînd o funie, la capătul căreia era agăţată o centură de siguranţă. La început nu zări sîrma subţire care atîrna şi ea în jos, apoi înţelese că e un telefon, pe care îl lăsaseră pionierii în jos. La apelul său i se răspunse imediat.

— Ce e jos ? Totul în regulă ?... Aici ni se pare că e un cutremur...

Gray puse centura pe mijlocul d-şoarei Olga şi îi şopti :

— Vezi să nu leşini... înţelegi, d-şoară Crewe ?... Au să te tragă cu băgare de seamă în sus, d-ta trebuie însă să te ţii departe de perete.

Olga dădu din cap şi Reeder făcu semn de pornire. Funia se întinse şi tînăra fată începu să suie în sus.

— Suie d-ta acum ! ordonă Reeder lui Gray.

Gray ezită.

— Şi ce se va întîmpla cu d-şoara, d-le Reeder ?

În loc de orice răspuns, Reeder arătă spre treapta cea mai de jos, se aplecă, îl apucă de picior şi-l ridică în sus, cu o forţă extraordinară.

— Înţepeneşte-ţi centura de treaptă, ţine-te cu mîna de treapta superioară şi eu voi trece peste d-ta...

Rar ca un acrobat să fi dezvoltat atîta agilitate, ca acest bărbat, căruia îi plăcea să fie crezut că e bătrîn. Trebuiau să se grăbească. — Treapta de care era el atîrnat, se clătina sub mîna lui. Necontenit cădeau pietre.

Unele din treptele de fier erau dislocate din cauza zdruncinăturilor. Nici nu ajunseră la jumătatea suişului, că aerul fu umplut de un zgomot asemănător unui oftat şi unui şuierat, care-l făcu pe Reeder să se cutremure de spaimă.

Cu o mînă se ţinea de treapta superioară, cealaltă o întinse în lături. Celălalt perete, care după părerea sa trebuia să fie departe de el, se afla acum abia la cîţiva centimetri de mîna sa.

Puţul fîntînii era apăsat de o presiune neaşteptată.

— Pentru ce te opreşti, d-le Reeder ? îl întrebă cu spaimă Gray.

— Ca să mă scarpin în cap... mormăi Reeder supărat. Mergi înainte !

Mai urcaseră încă vreo treizeci-patruzeci de picioare, cînd de jos se auzi iar un crah şi zgomot asurzitor. Tot puţul se cutremură.

— Mai iute, urlă Reeder și desfășură aceeași iuțeală ca și colegul său mult mai tînăr.

Bumm! Se auzi un zgomot ca detunătura unei grenade mari.

Reeder scrîșni din dinți. Spera că Margaret Belman scăpase de grozăvia aceea, — sau că a găsit o moarte miloasă.

Se apropia acum din ce în ce mai mult de deschizătura puțului. Fiece pas pe care-l făceau, era însoțit de zgomote infernale. Gray abia că mai putea să răsufle.

— Mai vine cineva sus, d-le Reeder ? întrebă ofitribuit cuvintele acestea brutale din gura unui om atît de blînd, cum era Reeder, să fi fost certitudinea, că salvarea se afla numai la cîțiva pași, fapt e că Gray urcă iar cîteva trepte și simți cum mîini puternice îl traseră afară, în siguranță.

Reeder ieși și el afară clătinîndu-se și clipi din ochi la lumina unor facle, ținute de soldați.

I se părea lui numai, sau pămîntul se clătina cu adevărat ?

— Mai vine cineva sus, d-le Reeder ? întrebă ofițerul comandant.

— Nu.

— Atunci cu toții la o parte, și cît mai iute posibil. Direcția spre casă și apoi spre șoseaua spre Siltbury, comandă ofițerul. Tot fiordul se prăbușește !

Făclia fu stinsă. Soldații o porniră în pas alergător, lăsînd pe loc material și unelte.

— Unde e fata — d-șoara Crewe ? întrebă Reeder, amintindu-și de ea.

— A fost dusă în casă, răspunse grăsunul de Bill Gordon, care apăruse deodată ca din pămînt. Şi, ce voiam să-ţi mai spun, transportul de aur l-am prins din nou ! Conducătorii bandei erau un anume Hothling şi unul Dean, aşa cel puţin îşi ziceau. — D-ta cunoşti desigur adevăratul lor nume. — I-am prins tocmai cînd voiau să intre în peşteră. Acesta e un mare succes al d-tale...

— Du-te la dracu cu toate succesele mari... izbucni Reeder. Ce lucruri mari pot să mai aştept eu, care am pierdut lucrul cel mai mare.

Şi grăsunul de Bill Gordon tăcu molcum, ca om deştept ce era.

Sala mare a banchetelor era plină de poliţişti, detectivi şi soldaţi. Olga Crewe fusese dusă în biroul lui Daver. Reeder o găsi acolo supravegheată de trei servitoare pe care le angajase deocamdată poliţia. Obrazul îi fusese spălat şi îşi revenise în simţiri deşi era încă ameţită.

Olga se uită îndelung la Reeder, ca şi cînd nu l-ar fi recunoscut şi s-ar fi muncit, să-şi readucă în memorie partea aceea a trecutului ei în care Reeder jucase un rol. Primele ei cuvinte a fost întrebarea :

— Nu aveţi ştiri de la tata ?

— Nu. Cred că pentru d-ta e mai bine dacă ar fi murit, răspunse Reeder cu brutalitate.

— Da. Ai dreptate. Ştiu că e mort. Se îndreptă apoi cît putu şi privi la servitoare. Reeder înţelese şi le trimise afară.

— Nu ştiu ce aveţi de gînd să faceţi cu mine. Presupun că mă veţi aresta — trebuie să mă arestaţi. Am ştiut doar de toate ce se plănuiesc şi am încercat să te atrag şi pe d-ta în cursă.

— Bineînțeles, acolo în Bennet Street. Eu te recunoscusem imediat. D-ta ai fost femeia cu obrazul vopsit, răspunse Reeder.

— Da. Înainte de a mă trimite de aici te rog să-mi dai voie să iau cu mine niște hîrtii, care se află în casa de bani și care n-au valoare decît pentru... mine.

Reeder era destul de curios ca s-o întrebe ce fel de hîrtii erau acelea.

— Scrisori... în caseta mare, îngustă. Nici măcar Daver n-a îndrăznit s-o deschidă. Vezi, d-le Reeder, înainte de a fi cunoscut pe soțul meu, am avut și eu o mică aventură de dragoste, așa cum au toate fetele, cînd sînt încă nevinovate, cînd visează, și au destulă credință în Dumnezeu, ca să spere. Soțul meu e arestat ?

O clipă Reeder tăcu. Mai curînd sau mai tîrziu, Olga trebuia să afle și avea sentimentul că crudul adevăr nu ar impresiona-o mult.

— Soțul d-tale e mort.

— Tatăl meu...

— Da, tatăl d-tale l-a ucis... o presupun cel puțin. Mă tem că eu am fost motivul... Revenisem ca s-o găsesc pe Margaret Belman și i-am spus lui Daver tot ce știam, despre căsătoria d-tale. Tatăl d-tale a stat ascuns în dosul ușii și a auzit fiecare cuvînt.

— Acum înțeleg. Bineînțeles că tata l-a ucis. Știam că are să se întîmple așa, pe dată ce va afla. Ai să mă consideri rea, dacă îți voi spune că-mi pare bine ? „Bine“ nu e cuvîntul adevărat... Acum sînt salvată... Vrei să-mi aduci caseta ?

Scoțînd din bluză două chei atîrnate de un lanț de aur, îi explică :

— Prima cheie este cea de la casa de bani. Dacă vrei să vezi scrisorile, am să ți le arăt, deși n-aș dori...

În momentul acela se auziră pe coridor pași grăbiți. Ușa fu deschisă și ofițerul de geniu intră în cameră.

— Scuzați, vă rog, dar d-l căpitan Marriman crede necesar să evacuăm casa. Am scos tot personalul afară și i-am trimis pe toți la Siltbury.

Reeder ajută d-șoarei Olga să se scoale.

— Ia-o pe d-șoara cu d-ta, iar Olgăi îi zise : Vreau să-ți aduc caseta. Poate, poate, că am să te rog s-o deschizi în fața mea.

Așteptă pînă ce ofițerul ieși afară, și adăugă :

— Tocmai acum simt... ceva mai blînd... pentru oameni tineri care iubesc... Este o concesie pe care o face tinereții un om bătrîn care iubește...

Vocea lui Reeder devenise răgușită și pe obraz i se vedea o expresie, care făcu să-i vină lacrimi în ochi...

— Așa-i că a fost... Margaret Belman... ? și înainte ca el să fi răspuns, Olga știa că ghicise cu adevărat...

Tragedia care îl prinsese, dădea o demnitate deosebită bătrînului aceluia pentru care tinerețea era atît de departe. dar al cărui suflet era încă tînăr.

— Du-te, copila mea, am să fac pentru d-ta tot ce-mi va sta în putință, — poate că îți pot scuti multe necazuri...

Reeder așteptă pînă ce fata ieși din cameră și se duse apoi în holul părăsit. Cît timp trecuse de cînd a stat el acolo cu un ziar pe genunchi bînd ceai...

Lumina nesigură a crepusculului părea să fie umplută de spiritele trecutului. Hanul Teroarei ! Pe-

reții casei văzuseră mai multe griji ca ale sale, mai amare și mai groaznice...

Trecu pe lîngă peretele în care un cuțit aruncat de un individ făcuse o gaură...

Avea ocazia să-și amintească toate aceste detalii căci natura singură îi dădea prilej la aceasta. Deodată pămîntul se clătină sub picioarele sale și lumina se stinse. Reeder știa că sîrma electrică s-a rupt, se repezi în hol și era aproape de ieșire cînd își aminti de scrisorile fetei.

Lampa de buzunar îi atîrna încă de gît. O aprinse, se duse la casa de bani și băgă cheia înăuntru în broască. În timp ce lucra, toată casa începu să se clatine ca un bețiv. Se auzi zgomot de sticlă spartă, de dulapuri răsturnate... Voia să fugă, dar să lase neîmplinită dorința Olgăi... Ezită o clipă. O promisiune este și rămîne însă o promisiune. Băgă iar cheia în broască, deschise ușa și... prinse pe Margaret Belman în brațe...

Reeder ținea în brațe fata leșinată și o privea cu grijă, cînd deodată casa de fier căzu în jos, lăsînd o gaură mare în locul ei.

Reeder ridică fata în sus și goni cu ea prin hol. Din depărtare se auzea cum cineva îl strigă pe nume și alergă orbește în direcția aceea. Odată se poticni și era să cadă într-o gaură în pămînt.

Fata trăia, răsufla... și faptul acesta îi dădea puteri noi...

În dosul lui se surpau pereții, se prăbușeau stîncile... un zgomot infernal domnea... Reeder nu simțea nimic decît că ținea în brațe o greutate dulce, a cărei inimă bătea lîngă a sa...

— Bine că ai venit în fine !

Cineva o luă pe Margaret Belman din brațele lui. Un soldat îl împinse într-o mașină, unde Reeder se întinse cît era de lung, mai mult mort decît viu, lîngă femeia pe care o iubea. Ambulanța o porni în goană... În dosul lui, casa se prăbușea, dispărea bucată cu bucată...

Curioșii, care veneau din toate părțile să vadă surpătura enormă, nu mai vedeau decît un singur perete cenușiu la marginea prăpastiei și o parte din pardoseala cu patul plin de sînge, peste care bătrînul Flack aruncase cadavrul servitorului său necredincios...

*

* *

Ceea ce Olga Flack povestise poliției nu corespundea cu ceea ce-i povesti ea într-o după amiază lui Reeder, în Bennet Street, unde Olga venise chemată de Reeder. Acesta își pierduse din prestanță fără ochelari și mai ales fără barbete.

— Cred că Ravini a fost ucis. Presupunerea d-tale că eu l-am atras în cursă, chemîndu-l în camera mea, e greșită. A venit la Larmes Keep pentru că era cam amorezat de... d-șoara Belman. El singur mi-a povestit asta și m-a amuzat. Atunci nu-i cunoșteam încă numele, dar soțul meu îl cunoștea și eu n-am făcut niciodată legătură între el și arestarea tatălui meu. Mi-a spus apoi cum îl cheamă și trebuie să presupun că ceva în atitudinea mea i-a amintit de fetița de școală, pe care o cunoscuse cu mulți ani în urmă. În momentul în care a aflat că eu sînt fata lui John Flack, a știut că Larmes Keep e cartierul general al bandei. Începu să iscodească. Dacă știu unde se află ascuns milionul lui Flack...

(Eu eram înspăimîntată, căci îmi puteam închipui de ce-i dăduse Daver voie să locuiască la Larmes Keep...) Scurt timp înainte, tatăl meu evadase din Broadmoore şi eram bolnavă de spaimă că va afla de jocul fals al lui Daver. Eram cu totul nebună, căci i-am povestit lui Ravini că tatăl meu a evadat. Ravini însă nu se prea sinchisea de acest fapt. Se bizuia prea mult pe puterile sale. Nici nu ştia de altfel că tata era şi el acolo...

— Intrarea prin peşteră era prin casa de bani ? întrebă Reeder. A fost o idee genială. Nu m-aş fi gîndit niciodată la aşa ceva.

— Tata a zidit casa de bani acum douăzeci de ani.

— Pentru ce a venit Ravini în camera d-tale ? Iartă-mi această întrebare cam... indiscretă, aş dori totuşi...

— A fost ultima încercare disperată să-l salvez. Nu trebuie să uiţi că eram tot timpul supravegheată. Daver sau mama se aflau totdeauna în jurul meu, şi ei nu trebuiau să bage de seamă că l-am prevenit pe Ravini. Bineînţeles un tip ca Ravini vedea în invitaţia mea altceva. El mai cu seamă voia să rămînă, pînă ce l-am rugat să vină să-i vorbesc şi să-l conving să plece cu primul tren.

— Şi ce voiai să-i comunici ?

— Că tata vrea să-l omoare...

Ochii lui Reeder se făcură mici de tot.

— Spui adevărul ?

— Aşa-i că nu pot minţi ? Ei bine, vreau să-ţi spun totul. L-am cunoscut pe Ravini, cînd eram mică de tot. Ravini a însemnat mult, mult de tot pentru mine. Pentru el însă eu n-am însemnat ni-

mic. Venea des să mă vadă acolo unde mergeam la ţară...

— Ravini e mort?

— Da. Grozăvia a fost că nu m-a recunoscut. Îi dispărusem cu totul din vedere, pînă ce i-am adus aminte în noaptea aceea în grădină. L-au doborît în faţa odăii mele. Nu ştiu ce au făcut cu el. Presupun că l-au tîrît prin casa de bani...

Reeder o mîngîie pe mînă.

— Ai acum amintirile, copila mea, şi scrisorile...

Olga plecase. Gîndurile lui Reeder se învîrteau încă în jurul ei şi al amintirilor ei. Ravini trebuie că scrisese scrisori interesante...

CAPITOLUL XXI

Margaret Belman se decise să-şi permită cîteva zile de linişte.

— Sînt numai două locuri în lume unde mă simt fericită, scria ea. Unul e Londra, celălalt e New York, unde la fiecare colţ stă cîte un gardian şi unde poţi savura fericirea vieţii... Deci, dacă ai timp poţi să mă conduci pe la teatrele pe care le-am scris pe verso. Poţi merge cu mine la galeria naţională, la muzeu, la Tower? (Nu, la Tower nu) Poţi merge cu mine la grădinile din Kensington şi alte locuri de petrecere?... Zău, serios vorbind dragă I. G. (ştiu că familiaritatea aceasta te va supăra, dar am lăsat ruşinea la o parte) aş dori să aparţin din nou mulţimii de oameni serioşi, — căci am obosit să fiu mereu numai o femeie isterică, singură...

În sensul acesta Margaret umpluse vreo cîteva pagini. D-l Reeder scoase calendarul și tăie toate dispozițiile cu un creion albastru. Se așeză apoi și scrise o scrisoare, care o făcu pe Margaret să rîdă și să plîngă totodată, așa era de prevăzătoare și de „literară".

Margaret nu amintise de Richmond Park, și cu bună dreptate. Căci Richmond Park — în timp de toamnă, cînd bate vîntul rece și animalele sălbatice se retrag în culcușurile lor de iarnă, dacă, bineînțeles, animalele sălbatice se retrag în culcușuri de iarnă — e desigur foarte romantic, fără însă a fi plăcut. Este estetic numai pentru oamenii care sînt bine îmbrăcați pe dedesubt.

Totuși într-o după amiază tristă d-l Reeder angajă un automobil și ședea solemn lîngă d-șoara Belman, pe cînd mașina trecea pe cea mai rea stradă din Londra spre poarta deschisă a parcului...

Ajunseră în fine la o pajiște plină cu boschete. Coborîră din mașină și o porniră fără scop pe aleile goale pînă ce ajunseră la un loc unde se afla un fel de nișă de piatră. D-l Reeder se așeză lîngă d-șoara Belman, după ce se uitase cu bănuială în jurul său și după ce spusese ceva despre reumatism și alte angarale...

— Dar de ce ai ales tocmai parcul acesta ? întrebă fata.

D-l Reeder tuși.

— Am... un interes romantic... îmi amintește de prima mea arestare...

— Nu fi atît de răutăcios... Nu găsesc nimic romantic într-o arestare. Povestește-mi mai bine ceva frumos...

— Atunci să vorbim de d-ta, spuse Reeder îndrăzneț. Și tocmai pentru că voiam să vorbesc de d-ta, draga mea d-șoară... Margaret... te-am rugat să vii aici...

Cu o băgare de seamă ca și cînd ar fi fost vorba de un obiect de artă, Reeder o luă de mînă și se jucă neîndemînatic cu degetele ei.

— Adevărul este, draga mea d-șoară...

— Pentru Dumnezeu nu spune „d-șoară", îl rugă fata.

— Draga mea Margaret — se căznise cam mult bietul I. G. pînă ce scoase acest cuvînt — am ajuns la convingerea, că viața este prea... scurtă... ca să mai amîn un pas... la care m-am gîndit și răzgîndit... anume... și aici se pierdu bietul I. G. într-o serie de „hm" nesfîrșită.

Încercă din nou :

— Un bărbat de vîrsta mea și cu caracterul meu ar trebui să privească chestiunea mult mai serios, zău, ai s-o găsești stupid, adevărul este însă... dar orișicare ar fi fost adevărul, în cuvinte nu-l putea îmbrăca d-l Reeder.

— Adevărul este, începu fata liniștită, că d-ta crezi că iubești pe cineva...

Reeder dădu mai întîi din cap în semn de aprobare, apoi în semn de negare.

— Nu cred, — e ceva mai mult decît o simplă presupunere. Nu mai sînt tînăr. De fapt sînt un convins, adică nu sînt convins...

— Ești un burlac convins...

— Nu sînt convins, ripostă Reeder.

Margaret se întoarse spre el, se uită în ochii lui, și-i puse mîinile pe umeri.

— Dragule, vrei să te însori și ai dori ca cineva să te ia de bărbat. Te temi însă că ești prea bătrîn, ca s-o faci fericită.

Reeder dădu din cap incapabil să scoată o vorbă.

— Este vorba de viața mea tînără pe care vrei s-o faci fericită ?

— Da. Despre asta e vorba. Vocea lui I. G. Reeder suna tare răgușită.

— Ei bine, fă-o...

Și pentru prima dată în viața sa Reeder, care avusese numai experiențe triste și neplăcute, simți buzele calde și moi ale unei femei apăsînd pe ale sale...

— A ! Ce bine este !... spuse I. G. Reeder după un timp, cu respirația tăiată...

— SFÎRȘIT —

Tipărit la I. P. „13 Decembrie 1918"